HERMINA BLACK

Dragostea de odinioară

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Oare, la sfârșitul acestei călătorii va găsi uitarea, liniștea după care tânjea? Asta era întrebarea pe care și-o punea Valerie Shelton, în timp ce avionul zbura spre cerul incredibil de albastru, aflat deasupra unui deșert infinit.

Privind în jos, pe hublou, simți dintr-o dată un gol în inimă, accentuat poate și de deșertul deasupra căruia zburau.

Ce multe speranțe își pusese în acea dragoste! Fusese ca un miraj, spre care omul aleargă plin de speranță, dar care piere imediat ce are impresia că l-a ajuns! Descoperise că speranțele, idealurile, visele ei nu fuseseră decât niște fire de nisip spulberate de vânt. Fata morgana; o iluzie, ceva ce nu existase în realitate. La douăzeci și trei de ani, îi era greu să accepte că visele sunt făcute doar pentru a te trezi din ele.

Se îndreptă de spate, amintindu-și că luase hotărârea să nu se mai gândească la trecut, să nu se mai uite înapoi. Viața trebuia să continue: bine că își găsea satisfacție în muncă și curajul n-o părăsise.

Cu toate că inima plângea după dragostea pierdută, cine o vedea pe acea tânără înaltă, zveltă, îmbrăcată cu un taior bleumarin, cu o coafură perfectă, ar fi considerat-o un model al unei reviste de modă.

Înainte de a părăsi Londra, Valerie își cheltuise economiile pe o garderobă corespunzătoare. Era una destul de restrânsă, dar din fericire, Valerie era binecuvântată cu bun-gust și-și alesese cu grijă ceea ce i se potrivea. Astfel că, arăta perfect din cap până în picioare, fără să fi cheltuit o avere pe haine.

Părea o tânără independentă cu toată viața înainte, capabilă să se bucure de ce avea. Așa apreciase bărbatul care stătea cu un scaun în spatele ei, de cum o văzuse.

Suprimându-și un oftat, Valerie se întoarse și observă acei ochi tăioși, de culoarea oțelului. Se priviră o secundă, înainte ca el să revină asupra cărții pe care o citea.

Valerie roși, fără să vrea. Se întrebă apoi de ce oare ceilalți pasageri coborâseră la Aden, iar acesta rămăsese în avion?

Îl mai văzuse la îmbarcare, când îi căzuse portmoneul din pardesiu, iar ea îl ridicase și i-l înapoiase, spunându-i:

– Cred că vă aparține.

Pentru că se simțea atât de disperat de singură, dezolată, tânjind după un zâmbet prietenos, scurtul lui „mulțumesc" apoi felul în care îi evită rapid privirea atinse un punct sensibil. Simțise că bărbatul ar fi trebuit să-i acorde mai mult decât acea privire încruntată și indiferentă.

Întotdeauna, Valerie își dorise să devină asistentă. Făcuse cursurile la St. Christopher, spitalul unde se perfecționau asistentele, un spital cu reputație pentru probitatea profesională.

Studiase cu multă seriozitate, și în timp ce alte colege renunțaseră sau fuseseră sfătuite să-și aleagă altă profesie, ea absolvise școala cu succes.

Urma să devină într-o zi asistentă șefă, asta era vocația ei. Era ținta spre care această ființă cu minunați ochi se fixase: și pentru că refuzase mai mulți pretendenți o făcuse tocmai pentru că nu credea că meseria și căsătoria puteau să meargă împreună, deși multe prietene ale ei reușiseră asta. Dar pentru ea, meseria era totul.

Și deodată fusese transferată la alt spital, pentru că fusese nevoie de personal.

Roy Lushington a fost primul ei pacient.

Un tânăr frumos, dar pentru care, în alte condiții, nu și-ar fi făcut timp niciodată.

Acesta se recupera în urma unei operații destul de serioase, iar farmecul și zâmbetul lui copilăros apelaseră la instinctele ei materne, de fapt, apelaseră la aceste instincte ale multor femei, asta până aflaseră că în spatele zâmbetului fermecător nu se mai afla nimic.

Îi păruse atunci singur, părăsit, și înainte de a-și da seama, inima îi jucase feste și se îndrăgostise.

Faptul că până în acel moment evitase orice legătură sentimentală, n-o ajutase defel.

În timp ce alte tinere se îndrăgosteau, se căsătoreau, Valerie se ținuse departe de astfel de lucruri, dăruindu-și dragostea, afecțiunea, generozitatea, bolnavilor care aveau nevoie de ele.

Dar asta îi mai lăsase resurse și pentru dragostea pe care o dărui exact cui nu trebuia.

Roy Lushington, cu vasta sa experiență la femei, o considerase un subiect interesant la început, apoi...

Pentru Valerie, cele câteva săptămâni cât dură dragostea lor au fost ca în rai; din fericire pentru ea, Roy s-a externat și a părăsit orașul. Ea îl considera deja viitorul ei soț.

La plecare, îi promisese că se va întoarce foarte repede, dar când veni data promisă, se scuză că fusese reținut de probleme familiale.

Primi o scrisoare plină de pasiune de la el, în care-i spunea că nu mai poate trăi fără ea; în clipa aceea răsfoia un ziar și privirea îi căzu asupra unei fotografii sub care sta scris:

„ Miss Philippa Sinclair Carson, fiica lui sir Rupert și a defunctei lady Carson of Larelton, se va căsători cu domnul Roy Lushington, în această primăvară. Va fi o ceremonie restrânsă, întrucât miss Carson este în doliu după mama sa. Logodna a avut loc anul trecut, dar n-a fost dată publicității din cauza bolii doamnei Carson.“

După ce-și reveni din șoc, Valerie își spuse că trebuia să fie o confuzie, sau poate exista un alt Roy Lushington.

Dar când Roy se întoarse și-i arată articolul din ziar, Valerie descoperi prea curând că se înșelase. El admise că era logodit cu miss Carson; îi jură că era un lucru aranjat, dar că nu putea schimba nimic pentru că se baza pe relațiile ei în cariera sa viitoare.

Apoi, mai minți că pe ea o va iubi toată viața. Soția lui nu va trebui să afle niciodată de Valerie, va fi „ secretul lor“.

Fu nevoie de timp pentru ca Valerie să poată înțelege cum își închipuia el că va accepta să fie „cealaltă femeie din viața lui“, dragostea secretă despre care spera ca soția lui să nu afle niciodată.

Văzându-l prima oară cum era cu adevărat, primi o lovitură cumplită, și se simți umilită că fusese considerată o ușuratică, gata să accepte orice propunere, indiferent cât de umilitoare și de înjositoare.

Nu-i spuse decât:

– Nu vreau să te mai văd vreodată, Roy.

Apoi, pentru a-l convinge că așa era, acceptă propunerea de a se transfera la spitalul din Karanin, Kerouat.

Cu mulți ani în urmă, Kerouat fusese un stat lipsit de importanță, aflat dintre Arabia și Persia. Un stătuleț aflat sub protecție britanică. Când se descoperi petrol, șeful statului îl concesionă desigur, englezilor. Astfel, Kerouat deveni un stat foarte bogat, modern și prosper.

Valerie fusese dintotdeauna inexplicabil atrasă de est, iar interesul ei fusese alimentat de cea mai bună prietenă a ei , elevă la St. Christopher, apoi lucrase la spitalul din Karanin.

Cele două tinere, Andrea și Valerie erau firi foarte diferite.

Andrea, rebelă împotriva ordinii, disciplinei și convențiilor de orice fel, puse la încercare răbdarea superiorilor săi înainte de a ajunge să lucreze la spitalul El Fatima din Karanin, unde mătușa ei era asistentă șefă.

În pofida dispoziției Andreei spre petreceri sălbatice, zgomotoase, și a prea multor iubiți, lucru care o îngrijora pe Valerie, Andrea era o asistentă foarte bună.

Imediat ce ajunsese în est, începuse s-o convingă pe Valerie să i se alăture. Și reușise.

Toate acestea erau acum în mintea Valeriei, care privea cu mult interes peisajul pe care-l survola.

Deșertul fusese transformat în parcele de pământ cultivate; iar când se ridică ceața, care aici părea aurie, și văzu la distanță contururile unui oraș, stewardesa o informă că urma aterizarea.

– Aveți câteva minute să vă legați centura, apoi dacă vreți să vă reîmprospătați machiajul...

Valerie se privi în oglindă și hotărî că era cazul să-și pudreze nasul, așa că, se ridică simțindu-se cam înțepenită. În clipa aceea, avionul avu o mișcare bruscă, și ar fi căzut, dacă nu s-ar fi apucat cu mâna de spătarul scaunului pe lângă care trecea; fără să vrea, îl lovi pe ocupantul scaunului, care ridică intrigat privirea de pe cartea pe care o citea.

– Ce naiba se întâmplă? exclamă acesta.

– Îmi pare rău, zise Valerie roșie la față. Era să cad!

– Nici o problemă! Îmi pare bine c-am fost de folos. Apoi lăsă privirea din nou asupra cărții, continuându-și lectura.

Ce i se întâmplase și mai ales cu această persoană imposibilă! se gândi Valerie roșie la față. Cu toate acestea, își aminti că bărbatul avea o voce plăcută, iar ea era foarte sensibilă la vocile oamenilor.

***

Avionul aterizã fără probleme; Valerie își desfăcu centura de siguranță, își strânse lucrurile, pentru ca bărbatul, singurul

ocupant al avionului să coboare înaintea ei. Acum se gândea cu detașare la antagonismul dintre ei.

Spera să-l poată evita la vamă.

Imediat ce-i văzură actele, i se spuse că poate să treacă; nu mai erau necesare alte formalități pentru personalul spitalului.

Valerie realiză că, fiind angajata statului Kerouat, era foarte bine privită.

Îi comunicară că era așteptată de cineva din partea spitalului, dar fu rugată să aștepte câteva secunde pentru că o persoană foarte importantă trebuia să treacă înaintea ei.

Nu-i fu greu să ghicească despre cine era vorba. Îl văzu deja întâmpinat de câteva persoane și realiză că bărbatul acela scorțos din avion era un VIP.

Un tânăr îl conduse spre Rolls-ul care-l aștepta și acesta plecă.

Valerie ridică din umeri: era un bărbat cu o funcție importantă, deși nu părea din lumea afacerilor. Oamenii de afaceri aveau de obicei bărbie dublă, erau supraponderali, nu erau persoane distinse...

Valerie fu condusă spre autobuzul spitalului și astfel părăsi și ea incinta aeroportului.

Spitalul era situat în cealaltă extremă a orașului Karanin și în timp ce străbătea capitala, Ibrahim Ibn Hafiz, nu putea să n-o privească vrăjită. Totul era inediat și minunat pentru ea.

Șeicul era îndreptățit să fie mândru de orașul său, în care predomina culoarea mierii și avusese grijă ca arhitectura locală să nu fie demolată la ridicarea zgârie- norilor, sau altor edificii moderne. Clădirile vechi nu erau prea înalte; erau

adăpostite de ziduri înalte, pe care creșteau flori viu colorate, obișnuite în acel climat foarte cald. Turnurile și minaretele, moscheele, se ridicau spre albastrul cerului.

Pe străzi, oamenii îmbrăcați în alb sau negru, își vedeau de treabă; femeile purtau văl. Valerie se întrebă cum suportau să fie atât de acoperite.

Autobuzul înainta greu din cauza mulțimii de mașini, carete, trăsuri trase de măgari, catâri. Erau nevoiți să aștepte și trecerea cămilelor.

După ce părăsi drumul principal, autobuzul începu să urce, apoi opri brusc în fața unor clădiri masive, unde își desfășura activitatea spitalul în care urma să lucreze.

După câteva minute, urca deja treptele spitalului. În acel moment, exoticul est rămase undeva în urmă, înlocuit de mirosul de clor și dezinfectant. Nu văzu nici un portar; locul părea părăsit. Se uită în jur, întrebându-se încotro trebuia s-o ia, când o figură zveltă, îmbrăcată în albastru- cenușiu, ieși grăbită dintr-unul din lifturi, venind spre ea.

– Val, draga mea, nici nu mi-am închipuit că ai ajuns! Apoi, se trezi îmbrățișată.

Valerie exclamă:

– Andrea! Nici nu știam cui să mă adresez!

Andrea Langton privi încruntată spre biroul la care trebuia să se afle cineva:

– Lenești de Ali trebuia să fie aici! Din fericire, te așteptam; sunt liberă după-amiază. Vino să bem un ceai, să-ți arăt camera în care vei locui. Mâine, te voi prezenta celor de aici; asistentele locuiesc în cealaltă aripă, o să înveți drumul singură.

După ce trecură pe două coridoare, Andrea deschise larg ușa unei camere:

– Nu este prea rea, ce zici?

– Rea, spui? Dar este chiar luxoasă! exclamă Valerie, impresionată de ce vedea.

Andrea începu să râdă.

– Șeicul a avut un rol important în dotarea spitalului și anexelor; generozitatea lui nu poate fi egalată. Consideră că nimic nu este prea bun pentru o asistentă. Te asigur că mătușa mea a trebuit să-l mai oprească, să nu transforme aceste încăperi într-un hotel de lux.

Camera era încântătoare; pereții erau vopsiți în vernil, mobila albă, iar ferestrele se deschideau într-o minunată grădină. Privindu-le, Valerie întrebă:

– Cum pot rămâne florile atât de proaspete într-o climă atât de caldă?

– Caldă? Cred că nu știi cum este pe aici. Acum nu este chiar atât de cald, să vezi cum o să fie mai târziu. Dacă n-ar funcționa aerul condiționat, nu știu ce ne-am face... Karanin este de fapt o oază de unde pornesc sistemele de irigații. Te-am pregătit cred, pentru ce te așteaptă.

– Da, nu cred c-o să mă topesc. Munca, ce poți să-mi spui de ea?

– Nu vei avea de ce să te plângi! De dimineață până seara! Dar după ce apune soarele, ne putem distra cu piloții de la bază...

– N-ai renunțat la vechile obiceiuri, Andrea!

Cealaltă ridică din umeri.

– Ce să fac altceva? Numai dacă n-ar fi muștele astea enervante...

– Te-ai îndrăgostit de cineva de pe aici de când ai sosit? o întrebă Valerie.

– Nu, Dumnezeule! Mi se reproșează că nu sunt prea interesată de o legătură stabilă, dar în fond toți bărbații asta își doresc.

– Înțeleg că nu te-ai plictisit nici o clipă! Dar eu n-am venit aici să flirtez.

– Dar ai făcut-o vreodată? zâmbi Andrea sceptică.

Valerie oftă.

Se temuse întotdeauna că Andrea, căreia îi plăcea să se joace cu focul, se va arde într-o zi. Sau vreun bărbat își va pierde mințile după ea. Cu părul ei roșcat- auriu, pielea foarte albă, ochii verzi, care promiteau mai mult decât proprietara lor era dispusă să ofere, Andrea era o frumusețe vie ca o flamă.

Valerie, căreia îi plăcea frumosul sub orice formă, își privea încântată prietena.

– N-ar fi trebuit să te faci asistentă, trebuia să-ți alegi o meserie care să te pună în valoare.

– Nici vorbă! Sunt o asistentă foarte bună, răspunse Andrea indignată. Te-ai gândi că te vei afla aici cu asistenta Langton?

– Te-au făcut deja asistentă?

– Da, draga mea, mă ocup de saloanele copiilor. Îmi place la nebunie.

– Te felicit!

– Mătușa s-a gândit că este mai bine să mă responsabilizeze. Oricum, sunt sigură că n-aș fi primit această funcție dacă chirurgul șef n-ar fi impulsionat-o. Ține la mine, desigur, ca un părinte.

– Te referi la domnul Kerr Anderson? întrebă Valerie. De ce vorbești de el la trecut? Nu mai este aici?

– N-ai aflat că s-a întors în Anglia? Am plâns toate după el. Pe cel nou nu l-am cunoscut încă. Trebuia să vină astăzi. Se poate să fi venit cu el în avion. Este un chirurg renumit, specialist în boli tropicale. Jean Ross, o prietenă a mea, îl cunoaște de la alt spital. Este perfecționist, un tip fără inimă și tratează asistentele ca pe niște mașinării. Îl cheamă Dominic Chepstow. Poate ai auzit de el.

– Da, am auzit.

– Ce este Val, pari speriată!

– Nu, dar... nu știi cum arată? întrebă Valerie.

Andrea scutură din cap.

– Nu, cred că este înalt, brunet, chipeș, așa zice Jean. Dar foarte rezervat.

– Dumnezeule! exclamă Valerie. Era un bărbat în avion, un tip foarte gomos... el este oare?

– Cred că el este. Ai discutat cu el?

– Nu prea, nu era volubil. De fapt, nu mi-a plăcut deloc.

– Dar să-l lăsăm în pace! N-o să ne mănânce! Vorbește-mi despre tine ,Val. L-ai mai întâlnit pe sir Galahad, care ți-a promis să te facă a lui?

– Nu mai este loc în inima mea pentru sir Galahad; numai o naivă ar putea să creadă în vorbele lui! zise Valerie cu năduf.

Andrea o privi uimită.

– Ce s-a întâmplat, Val? Ochii ei verzi vedeau mai mult decât s-ar fi crezut; Valerie slăbise, avea cearcăne, părea nefericită. Intui imediat ce se întâmplase, înainte ca Val să înceapă povestirea.

Andrea o privea cu ochii ei mari.

– Nu cred că ți-a cerut asta; să fii femeia din umbră...

– Nu numai atât... spunea că se însoară din interes...

– Ce nemernic! exclamă Andrea. Apoi o privi lung; spune-mi, nu cumva îl mai iubești?

– Am crezut că este cu totul altfel, dar omul de care m-am îndrăgostit nu există! Am fost convinsă că mă iubește, iar el nici nu știa măcar ce este dragostea. Dragostea presupune și înțelegere. Iar el m-a considerat la fel de josnică, așa cum este el, presupunând că voi fi de acord să-l ajut să-și înșele nevasta... Dar să nu mai vorbim despre el, te rog. Sunt o lașă pentru că a trebuit să plec de acolo, de teamă să nu-l mai întâlnesc.

Era evident pentru Andrea că Roy Lushington era încă o rană deschisă.

– Te înțeleg, draga mea. Trebuie să încerci să uiți.

Aflate în fața ferestrelor, cele două tinere continuară să privească în curtea interioară, de unde se ridica un parfum amețitor de flori.

– Aici este paradisul nostru, draga mea! Nu mai există alt bărbat în afară de portar, care nu prezintă nici un interes. Nici un doctor...

– Pare perfect, zise Valerie. Eu prefer să trăiesc departe de bărbați.

Ce fericită fusese să vină aici, să se dedice muncii!

Capitolul 2

Valerie nu se sperie de interviul cu sora șefă, așa cum crezuse.

O femeie care ținea foarte mult la disciplină, miss Rawsley avea totuși un suflet bun, și faptul c-o întâmpină cu căldură o făcu pe Valerie să se simtă mai bine.

Privind-o, sora șefă, după ce o evaluă dintr-o singură privire, se declară mulțumită.

Valerie nu se considerase niciodată o femeie frumoasă, nerealizând că figura ei cu un oval perfect, înconjurată de bucle castanii care băteau în roșu în lumina soarelui, ochii albaștri, o făceau foarte plăcută în ochii privitorului.

Sora șefă de la St. Christopher scrisese despre ea:

„ Aș fi preferat să mă despart de jumătate din personalul de aici decât să renunț la Valerie Shelton. Sunt sigură c-o vei îndrăgi și tu imediat ce-o vei vedea. Fata asta are vocație- lucru rar în zilele noastre- și mai ales, nu este ahtiată după bărbați!“

Hm! Sora șefă o mai privi o dată, după ce citi mesajul prietenei ei de la St. Christopher și se gândi; tânăra din fața ei era născută pentru această meserie, și mai ales, nu era vreo zănatică, așa cum erau multe din asistente. Cu toate că avea un chip încântător; nu se îndoia că vreunul din medici se va îndrăgosti imediat de ea.

– Foarte bine, soră, zise sora șefă: la început, te voi trimite să lucrezi la serviciul chirurgie femei; este scris aici c-ai mai lucrat la chirurgie, la St. Christopher.

– Da, doamnă, răspuse Valerie.

– Ți s-a părut interesant?

– Chiar pasionant.

– Ei bine, vom vedea. Sper c-o să-ți placă acolo. Ai ceva experiență, nu cred că mai este necesar să-ți vorbesc despre disciplina din acest spital, care trebuie respectată.

– Nu doamnă, răspunse Valerie.

– Poate vei considera că aici regulile nu sunt la fel de stricte ca la St. Christopher, dar este una care nu trebuie încălcată nici în ruptul capului. Observând că Valerie aștepta o explicație, ea continuă: nici una din asistente nu trebuie să aibă vreo relație cu studenții sau doctorii arabi; nu trebuie să accepte invitații de la ei. Desigur, în timpul orelor de program este imposibil să-i evitați. Nu este o regulă instituită de mine sau de comitet, este regula spitalului. Și a fost instituită de șeic, de aceea trebuie respectată strict. Așa că te rog să ai acest lucru în vedere și să respecți regula, miss.

– Așa voi face doamnă, promise Valerie.

***

După ce-și cunoscu toate colegele aflate în ziua aceea la masă, Valerie se întoarse în camera ei cu Andrea, care se schimbase într-o rochie înflorată, și aceasta începu să-i explice motivul pentru care se instituiseră acele reguli stricte în spital.

– Este mai greu de explicat... începu Andrea. Ne aflăm într-o țară musulmană, unde nu trebuie să apară relații emoționale între localnici și colegele noastre, ortodoxe. Deși personal nu cred că asta l-ar deranja pe șeic. Și el este căsătorit cu o franțuzoaică.

– Adevărat? întrebă Valerie, uimită.

Andrea încuviință.

– Tatăl actualului șeic a fost o personalitate remarcabilă. Și-a dorit ca fiul său să se elibereze de prejudecăți. El a fost prieten cu un ofițer englez și s-a decis să-și trimită fiul la școală în Anglia. Așa că, Ibrahim Ibn Hafiz a studiat la Eton și după aceea la Sorbona, unde s-a îndrăgostit de o colegă, fiica unui artist. Dar tatăl lui nu evoluase într-atât încât să consimtă la o căsătorie. Șeicul nostru a trebuit să aștepte până când s-a urcat pe tron, pentru a se căsători cu franțuzoaica.

Desigur, a întâmpinat rezistența fratelui său, Imamul Moulay Omar, șeful unei secte fanatice. Dacă acestora li s-ar da mână liberă, ar „curăța țara de toți câinii creștini“ chiar și de doamne.

Au fost probleme legate de personalul spitalului, pentru că Imamul n-a vrut ca acesta să fie condus de un englez. Dar

șeicul, care l-a cunoscut bine pe Kerr Anderson, cu care s-a împrietenit, a fost impresionat de pregătirea care se face în Anglia personalului.

Așa că, atunci când a construit El Fatima, a decis ca personalul să fie adus din Anglia, iar personalul existent aici să fie instruit permanent.

Valerie asculta cu ochii mari.

– Se pare că nu este prea ușoară viața aici!

– Așa cum este acum, este mai bine. Te vei adapta; dar cred că acum ești obosită din cauza drumului. Mi-ar fi făcut plăcere să fim în aceeași echipă, dar tu ai vrut la chirurgie. Asistenta șefă ți-a spus câte ceva?

După câteva minute, Andrea plecă.

În timp ce se pregătea de culcare, Valerie își spuse că avusese mare noroc să ajungă în acest spital, din această parte de lume. Desigur, toate erau diferite de ceea ce știa, dar aici își putea găsi pacea și liniștea sufletească, pierdute datorită acelei nefericite povești de dragoste.

Se simțea foarte obosită, așa că după ce-și aplică pe față crema, gândurile i se întoarseră la străinul din avion, ale cărui trăsături îi reveniră în fața ochilor, ca pe ecranul unui televizor. Cum era oare acest om? Nu putea fi nimeni liber și fericit, lucrând cu o asemenea persoană rigidă, autoritară.

Ce se întâmplă cu mine? se întrebă Valerie. Încerc să capăt curaj, înainte de a ajunge la el? Nici măcar nu știu sigur dacă este noul director! Dar ce importanță ar avea? Important era că va avea mult de lucru și nu va mai avea timp să se gândească la nefericita ei poveste de dragoste. Lăsase în urmă acea parte din viață și acum trebuia să privească doar înainte.

Căzu într-un somn adânc, deși auzea o voce care-i repeta că trecutul, de care încerca să scape, putea avea influențe nebănuite asupra prezentului.

***

Nu avea cum să-i fie prea ușoară adaptarea la noul mediu de lucru.

De fapt, era normal, întrucât chiar din primul an de școală lucrase doar la St Christopher. Aici avea un nou început.

Sora șefă, care o privea lung, îi spuse:

– Cred că te vei adapta ușor. Și Slavă Domnului, văd că nu trebuie să te învăț meserie! Cea care a venit aici înaintea ta era complet străină de meseria asta! Și ahtiată după bărbați! Nu știu de ce acest gen de femei vor să devină asistente! Individa aceea nu voia decât să se mărite, să scape de muncă. Nu suport ca acest spital să fie privit ca o agenție matrimonială! Apropo, ești logodită?

– Nu, și acest lucru nu se va întâmpla prea curând, răspunse Valerie cu ochii plecați.

Sora șefă nu comentă. Dar după plecarea Valeriei, femeia adăugă:

– Sora Shelton pare cu capul pe umeri!

Andrea îi spuse deja că asistenta șefă avea un caracter foarte puternic; atâta vreme cât te achitai de sarcini, nu aveai probleme cu ea și devenea bună și blândă așa cum nu ți-ai fi închipuit că poate fi.

Dar nici sora șefă nu era prea mulțumită de viață în dimineața asta.

Rutina ei fusese perturbată de câteva ori de noul director al spitalului, care venea să cunoască personalul, să afle doleanțele pacienților.

Dar în ciuda disconfortului pe care-l simțea în această dimineață, și era evident că nu-l primea pe noul director cu inima deschisă, aștepta cu emoție pozitivă discuția cu acesta.

Jean Ross, asistenta al cărei ajutor era Valerie, îi spuse:

–Nu am timpul necesar să te introduc în problemele pacienților, pentru că vreau să-ți spun câte ceva despre noul director. Am lucrat la St. Martin în același timp cu el. Asta era cu trei ani în urmă. La început m-a speriat, dar cu timpul m-am obișnuit cu el și am înțeles că nu există un om mai bun, dacă te ții de treabă. Nimeni nu îndrăznește să-l contrazică!

– Eu sunt deja speriată, zise o altă asistentă. Kerr Anderson era atât de bun și de blând! Nu ne certa niciodată, nici nu se aștepta să știi totul.

Asistenta șefă intră ca o vijelie, izbucnind:

– Punctualitatea nu este una din calitățile domnului Chepstow!

Dar nici nu apucă să-și termine spusele, că fu nevoită să se corecteze:

– A, iată-l că vine!

– Toate suntem cu sufletul la gură! spuse o altă asistentă. Și când te gândești că nu deosebește o femeie de un stâlp de telegraf! Suntem considerate mașinării și vai de cea care nu funcționează corect!

Dar Valerie n-o mai auzi, pentru că se uita cu ochii mari la acel bărbat înalt, îmbrăcat cu halat alb, căruia îi era prezentată

asistenta șefă. Realiză imediat că era străinul din avion. În timp ce aștepta cu mâinile la spate, alături de celelalte asistente să fie prezentată, cu toate că părea detașată și relaxată, era cuprinsă de panică.

Ce se întâmplă cu mine? se întrebă. Îmi cunosc meseria. Nici un pacient nu va avea de suferit din cauza mea. Iar acest bărbat, ce-mi poate face dacă-mi văd de treabă?

Apoi, micul grup în care domina bărbatul îmbrăcat în alb, se mișcă spre asistenta șefă, care începu să-și prezinte personalul.

– Ea este sora Ross, domnule Chepstow. Și aceasta este sora Shelton, care a venit ieri din Anglia.

Bărbatul poposi o secundă asupra Valeriei. Era sigură c-o recunoscuse, dar el i se adresă Jeanei Ross:

– N-am mai lucrat undeva împreună?

– Da, domnule la St. Martin.

– Aha! exclamă el apoi se întoarse spre pacienți.

Nu trecu repede de nici unul din paturile cu bolnavi, încercând să afle cât mai multe despre fiecare, cu toate că salonul era foarte mare, cu multe paturi.

Ascultându-i glasul, observând preocuparea manifestată față de fiecare pacient, era imposibil să-l categorisești drept inuman, cum ai fi fost tentat la prima vedere.

Era un om obișnuit cu suferința umană, pe care căuta s-o aline prin toate mijloacele.

Nu mai era acel om rece din avion.

Valerie nu înțelegea tot ce se vorbea, pentru că, deși făcuse un curs intensiv de limba arabă, nu se familiarizase cu această limbă. Dar domnul Chepstow părea să se descurce de minune.

Valerie observă că interesul față de pacienți nu era doar o formă de interes profesional, ci compătimirea era din inimă.

Dar după ce termină cu prezentarea cazurilor și începu să discute cu sora șefă, figura lui redeveni acră și rece, așa cum îl cunoscuse.

Cu toate că nu-i plăcea defel acest nou director al spitalului, când plecă din salon, Valerie avu sentimentul că tot ce era mai important dispăruse o dată cu el.

– Și acum poate că ne lasă să ne apucăm de treabă! exclamă cealaltă asistentă.

Până acum, asistentele făceau cam tot ce voiau în acest spital; acum cele mai vechi se simțeau îngrădite, știind că nu vor mai putea continua la fel. Directorul cel nou va aduce și idei noi.

Asistenta se duse în biroul ei și închise ușa.

Dacă acest domn Chepstow avea impresia că putea să schimbe regulile existente, nu putea decât să spere că sora șefă le va susține și i se vor împotrivi.

Dar Valerie continua să se întrebe cum era în realitate Dominic Chepstow. Era tovarășul ei de călătorie sau omul acela blând și apropiat de la patul bolnavilor?

***

După o privire finală, să se asigure că uniforma îi era aranjată, Valerie se întoarse cu spatele la oglindă, uitându-se la calendarul atârnat lângă pat. Înregistrând data, i se păru că timpul aici la spitalul El Fatima trecuse foarte repede.

Zburaseră șase săptămâni de când sosise aici! Ce îndepărtată i se părea acum viața pe care o dusese la Londra! Chiar și durerea și umilința, acea experiență amară, se diminua încetul cu încetul; așa cum soarele din peninsula arabă avea puterea să ardă, ca razele X. La terminarea zilei de muncă dormea adânc, fără vise.

Tinerii medici aveau grijă să nu le lase prea mult timp liber asistentelor.

Valerie refuză toate invitațiile la petreceri, lucru care i se păru o nebunie Andreei.

Refuzase orice flirt, invitație la dans, la cluburile de noapte, chiar și la cel mai recent deschis de un restaurator francez, unde asistentele se relaxau după o zi grea.

Evita instinctiv să se apropie de vreunul din tinerii care se ofereau s-o escorteze la cluburi.

Tot se mai străduia să se perfecționeze în munca de asistentă, care urma să-i umple toată viața de acum înainte, singurul lucru pentru care merita să lupte.

Se acomodase la noul mediu de lucru cu o ușurință uimitoare chiar și pentru ea și ar fi fost chiar liniștită și mulțumită dacă nu s-ar fi simțit tot timpul supravegheată de o pereche ostilă de ochi cenușii. I se părea că Dominic Chestow nu agreează prezența ei în această secție de chirurgie.

Era nedrept!

Era foarte politicos cu ea, cu toate că impresia că el avea ceva împotriva ei, chiar înainte de a afla cine este, persista. Cu celelalte asistente, se purta foarte frumos.

Pe asistenta șefă, o câștigase de partea lui, în pofida unuia sau două motive de neînțelegere, de la început.

Tot personalul secției de chirurugie îl ridica în slăvi, și nu se vorbea decât despre geniul și competența noului chirurg șef.

Asistentele se întrebau cu îndreptățită curiozitate feminină cum reușise Dominic Chepstow să ajungă până la treizeci de ani fără a se căsători. Iar tinerele asistente, îndrăgostite cu toate de el, nu discutau decât despre asta.

De la sosirea sa, toată secția chirurgicală de la El Fatima se modificase, și indiferent ce simțea față de acest bărbat, Valerie nu putea să nu admită că făcuse multe lucruri bune.

Dar cu toate acestea, dacă n-ar fi fost pasionată de chirurgie, ar fi făcut orice pentru a obține transferul la altă secție.

Datorită faptului că predecesoarea ei plecase la o săptămână după sosirea ei, iar Jean Ross fusese avansată, Valerie se trezi adjuncta asistentei șefe de la chirurgie.

Pe drumul spre sala în care se servea masa, Valerie o întâlni pe Andrea și abia atunci realiză, nu fără oarecare uimire, că era a doua oară că schimba o vorbă cu ea în ultima săptămână.

– Bună! Ce s-a întâmplat cu tine?

– Am umblat de colo colo; dacă vrei, te poți distra foarte bine și aici! Tu de ce stai deoparte?

– Andrea, eu nu am energia ta debordantă și trebuie să mă gândesc și la examenul pe care trebuie să-l promovez.

– Sigur că trebuie să te gândești, dar timpul care trece nu mai revine! Vei fi curând asistentă șefă și vei avea prea multe îndatoriri ca să mai poi face și altceva. Mă gândeam să ieșim undeva împreună, deși asistenta șefă nu mai admite lipsa îndelungată din spital. Dar oricum, ce-ar fi să mai stăm puțin de vorbă după -masă în camera mea?

– Grozav! exclamă Valerie și porniră împreună spre masa asistentelor.

Valerie o privea îngrijorată, conștientă că într-o bună zi Andrea va păți ceva, dacă va continua cu acest stil de viață arzând lumânarea la ambele capete.

După- masă, nu mai avu timp să se gândească la ea sau la altcineva. Asistenta șefă veni spre ea cu o mină îngrijorată.

– Trebuie să facem ceva, Shelton. Cred c-ai auzit de Jean Ross?

– Jean? repetă Valerie îngrijorată. Ce-a pățit? Valerie își aminti că n-o văzuse la masă.

– Ross a luat un microb cu localizare la stomac. Știi că nu sunt de acord ca fetele să cineze în oraș, tocmai din acest motiv, se încruntă sora șefă. Acum Ross este indisponibilă, O' Mally are apendicită; toate astea trebuia să se întâmple tocmai astăzi, când suntem atât de solicitate. În dimineața asta vine și doctorul Chepstow în control. Adjuncta o să ne spună că va veni un caz urgent pe care îl operează mâine. Îți spun că de când sunt aici, la Kerouat, nu s-a întâmplat o situație atât de nesănătoasă. Nu avem personalul suficient acum, când bacilul ăsta circulă prin spital. Să nu cumva să te îmbolnăvești și tu, Valerie!

– Sper că nu, promise ea. Sunt destul de rezistentă.

Cu toate că nu exista personal suficient, cu zece minute înainte de vizita doctorului Chepstow, fiecare pacient era spălat, hrănit și gata pentru vizită.

Majoritatea studenților care-l însoțeau erau arabi; în aceste ocazii, privirile aruncate de ochii lor negri întâlneau frumoșii

ochi ai asistentelor lipsite de văluri, cu toate interdicțiile impuse de spital. Chiar și așa, erau conștienți cu toții că noul director al secției supraveghea destul de vigilent ochii care schimbau priviri.

După terminarea vizitei, doctorul Chepstow le spuse studenților:

– Vă rog să mă așteptați pe hol, domnilor. După aceea, se angajă într-o discuție prelungită cu sora șefă.

Trecând pe lângă Valerie, în locul acelei priviri impersonale, pe care i-o arunca de cele mai multe ori, de data asta o privi intens. Uimită de privirea lui, Valerie rămase privind în urma lui, până când sora șefă o admonestă:

– Ce este, Shelton? Ce-ai văzut?

– N...nimic , îngăimă ea, roșind. Mă întrebam...

– Nu este timp pentru asta, mai ales să rămâi privind după un bărbat. După cum ți-am spus, doctorul Chepstow ne încredințează o misiune foarte importantă. O va opera mâine dimineață pe Nazira, fiica unui comerciat bogat din oraș. Cred că este și el puțin îngrijorat în privința cazului ăsta. Se pare, continuă asistenta, că pacienta ar fi trebuit operată de mult, dar tatăl ei s-a împotrivit să fie tratată de un medic străin. Este un bătrân cu vederi învechite și-și păzește strașnic fiica. Probabil va veni cu vălul pe față la operație! Din fericire, bătrânul are un nepot medic și acesta l-a convins s-o lase pe Chestow s-o opereze. Auzind diagnosticul, s-a cam speriat și a consimțit la operație. Trebuie să punem niște paravane în jurul patului, pentru ca restul pacientelor să nu se uite la ea; o vom considera un caz privat.

Oricum, l-am asigurat pe doctorul Chepstow că ești o asistentă capabilă, lucru pe care n-ar fi trebuit să i-l spun eu, pentru că l-ar fi constatat și singur.

Valerie roși până în vârful urechilor.

Asistenta continuă:

– Nu vreau să te emoționezi, dar dacă doctorul va reuși această operație, va face o carieră strălucită, deși situația ei este disperată.

– Voi face tot posibilul, răspunse Valerie. Sper că va reuși! Ce credeți?

Asistenta luă un aer grav.

– Și eu îi doresc asta din tot sufletul. Fata are doar șaisprezece ani. Este logodită cu un ofițer din garda șeicului; povestea lor de dragoste este impresionantă. Bătrânul ei tată o adoră, dar în pofida ideilor lui învechite, a lăsat-o să-și aleagă singură soțul. Fata a fost educată la o mănăstire ortodoxă.

Valerie asculta aceste informații cu toate că, deși decisă să facă tot ce putea, gândurile îi zburau doar la felul în care l-ar putea face pe Dominic Chepstow să admită că nu era chiar așa de lipsită de importanță, cum credea el.

***

Sosi pacienta problemă, iar doctorul era deja în secția de chirurgie.

Fata era foarte frumoasă, dar și foarte bolnavă, după cum observă Valerie și inima începu să-i bată mai tare. Își spuse că va face orice era omenește posibil, să salveze această viață foarte tânără.

Asistenta șefă trimise surorile la patul pregătit deja, apoi doctorul Chepstow supraveghe transferul pacientei de pe căruciorul pe care fusese adusă. Când o așezară pe pat, fata deschise ochii și văzând-o pe Valerie, încercă să-i zâmbească, apoi i se adresă în franceză:

– Vei fi asistenta mea?

– Da, draga mea, răspunse Valerie, luându-i mâna în palmele sale. Te voi ajuta să te faci bine, să fii din nou puternică. În gând se rugă ca acest lucru să fie posibil.

Pacienta închise ochii din nou, dar continuă să se țină de mâna Valeriei cu o forță surprinzătoare.

Ridicând ochii, Val întâlni privirea chirurgului.

– Sper că înțelegi cât de mult depinde această pacientă de grija și atenția care-i vor fi acordate!

– Da, domnule și voi face tot ce este posibil.

– Aș vrea să cred că așa va fi, soră. Doctorul se întoarse spre altă direcție, iar obrajii ei începură să ardă; cu toate astea nu uită să se aplece spre pacient.

Foarte bine dacă nu mă consideră demnă de încredere! își spuse. În clipa aceea, îi displăcu doctorul Chepstow.

Între timp, acesta se întoarse și luă mâna altei paciente, să-i verifice pulsul. Apoi, porni în continuare, însoțit de sora șefă, iar Valerie uită de supărarea ei, dedicându-se acelei fete foarte tinere și neajutorate.

Când se auzi strigată, se întoarse repede și observând că doctorul îi face semne să se apropie, porni spre el.

– Sora șefă mi-a spus că te-a pus în locul asistentei Ross. Este foarte important, se încruntă el, să mă pot baza pe experiența dumitale. Sora Ross este excelentă....

– Da, sora Shelton s-a dovedit foarte competentă, întâi asistenta șefă, dar după cum i-am explicat doctorului Chepstow, având multe îndatoriri aici, îmi este imposibil s-o repartizez unui singur pacient, dacă asta doriți.

– Sigur că da, așa trebuie. Mi se pare absurd că toată aripa aceasta a spitalului este ocupată la întreaga capacitate. Înseamnă că trebuie mărită.

Sora șefă își mușcă buzele, făcând un efort să se controleze.

– În toată secția, asistența este excelentă, domnule. Și sunt sigură că vă veți convinge că sora Shelton este capabilă să facă tot ce trebuie. Îmi este și mie mai ușor s-o iau de la alte îndatoriri pe care le are aici, deși nu este recomandat.

Figura lui frumoasă se relaxă într-un zâmbet care o lumină precum soarele o zi înnorată.

– Sigur că toată asistența de aici este minunată. Îmi cer scuze că insist atât, dar este foarte important să mă asigur că totul va fi bine. Apoi, adresându-se Valeriei, zâmbetul îi pieri. Vă reamintesc, această tânără nu trebuie lăsată singură nici o clipă după ce va fi adusă de la sala de operație. Recuperarea depinde de primele zile în acest salon. Aș vrea să participați la operație, miss. Aveți experiență în sala de operații?

– Da, domnule, am asistat la St. Christopher, răspunse Valerie rece. Am participat la tratamente pentru bolile tropicale timp de șase luni după absolvire.

El o privi din nou cu intensitate și ea se gândi încă o dată că era un tip nesuferit.

– Bine, conchise el. Deși pari foarte tânără.

Încă o dată, Valerie se simți tentată să ceară mutarea la o altă secție a spitalului, dar reuși să se controleze și spuse doar:

– Am patru ani de experiență, domnule!

– Bine, te rog să pui în valoare acești patru ani, miss! Apoi Chepstow se întoarse din nou spre importanta sa pacientă. Se aplecă asupra ei, iar când fata deschise ochii, îi vorbi cu multă căldură.

– N-ai de ce să te temi, Nazira. Amintește-ți că am promis să te vindec.

– Sigur că da. Și asistenta de aici, zie fata ridicând privirea spre Valerie... o, dar nu pleca...

– Sigur că va sta aici cu tine, o liniști doctorul Chepstow. Apoi, coborând vocea, i se adresă Valeriei: trebuie să-i dați un somnifer în seara asta. Înainte de a ieși din tură, asigură-te că a adormit. Și te rog, să fii aici la ora cinci și jumătate dimineața.

– Desigur, domnule, zise Valerie. Poate doriți să stau cu ea toată noaptea. Dacă ați putea aranja...

– Nu, nici vorbă; trebuie să te odihnești la noapte. Nu cer niciodată imposibilul. Nici eu n-o voi vedea decât mâine dimineață. Apoi plecă.

– Foarte bine! exclamă Marion Fuller, care o înlocuia pe Jean. Vorbea de imposibil...

– Să nu ne lamentăm, o întrerupse Val. Dacă este cineva care are dreptul să se plângă, aceea este sora șefă.

– Este adevărat; nu știu dacă el s-ar fi descurcat într-o situație ca asta la St. Martin.

– Dar aici el este șeful nostru, nu uita asta, zise Val. Și oricum, nu este corect să-l criticăm pe director. Ar fi mai bine să nu ne audă sora șefă.

Marion zâmbi sarcastic.

– Poate că nu. Ce disciplinată ești, Shelton! adăugă ea admirativ. Cred că dacă ai ajunge soră șefă, ai jupui pielea de pe asistentele din subordine!

– Între timp, draga mea, ar fi bine să-ți vezi de treburile tale, așa cum îmi voi vedea și eu! o liniști Val.

Întorcându-se spre patul Nazirei, Valerie știu că se afla în fața celei mai mari și mai complexe provocări pe care o primise vreodată.

Voia să facă totul pentru ca Dominic Chepstow să vadă că se înșelase în privința ei.

Operația a fost un succes. Mult timp după aceea, s-a tot discutat despre această operație, o mare reușită a doctorului Chepstow. Fiecare doctor din spital veni să viziteze persoana din acel pat, separat de restul bolnavilor din salon.

Boala Jeannei Ross se dovedi mult mai serioasă decât își imaginase sora șefă și aceasta se întoarse la muncă doar după zece zile, palidă și slăbită.

La vremea aceea, cazul doctorului Chepstow se rezolvase, iar pacienta se recuperase destul de bine și de rapid. Numai

Val și Dominic știau cât suferiseră în acele zile de după operația Nazirei, când toți ceilalți se mirau încă de reușita cazului. Dar în dimineața când se întoarse Jean, Val suferea din altă cauză. Ce se va întâmpla, se întreba ea, acum că Jean se întorsese? Chepstow va dori ca aceasta să preia cazul?

Valerie muncise cu dăruire la acest caz, cu toată îndemânarea profesională, se atașase mult de pacientă, care nu era doar frumoasă ci și foarte cooperantă și făcea tot ce i se cerea. Nazira întoarse cu multă afecțiune atenția dăruită de Valerie, iar pe chirurg îl considera un zeu.

Valerie îi adresa în fiecare dimineață aceleași întrebări:

– Bună dimineața, Nazira. Ai dormit bine? Cum te simți astăzi?

Era întotdeauna răsplătită cu un zâmbet cald, dar acum avea un motiv în plus de îngrijorare.

În zilele în care lucrase pentru Nazira, comportamentul lui Dominic Chepstow față de ea se schimbase mult, cu toate că nu-i adresase nici un cuvânt de laudă până acum. Valerie nu voia să fie lăudată, dar orice alt medic și-ar fi exprimat până acum mulțumirea pentru devotamentul ei față de pacient.

Cu toate acestea, știa că Jean nu se va putea descurca singură, mai ales în primele zile, pentru că era foarte slăbită.

La asta se gândea în dimineața în care Chestow intră în salon, mult mai devreme decât de obicei.

Valerie se duse în întâmpinarea lui când sora șefă i-o luă înainte, iar el se opri să discute cu aceasta.

Discuția lor se prelungi destul de mult.

La un moment dat, chirurgul i se adresă:

– Bună dimineața, soră.

Apoi i se adresă Nazirei:

– Văd că arăți foarte bine pentru o bolnavă.

– Se simte foarte bine, răspunse Valerie în locul acesteia.

– Destul de bine pentru o mică deplasare? zâmbi Chepstow.

Zâmbetul fetei pieri imediat.

– O deplasare? Nu cumva mă trimiteți acasă?

– Nu. Deși asta l-ar face fericit pe tatăl tău. Dar nu contează, pentru că poate veni să te vadă și aici. Apoi Dominic o privi pe Valerie. Asistenta din aripa privată mi-a spus că s-a eliberat salonul pe care-l voiam, așa că o vom transfera pe Nazira acolo. Ce zici, soră?

Pe moment ea continuă să-l privească, incapabilă să răspundă. Poate voia să-i afle părerea! Apoi, revenindu-și din șoc răspunse:

– Desigur, acum este mai puternică.

– Foarte bine, aprobă Chepstow. Voi aranja ca transferul să se facă după- amiază. Am discutat deja cu sora șefă, care, la rândul ei va decide împreună cu asistenta șefă de aici, dacă te vei ocupa în continuare de acest caz, soră.

Valerie trase aer în piept. Acum se va pune problema dacă putea rămâne cu acest caz; întotdeauna fusese fericită că avusese parte de o educație adecvată, care s-o ajute să nu arate ce simte.

Dar Nazira, care nu primise această educație, izbucni:

– Voi muri, doctore, dacă îmi veți repartiza altă asistentă!

– Nu te grăbi cu aprecierile, fetițo. Nu mă gândeam să-ți schimb asistenta, dar oricum, va trebui să-i mulțumești sorei șefe că se dispensează de sora Shelton!

– A, sigur c-o voi face! zise Nazira, dar păli atât de tare, încât Valerie se repezi să-i ofere o băutură reconfortantă ,înainte ca doctorul Chepstow să înceapă vizita.

Nici nu mă gândeam să-ți schimb asistenta, spusese el.

Poate o spusese doar pentru a-și liniști pacienta, așa că era absurd să se considere lăudată de el.

După ce termină examinarea, Dominic Chepstow să opri să-i spună Nazirei:

– Tatăl tău va fi primul vizitator.

– Da, desigur, rosti fata, fără prea mare entuziasm.

– Cred că va veni mâine. Mi-a spus că afacerile îl obligă să plece o vreme. Până când se întoarce, sper că vei putea să te deplasezi singură și atunci poate voi mai admite un vizitator.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Nazira.

– Dacă te emoționezi prea tare, nu mai spun nimic. Dacă te vei simți bine, vom mai vedea.

Fata îi luă mâna și i-o sărută.

– Să înțeleg că-mi veți îngădui să-mi văd iubitul?

– Toate la timpul lor. Am discutat cu mătușa ta, care m-a rugat să am tact. Știu, copila mea, dar trebuie să ai răbdare.

Incredibil! Oare Dominic era capabil să înțeleagă o astfel de dragoste? Să fie chiar de ajutor? Val privi în jur și pentru prima oară i se păru că doctorul îi zâmbește. Trebuie să ai multă grijă în continuare de copila asta, soră.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de emoționat, de afabil.

O luă deoparte, spunându-i:

– Eu nu voi mai fi astăzi aici. Va veni doctorul Warden la contravizită. O vor muta înainte de masă. Asigură-te că va dormi după- amiază. Apoi, înclinând din cap plecă, lăsând-o pe Val în stare de șoc. Cu toate astea, îi era clar acum că doctorul era mulțumit de eforturile ei, pentru că fusese determinat să admită că... făcuse treabă bună.

– Soră dragă, ești fericită că ne mutăm în aripa privată? o întrebă Nazira.

Valerie fu luată prin surprindere.

– Da, sunt foarte bucuroasă. Va fi minunat.

***

Valerie consideră săptămâna care urmă mutării pacientei, lipsită de evenimente, chiar plicitisitoare. Starea fetei continua să se îmbunătățească. Valerie lipsi de la singura vizită făcută de tatăl fetei, pentru că ieșise din schimb.

– A fost mai bine, spuse doctorul Chepstow altfel ar fi avut de înfruntat figura unei asistente tinere și fără văl!

– Dumnezeule! exclamă Valerie, dar sora șefă nu și-a pus văl, nu? Nu sunt singura asistentă de aici.

– Omul și-a mai lărgit vederile de când și-a adus fiica aici. Și dacă a cunoscut-o pe sora Robinson, s-a convins că fiica lui n-o va lua razna.

Sora Robinson, asistenta șefă din aripa privată, nu era deloc frumoasă; la cei treizeci și cinci de ani, avea o figură masculinizată și o eficiență masculină.

Valerie, sesizând privirea lui Dominic, pufni în râs, dar se controlă imediat.

Dominic Chepstow purtă cu sine râsul ei cristalin mult timp. Cu câtva timp în urmă, n-ar fi suportat o astfel de reacție, datorită unor amintiri care-l torturaseră cândva și care acum începeau să aparțină unui trecut îndepărtat.

***

A doua zi, Dominic Chepstow nu veni în salonul Nazirei.

Ned Warden se asigură că totul era bine și-i spuse Nazirei că doctorul ei preferat era plecat o zi, ca s-o liniștească.

Din seara în care le invitase pe ea și pe Andrea la cină, se născuse o prietenie între ei. Tânărul doctor era un bărbat încântător; genul de bărbat care se împrietenea foarte repede.

Valerie știa că ajunsese să se împrietenească și cu ea, doar pentru că era foarte atras de Andrea. Valerie înțelesese situația imediat și spera ca Andrea să simtă la fel pentru el. Dar deocamdată, ea îl trata cu camaraderie; se folosea de el, dar respingea ideea de a se căsători vreodată cu el.

El accepta orice venea din partea Andreei, nu cerea decât să fie lăsat s-o adore în continuare.

După plecarea lui, Valerie oftă neputincioasă. De ce nu realiza Andrea că-și irosea viața când o aștepta un bărbat atât de bun?

Ziua i se păru searbădă. Presupuse că era astfel din cauză că aici, în aripa privată, nu avea atât de mult de lucru.

Niciodată nu-i plăcuse să lucreze în aripile private ale spitalelor. Și acesta era cel de- al doilea caz!

Cu un șoc, își aminti prima ei numire la salonul privat, apoi, că de câteva săptămâni nu se mai gândise la acel bărbat, care-i acaparase gândurile. Nici nu se mai întrebase ce se întâmplase cu Roy. Aparținea unei alte lumi, acum.

– Nu-mi place deloc când nu vine doctorul Chepstow în vizită, zise Nazira.

Revenind din gânduri, Valerie răspunse imediat:

– Va trebui să te obișnuiești cu gândul că nu-l vei mai vedea mult timp de acum, pentru că te-ai însănătoșit, draga mea.

– Dar tu îl vei vedea zilnic, soră. Ce noroc ai! zise Nazira adăugând cu naivitate: mai bine că este bătrân, altfel m-aș fi îndrăgostit de el! Ce-ar fi făcut Ali?

– Dumnezeule, doctorul Chepstow nu este bătrân! exclamă Valerie, râzând. Este cel mai tânăr chirurg. Dar acum trebuie să te culci, draga mea.

–Este prea bătrân să se mai însoare acum! anunță Nazira și prea frumos să nu aibă o nevastă. Am observat că te place , soră.

N-avea rost să-i spună că se înșela. Dacă Nazira voia să inventeze povești și asta o făcea fericită, nu era nici o problemă.

Dar cuvintele fetei îi rămaseră în minte. Ei bine, ar fi fost grozav dacă ar fi fost adevărat!

Dar oricum, el se convinsese că era o asistentă bună.

Capitolul 3

Salonul Nazirei se afla la parter; Valerie era încă acolo, când, după o oră, sosi Dominic.

– Bună dimineața, soră, o salută el. Totul este în ordine?

– Bună dimineața, domnule, totul este bine, răspunse Valerie, întrebându-se de ce oare apropierea lui o făcea să se simtă nervoasă.

– Ce-ai făcut cu pacienta? A, înțeleg, foarte bine c-ai scos-o puțin afară. Aș vrea să-ți vorbesc. Apoi, cu un zâmbet, ieși în salon.

Valerie îl urmă consternată, realizând pentru prima oară că sora șefă nu se afla cu ea să-i dea instrucțiuni. Avea acum puteri depline în privința Nazirei.

O auzi pe aceasta exclamând:

– Ce bine că v-ați întors!

Ce fericită o făcuse doctorul Chepstow prin simpla sa prezență! Iar dacă Nazira era fericită...

***

Încă de la sosirea sa, Valerie ar fi vrut să exploreze vechile cartiere din Karanin, care se aflau dincolo de poarta de sud a orașului. Exista acolo o rețea de străzi vechi, care se adunau într-o piațetă, cu un centru comercial unde oamenii din deșert sau din diferitele triburi veneau să-și vândă produsele, sau să discute.

Fusese în partea aceasta a orașului o singură dată însoțită de Ned Warden și Andrea, într-o zi de târg; i se spusese atunci că pentru siguranța ei era bine să nu ajungă acolo neînsoțită, pentru că zona era adesea călcată de adepții Imamului Moulay Omar, cunoscuți ca extremiști.

Dar având o după- amiază liberă, se hotărî s-o folosească făcând ceea ce-i plăcea; adora să rătăcească de una singură pe străzi necunoscute, să descopere ciudățenii. Știa că oamenii locului, văzând-o în uniformă îi acordau respectul, așa că nu avea de ce să-și facă probleme.

În ultimele zile, de când se mutase cu Nazira în aripa specială, nu prea avusese de lucru și se cam plictisise; abia aștepta să se întoarcă la secția de chirurgie. Fără să știe din ce motiv, se simțea deprimată.

Nu putea nimeri mai bine ca aici, unde totul îi mersese din plin. Nu numai că Nazira se simțea foarte bine dar și chirurgul șef începuse să fie maleabil.

Nu că ar fi contat asta: se obișnuise cu ciudățeniile lui.

„Te place, soră“, își aminti vorbele Nazirei.

De fapt, era doar o poveste născocită de fată.

Lăsă spitalul în urmă și porni pe o stradă îngustă, unde razele soarelui răzbăteau parcă doar pentru a adânci umbrele apoi trecu pe altă stradă bucurându-se de culoare, de nemișcare, ca și cum orașul ar fi fost părăsit. Fiecare casă-și arăta o față specific arabă; fațadele pe care le intui a fi ale cafenelelor sau magazinelor nu dădeau semne de viață, apoi deodată se trezi în acea piațetă pe care-și dorise atât de mult s-o vadă.

Aici se aflau câteva persoane ocupate cu comerțul. Un câine slab și deșirat îi tăie calea, o pisică dormea chiar în mijlocul drumului. Continuând să umble, se simți cuprinsă de dorința de aventură. Se afla într-o lume total diferită de ceea ce știa! O lume parcă încremenită cu mult timp în urmă!

După ce străbătu alte câteva străzi, vru să se întoarcă, realizând că se rătăcise. Privind în jur, realiză că se afla într-un loc total necunoscut, întunecat. Își pierduse simțul de orientare și dintr-o dată deveni conștientă că făcuse o imprudență ajungând într-un astfel de loc. Dar învățase demult să-și păstreze cumpătul în situațiile limită și deși era îngrijorată, nu voia să intre în panică. Trebuia să iasă la liman! Toate aceste străzi trebuia să ducă la porțile orașului mai devreme sau mai târziu.

Făcu o pauză, încercând să stabilească încotro era mai bine s-o apuce și tocmai atunci văzu o femeie care apăru brusc pe stradă dintr-o casă, îndreptându-se spre ea.

Se opri în fața femeii îmbrăcată într-un veșmânt negru, lung până la pământ, cu văl pe față; cu toate acestea observă că era o femeie în vârstă, după chipul ridat.

Femeia se opri, iar Val, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori în astfel de situații, se blocă.

Apoi făcu un efort să-și amintească terminologia arabă pentru a întreba direcția.

După ce scutură din cap de câteva ori, femeia înțelese într-un târziu, îi făcu un semn în față, apoi spre stânga și dreapta. După ce o privi lung, femeia o atinse ușor cu mâna și făcu un gest de rămas- bun.

Urmând direcția indicată de femeie, Valerie se trezi într-un mediu mai plăcut, apoi, după colț ajunse din nou în acea piațetă pe lângă care trecuse mai devreme. Dar acum era plină de lume și înainte de a realiza ce se întâmplă, se trezi în mijlocul mulțimii care striga ceva; erau în jur de cincizeci de bărbați și tineri care ridicau pumnii la un bărbat aflat cu spatele la perete.

Nu-i luă mult să recunoască acel bărbat înalt, calm, iar inima ei începu să bată mai tare; încercă să-și facă loc spre el, fără a se mai gândi la pericolul la care se expunea.

Apoi, când reuși să strige „domnule Chepstow“ o piatră zbură spre el atingându-i obrazul, rănindu-l.

Orbită de furie, Valerie împinse bărbații din față, ajunse la Dominic și se așeză între el și atacatori.

Pe moment, mulțimea fu surprinsă, privind fără comentarii acea asistentă furioasă care apăruse din senin. Apoi se simți aruncată într-o parte.

– Dumnezeule, miss, ce cauți aici? exclamă Dominic. Treci imediat în spatele meu! Nu pot lupta cu animalele astea dezlănțuite, sunt rănit la mână, treci imediat în spatele meu!

Valerie scutură din cap, apoi își aminti cuvintele care semnificau: dați-vă la o parte! și le strigă cu toată puterea.

– Baraka!

Cu toate că se iscă și mai mare vâlvă și oamenii începură să se agite și mai tare, unii se temură că putea veni poliția și o creatură pe jumătate dezbrăcată, acoperită în partea de jos doar cu o cârpă, care era conducătorul grupului, le făcu semn să se risipească.

Dominic o strânse cu mâna teafără la piept pe Valerie, moment în care se auzi vocea unei femei.

Valerie o recunoscu pe femeia pe care o întrebase încotro s-o ia.

Ajungând în dreptul ei, aceasta făcu un semn spre uniforma ei. Valerie nu înțelese din vorbele rostite de aceasta decât câteva vorbe rostite cu mânie, printre care și El Fatima, apoi șeic....

În timp ce mulțimea de fanatici continua să urle, apoi să se certe între ei, un individ cu barbă albă, cu un veșmânt colorat, li se adresă cu autoritate:

– Ce ați făcut aici! Poliția va afla imediat! Îngenunchează imediat!

Îl lovi cu putere pe primul de lângă el, obligându-l să îngenuncheze.

Văzându-l pe acesta la pământ și strângându-și hainele cu mâna, mulțimea începu să se disperseze, iar Dominic și Valerie rămaseră doar cu bătrâna, în timp ce salvatorul lor se asigură că plecaseră și ultimii atacatori.

Dominic își acoperise obrazul cu batista. O privi lung pe Valerie, apoi spuse:

– Mi-ai fost de mare folos astăzi, miss. Trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Dar spune-mi, te rog, ce căutai în zona sta?

Valerie, care se mai destinsese, îi zâmbi:

– Venisem să fac o plimbare.

– Singură? Ți-ai pierdut mințile, miss? Dar înainte de a mai apuca să spună ceva, arabul cel înalt, care vorbea cu femeia, se întoarse spre Valerie spre a-i cere scuze. Adresându-i-se în limba engleză, zise:

– Sunt furios și șocat de cele întâmplate din cauza acestor brute. Cu șeful lor o să mă lămuresc imediat! Sper că nu v-au rănit, sau speriat prea tare!

– Eu sunt bine, mulțumesc, răspunse Valerie. Nici n-am avut timp să mă sperii...

– Sunteți o tânără foarte curajoasă, spuse omul, apoi privindu-l pe Dominic, exclamă: domnule Chepstow! Pentru numele lui Allah! Este îngrozitor ce vi s-a întâmplat! Cineva va trebui să plătească pentru asta!

– Cred c-ați venit la timp, îi spuse Dominic.

– Îmi cer iertare că nu v-am recunoscut imediat, exclamă arabul. Pacea fie cu tine prietenul meu! Și cu această tânără atât de curajoasă. Dar ești rănit...

– Doar zgâriat, îl asigură Dominic, apoi se întoarse spre Valerie: Abdullah Iussef, aceasta este sora Shelton, care s-a ocupat de fiica dumitale.

– A, sora pe care fiica mea o iubește! Îți sunt îndatorat, miss! Nu voi putea niciodată să te recompensez pentru ce ai făcut pentru copila mea! Nu erai de serviciu când am venit să-mi vizitez copila.

– Domnul Chepstow a făcut minunea asta, îl opri Valerie. Eu n-am avut un rol prea mare. Dar domnul doctor este rănit la mână, trebuie dus imediat la spital, zise ea foarte autoritar.

– Casa mea este în apropiere. Vă rog să veniți să vă îngrijesc rana.

– Tocmai voiam să vă caut, zise Dominic. Am fost la sediul firmei, dar era închis.

– A fost ziua de Ramadam, îi explică arabul. Sper că nu-mi aduceți vești proaste?

– Din contră, dar rana mai poate aștepta.

– Oricum, trebuie să o curățăm.

– Nu este mare lucru, îl liniști Dominic. Să mergem...

În timp ce discutau, câțiva bărbați, desigur servitori ai arabului, veniseră și-l luaseră pe capul răzvrătiților.

Valerie observă că tatăl Nazirei era un om foarte bogat și, desigur, influent. Casa lui era opulentă, impozantă, cu scară din fier forjat și cascade de flori. Intrară într-o încăpere în care se afla mobilier sculptat, multe perne decorative, în stil oriental. Pernele țineau loc chiar și de scaune.

– Vă rog să luați loc, îi pofti Abdullah Yussef, arătând spre perne, iar când Dominic se așeză de parcă toată viața ar fi făcut asta, îl văzu crispându-se, din cauza durerii.

– Vă voi da ceva care vă va calma durerile, zise gazda. Valerie îi surprinse privirea ațintită asupra ei. Între timp, miss se poate pregăti de intervenție. Aveți apă aici.

Valerie începu să-și spele mâinile în bolul care-i fusese oferit, apoi cercetă din nou rana lui Dominic.

– Este ciudat că tocmai tatăl Nazirei ne-a venit în ajutor.

– Mai mult noroc am avut c-ai întrebat femeia aceea, altfel aș fi fost pe cine știe unde acum... dar iată că vine farmacia la noi!

Li se aduseră mai multe preparate dezinfectante, bandaje.

– Cum vei mai putea opera? exclamă Valerie.

– Nu voi opera până ce nu mi se vindecă mâna. Și oricum, am o asistentă foarte capabilă care mă poate ajuta.

Valerie simți o strângere de inimă, gândindu-se ce se putea întâmpla.

– Bine că piatra nu te-a lovit în ochi, domnule doctor, zise Valerie. Ce s-a întâmplat, de fapt?

El nu-i răspunse imediat, o studie foarte atent, conștient de mâinile ei experte, care-i îngrijeau rana. Valerie nu sesiză de la început că o urmărea cu atâta atenție. Când privirile li se întâlniră, nu realiză că în ochii lui nu mai exista acea ostilitate de la început, pe care o sesizase în avion. El îi zâmbi.

– Mulțumesc, soră. Trebuie să-ți mulțumesc. Nu mai zise nimic apoi, pentru că se întoarse gazda lor.

***

Băură cafeaua și gustară din politețe acele baclavale mult prea dulci, iar Dominic începu să le povestească felul în care voise să-l caute pe Abdullah, având câteva ore libere, și să facă niște fotografii.

Se bucurase că nu era prea multă lume pe străzi, știind că mahomedanilor nu le place să li se fotografieze casele. Apoi,

deodată apăruseră din senin câțiva bărbați, dintre care, unul mai impulsiv, încercase să-i ia aparatul din mână. Dominic îl lovise, omul căzuse la pământ, apoi apăruse acel nebun care-i adunase pe toți.

– Asta a fost, zise el ridicând din umeri.

– Din nefericire, după cum v-am spus, domnule doctor, suntem în zi de post, zise Abdullah Yussef. Chiar și eu abia am venit de la moschee. Unii dintre noi postesc până la apusul soarelui. În aceste zile este bine ca străinii să nu viziteze orașul pentru că nu prea există poliție. Umblă pe străzi cerșetorii, hoții, fanaticii, ca acela care i-a incitat pe atacatorii dumitale.

Așezându-se picior peste picior în fața lor în veșmintele albe, cu figura sa ca de șoim, Abdullah Yussef continuă:

– Este păcat că tocmai dumitale, sir, ți s-a întâmplat acest incident. Fără dumneata, fiica mea ar fi murit!

– Să lăsăm asta, zise Dominic. Acum lăsați-mă să vă spun pentru ce v-am căutat. Am vrut să aflați personal că Nazira va părăsi spitalul în câteva zile...

– O, ce veste! exclamă omul. Allah a avut milă de mine! Este sănătoasă și se întoarce acasă!

– Și eu mă bucur pentru acest lucru, îi spuse Dominic. Vă voi informa ziua exactă în care va părăsi spitalul. Iar acum vă rog să mă scuzați, vreau să plec.

– Vă va duce mașina mea, îi spuse comerciantul.

– Mulțumesc, dar nu este necesar.

Abdullah insistă și Cadillacul negru, ultimul tip, apăru la ieșire. După ce-și luară rămas- bun și-și exprimă încă o dată

mulțumirea, comerciantul puse părintește mâna pe brațul Valeriei, zâmbindu-i atât ei cât și lui Dominic.

– Domnule doctor aveți o comoară ! O tânără virtuoasă și foarte curajoasă! Într-o zi, un tânăr de excepție o va cuceri și astfel va deveni mama unor fii la fel de curajoși. Nu cred că trebuie să vă mai spun că trebuie s-o prețuiți.

– Nu, nu este nevoie, zise Dominic, astăzi mi-a salvat viața, cum aș putea să n-o prețuiesc?

– N-a fost mare lucru, protestă Valerie, pe când mașina se pusese în mișcare. Era însă conștientă că inima îi bătea foarte repede, greu de explicat din ce cauză. Desigur, ar fi trebuit să triumfe pentru că-l făcuse pe bărbatul pe care-l admira să admită că era și ea bună de ceva. Dar asta n-avea nimic în comun cu noile emoții pe care le simțea, una din ele fiind în mod sigur bătaia inimii.

Apoi auzi vocea lui Dominic.

– Nu auzi ce-ți spun?

– O, îmi cer scuze. Privindu-l, întâlni o privire ușor amuzată, mult mai blândă ca de obicei.

– Fără îndoială, dacă nu apăreai atunci, acum aș fi fost unul dintre răniții aduși la El Fatima, sau cine știe poate chiar mai rău...

– Vă rog, nu continuați! exclamă ea.

– Poate este un nonsens ce spun, dar cred întotdeauna că trebuie să luăm faptele așa cum sunt. Iar realitatea este că...

– Dar n-am făcut mare lucru....

– I-ai ținut departe pe acei ticăloși destul timp. Acesta este adevărul, chiar dacă nu vrei să recunoști.

Ea roși.

– Îmi cer scuze, știu că n-ar trebui să te contrazic. Apoi își mușcă buzele stânjenită; de ce oare trebuia să spună întotdeauna ceva greșit?

Îl auzi apoi tachinând-o pe Nazira, glumind cu alți pacienți, dar niciodată cu ea.

– Mulțumesc, sir, zise ea cu jumătate de voce.

Zâmbetul lui dispăru imediat.

– Te rog nu-mi mai spune“ domnule“. Nu ești la serviciu aici.

Valerie roși, spunând:

– Îmi cer scuze.

– Și te mai rog să nu-ți mai ceri scuze!

Era o persoană cam greu de intuit! Dar de data asta ea își permise un zâmbet timid, abia conturat. De fapt, se gândi ea un zâmbet este cel mai bun mijloc de relaxare.

După aceea, le-a fost mai ușor să discute despre Abdullah Yussef, despre iubirea Nazirei, sau despre cauzele celor întâmplate lui Dominic în această după- amiază.

– Fanatismul religios este cel mai de temut, zise Dominic. Șeicul nu le suportă, dar știe că sunt deja câteva secte din care se pare că făcea parte prietenul meu cel care nu prea se spăla, secte care se ridică împotriva toleranței lui Ibrahim, care îi disprețuiesc pe creștini, numindu-i „câinii creștini.“

Din nefericire, două persoane sus-puse îi încurajează, poate tocmai pentru a-i atrage de partea lor, spre a-i folosi în situații dificile. Nu vreau să spun că există un pericol iminent, ci că acesta există; atât.

Se apropiau de poarta de sud, la ora la care traficul era foarte îngreunat din cauza unor cămile. Dar în loc să avanseze, una din ele se întinsese de-a lungul drumului și refuza cu încăpățânare să plece.

Polițiștii strigau și se înfuriau din ce în ce mai tare: cei aflați pe marginea drumului și stăpânul cămilei încercau cu disperare să miște animalul din loc.

Valerie era singura care se bucura de acel peisaj, chiar dacă era zgomot.

Dominic le spuse că animalul aparținea unui nomad, care se întorcea acasă cu toate acareturile și femeile sale. Omul arăta magnific, puternic, în hainele sale lungi viu colorate, cu pumnalul la brâu. În spate, se vedeau alte cămile de pe cocoașele cărora se iveau ochii curioși ai cadânelor.

– Interesant, zise Dominic. Ce facem acum? El ridică din sprâncene când o mașină albă, mare, opri lângă Cadillacul în care se aflau, și sirena începu să sune insistent.

Imediat, șoferul, cu tenul închis la culoare, se angajă într-o conversație furioasă cu polițistul, care se apropiase imediat văzând o astfel de mașină.

Polițistul începu să se scuze, șoferul să protesteze, iar Valerie se uită pe fereastra Mercesului de lângă ei, unde se afla o singură persoană cu barba albă și îmbrăcăminte tradițională, o persoană foarte importantă, după cum părea, impasibil, netulburat de ceea ce vedea.

Apoi, șoferul veni în fugă înapoi la mașină și începu să spună:

– Totul este în ordine, acum.

– Slavă Domnului! exclamă Dominic. Se pare că animalul acela recalcitrant s-a răzgândit!

Mașina albă țâșni imediat și trecu repede pe porțile orașului, lăsând în urmă șirul de mașini, animale, oameni.

Valerie privea uimită peisajul viu colorat. De aceea, nu auzi de la început întrebarea lui Dominic:

– Știi cine era personajul?

Valerie clătină din cap.

Dominic o informă:

– Acela era Imamul Moulay Omar.

Valerie deschise ochii mari.

– Unchiul șeicului?

– Chiar el!

– Cel care nu este de acord cu funcționarea spitalului nostru?

– Este împotriva pătrunderii străinilor în această țară.

– Și cu petrolul? Dacă nu l-am fi concesionat noi ar fi făcut-o alții, nu?

Dominic ridică din umeri.

– Cred că Imamul nu s-a gândit niciodată din acest punct de vedere. Ca mulți alți oameni limitați, nu s-a gândit la alternative. Nu este politician. Nu vede dincolo de propriul său nas. Pe de altă parte, deși șeicul este un urmaș demn al Profetului, este un bărbat modern, cu vederi largi. Vrea ca țara să meargă pe direcția planificată și până acum a reușit să facă totul în acest sens.

– Dar Imamul are vreo influență? se aventură Valerie.

– Nepotul lui îl face să creadă asta uneori, răspunse Dominic. Îi cere sfatul, sau părerea. De exemplu, după cum știu au fost specializați destui medici pe plan local, pentru a prelua spitalele, dar nici o femeie. Imamul nu admite asta.

– Doar nu se așteaptă să purtăm și noi văl? se revoltă Valerie.

Dominic ridică din umeri.

– Între noi, pot spune că este un moș plicitistor, dar are ceva influență, iar dacă urmașii lui fac ceva fără aprobarea lui au probleme.

– Ceea ce s-a petrecut azi după-amiază are vreo legătură cu imamul? întrebă Valerie.

– Nu direct. Dar fără îndoială este rezultatul teoriilor fanatice ale sectelor sprijinite de el.

Amintindu-și acea figură plină de sine din Mercedesul alb, Valerie nu-l putea lega de acel zdrențăros care aruncase cu piatra în Dominic.

Dar el spuse:

– Să-l lăsăm pe Imam și problemele lui. Noi trebuie să facem spitalul să meargă foarte bine, să instruim medicii locali. Sunt tineri care promit printre ei. Îmi place mult doctorul Sardien. Cred că-ți dai seama ce mult depinde de personalul britanic. Atâta timp cât femeile tinere din spital se comportă așa cum ar trebui, Imamul n-ar avea de ce să critice spitalul, sau să nu fie de acord cu el. Dar iată că am ajuns.

Valerie constată cu uimire că intraseră deja pe porțile spitalului El Fatima.

– Nu era mai bine să intrăm pe intrarea laterală? întrebă Valerie, dar regretă imediat întrebarea.

Niciodată nu va învăța să se abțină de la comentarii!

Dar Dominic nu părea s-o fi auzit și mașina opri în fața intrării principale. Valerie răsuflă ușurată că nu veni nimeni să deschidă portiera mașinii, că holul era gol. Vru să spună un bună seara grăbit și să se ducă în camera ei.

Dar Dominic nu vedea lucrurile la fel.

Șoferul coborî să deschidă portiera, iar Dominic, de parcă ar fi ghicit ce gândea Valerie, îi spuse:

– O clipă, soră.

Apoi coborî ajutând-o și pe ea să coboare.

Văzându-i mâna stângă la care fusese rănit ușor, Valerie îl întrebă:

– Domnule Chepstow, vreți să vă bandajez brațul?

– Desigur, răspunse el. Dar o să-l chem pe doctorul Sardien pentru asta. Apoi îi zâmbi Valeriei: te rog să iei un sedativ să te odihnești bine și să uiți că ai trecut printr-o astfel de experiență. Noapte bună și încă o dată mulțumesc, soră.

– Noapte bună, răspunse ea. Ajunsă în cameră, se încuie imediat, mulțumită că nu întâlnise pe nimeni pe coridor.

Dar cu toate că făcuse față cu mult calm situației din acea după- amiază, rămasă singură simți o durere puternică de cap și închise ochii, moment în care imaginea lui Dominic Chepstow amenințat de mulțime, cu sângele curgându-i pe față, îi reveni.

Apoi își aminti cum, referindu-se la ea, spusese că este salvatoarea lui.

Capitolul 4

Dar în zilele care urmară, Valerie nu mai avu ocazia să revadă acea figură prietenoasă a lui Dominic Chepstow, care o adusese înapoi la spital și-i mulțumise că-i salvase viața.

Oare se așteptase la o schimbase profundă a relației lor? Dacă așa era, își spuse Valerie, va fi dezamăgită, pentru că el redevenise acel bărbat rezervat, poate chiar mai rezervat ca înaintea acelui episod din partea veche a orașului.

Poate făcea asta pentru ca ea să nu profite cumva de faptul că-l salvase de furia mulțimii. De aceea, avu grijă ca și atitudinea ei să fie la fel de rezervată, limitându-se strict la relația doctor- asistentă.

Oare asta își dorise ea? se întrebă Val. Nu voia ca doctorul să se simtă în vreun fel obligat; ar fi procedat la fel cu oricine s-ar fi aflat în necaz.

Brusc, deveni tot mai conștientă că se simțea foarte singură și nefericită, lucru pentru care nu găsea explicație.

Uneori, invidia felul în care Andrea, în inconștiența ei, încerca să-și umple fiecare clipă, fără a-i păsa de ziua de mâine. Ba chiar se lăsă atrasă de cercul de prieteni ai acesteia care crescuse considerabil de când venise aici. Desigur au fost destui cei care au început s-o curteze pe Valerie.

Cu toții, acceptară faptul că era foarte diferită de prietena ei. Bărbații au un fel anume de a accepta valoarea unei femei, așa că, Valerie reuși, după un incident sau două, să-și transforme admiratorii în prieteni. Alții, după ce încercară s-o atragă într-o relație, renunțaseră spunând că erau alte fete mai interesante decât ea.

Tocmai se afla la spălătorie, când Andrea veni s-o caute:

– Bine ai venit! exclamă Valerie. Am crezut că ești ocupată în seara asta!

Andrea ridică din umeri.

– Aș fi fost, dar mătușa Jean este în tură în noaptea asta și nu mai admite întârzieri decât sâmbătă seara. Trebuie să admit că săptămâna trecută mi-am cam făcut de cap. Și pentru ca necazul să fie și mai mare lui Neil i s-a defectat mașina și am ajuns abia dimineață. Ar fi mers bine, dacă n-ar fi fost sora Richardson de serviciu.

– Andrea! Doar nu vrei să spui c-ai stat toată noaptea cu comandorul Haydon!

– Nu aveam cu ce să ne întoarcem, draga mea! Începu Andrea râzând, dar evitând privirea Valeriei.

– Crezi că este bine ce faci, Andrea? o întrebă Val dojenitor.

Roșind, Andrea răspunse:

– Draga mea, dacă tu ești o virtuoasă, crezi că toate celelalte femei sunt la fel? Viața n-ar mai avea culoare astfel...

– Și în ziua în care vei întâlni bărbatul vieții tale? Cum vei justifica...

– Nu vreau să ajung bătrână și virtuoasă. Viața trebuie trăită.

Într-o zi, Andrea avea să regrete felul în care văzuse viața.

– Dar n-am venit aici să-mi faci morală, continuă Andrea.Tu, în schimb, faci multe lucruri fără să se afle prea mult despre ele...

– Ce vrei să spui? o întrebă Val.

– Ce-am aflat? Că l-ai salvat pe doctorul Chepstow de o ceată de fanatici. Ți-ai pierdut mințile? De ce nu mi-ai spus? Povestește-mi cu lux de amămnute!

– Nu este nimic de povestit, zise Valerie. Dar cine ți-a spus asta?

– Mătușa Jean povestea că l-ai salvat, că altfel ar fi fost măcelărit. Chiar el i-a povestit incidentul, pentru că ea i-a tratat mâna rănită. Abia a reînceput să opereze. Să nu crezi că povestea asta nu va înconjura spitalul, pentru că a făcut-o deja. Ce romantic! Te rog, povestește-mi!

Valerie se văzu forțată să-i spună toată povestea.

– Ar trebui să-ți fie foarte recunoscător! Te-a adus măcar până la spital? Ce a urmat după aceea?

– Nimic. Ce-ar fi trebuit să se întâmple? Sper c-a uitat ce s-a întâmplat atunci.

– Să fii sigură că n-a uitat! I-a spus mătușii mele că ești o tânără cu un curaj excepțional, și că-ți este teribil de îndatorat.

– N-am făcut nimic deosebit pentru a merita cuvintele astea, zise Valerie, întorcându-se să caute ceva într-un dulap pentru ca Andrea să nu observe că roșise.

Deși nu avusese o stare de spirit prea bună în ultimul timp, se simți dintr-o dată foarte bine pentru că Dominic Chepstow o lăudase.

– Andrea, n-aș vrea ca povestea asta să ajungă pe buzele tuturor, te rog să n-o mai spui nimănui.

– De acum, poți fi sigură că va fi aflată de toată lumea și nu din cauza mea. Este evident că marele Chepstow nu vrea să fie un secret. Iar asistenta șefă este foarte mândră că una din asistentele ei a fost atât de lăudată.

– La naiba! murmură Valerie.

– Comandorul meu a fost mutat de aici și dacă Ned nu ne duce cu mașina lui, până se va ivi altcineva, ne va fi greu. Nu suport autobuzul spitalului!

– Nu puteai găsi o persoană mai drăguță ca el.

– Este prea previzibil. Este drăguț și amabil ce-i drept, dar mă cere de nevastă la fiecare două săptămâni. Este un bărbat respectabil.

– Și foarte îndrăgostit. Mie mi se pare un bărbat atrăgător, deștept și decent, conchise Valerie. Aș fi bine să-i accepți propunerea.

– Dumnezeule, cum să-i fac una ca asta? Țin la Ned, dar este ultimul bărbat din lume cu care m-aș mărita, dacă aș fi femeia care să vrea să se mărite. Tu ești genul de femeie care-i trebuie lui Ned, sunteți amândoi plini de idealuri și de decență.

– Chiar sunt atât de plictisitoare cum vrei să mă faci să par? o întrebă Valerie.

– Nu ești plictisitoare, cum nici el nu este. Ți-am mai spus, țin la Ned Warden, dar aș fi vrut să se îndrăgostească de altcineva.

– Dar între timp, ieși cu el și-l faci nefericit. Nu este cinstit, Andrea.

– Ba este. El mă cunoaște, nu sunt genul care să se mărite. Nu știu ce voi face în viitor, viața va decide pentru mine. Între timp, culeg trandafirii.

– Fii atentă la spini, o sfătui Valerie. Nu vreau să-ți țin predici, dar...

– Nici nu încerca, pentru că nu mă poți schimba, Val. Ned mă duce la dans în seara asta. A, am uitat că am un mesaj de la doamna Addiscombe pentru tine. Dă o petrecere săptămâna viitoare și vrea să te invite. Nu acceptă un refuz. Va fi bine pentru tine.

– Poate, confirmă Valerie, după un moment de ezitare, dar nu am dispoziția pentru o petrecere.

– Trebuie s-o ai! Este ziua doamnei A!

Valeria știa că așa va trebui.

Familia Addiscombe era cunoscută pentru ospitalitate și străduaniile pe care le făcea pentru a însenina viața asistentelor din spital. Doamna Addiscombe era fiica unui renumit chirurg din Harley, iar bogatul ei soț provenea din lumea petrolului.

Valerie își aminti vorbele lui Dominic, imediat ce rămase singură:“ o tânără cu un curaj deosebit căreia îi era dator!“

Dar nu voia ca el să simtă astfel față de ea. Își dori ca Andrea să nu-i fi spus, pentru ca să nu se simtă jenată când îl va revedea.

A doua zi, Nazira părăsea spitalul, iar astfel se întorcea la serviciul chirurgie femei, unde nu va mai avea contact direct cu Dominic Chepstow, decât în prezența sorei șefe.

***

Ceva începu să lipsească tot mai acut din viața ei. Nu găsea însă elementul care-i lipsea. Nu avea nici o legătură cu ce se întâmplase la Londra, așa că... ce putea fi?

A doua zi, această senzație se accentuă, iar Valerie simți că nu vrea să facă față acestor întrebări.

După ce părăsea spitalul, Nazira urma să-și petreacă săptămânile de convalescență în casa mătușii sale, în afara orașului.

Nazira își luă rămas- bun cu lacrimi în ochi de la asistenta care o îngrijise.

– Nu mă vei uita? Promiți să vii să mă vezi imediat ce mă întorc?

– Sigur că da. Și tu poți veni în vizită, răspunse Valerie.

– Îi sunt foarte recunoscătoare doctorului Chepstow, zise Nazira, dar și foarte tristă. Apoi, când Dominic îi spuse că va trebui să revină la vizită peste o lună, fata se mai însenină.

Mașina care o luase pe Nazira se puse în mișcare, lăsând în urmă surorile care ieșiseră pe trepte s-o conducă, lăsându-i pe moment singuri pe sora șefă, pe Dominic și Valerie.

– Ai înfăptuit un miracol, doctore Chepstow, spuse sora șefă. Cum te simți?

– Ca întotdeauna, răspunse el și intră în clădire.

Valerie observă că era la fel de încruntat și de crispat ca de obicei; arhitectul însănătoșirii Nazirei se bucura cel mai puțin de pe urma succesului său.

De ce era așa? se întrebă Valerie. De ce nu era niciodată mulțumit?

După două zile, avea loc prelegerea doctorului Chepstow, iar în aulă nu mai era nici un loc liber.

– Ar trebui să fim foarte mândre de „ marele om“ zise Andrea, pentru că lui nu i se pare c-a făcut ceva deosebit. Ned spunea...

Dominic avea dreptul să fie mândru de realizările sale!

Valerie se încruntă. Oare cum era femeia care se bucura de succesele lui? Care făcea parte din viața lui?

La secția chirurgie femei viața decurgea după vechile tipare, iar odată ce Jean revenise, Valerie nu mai avu nici o legătură cu Dominic Chepstow.

În afară de un“bună dimineața soră“ nu mai schimbară o vorbă.

Apoi, la sfârșitul celei de a doua săptămâni, când se pregătea să iasă din tură, sora șefă o anunță că asistenta șefă a spitalului voia să-i vorbească.

– Du-te la ea chiar acum.

Surprinsă, Valerie se conformă.

– Intră! A, tu erai, Shelton!

Asistenta șefă lăsă deoparte materialul pe care-l citea.

– Ați vrut să mă vedeți, doamnă?

–Da; nu vei mai lucra de mâine la chirurgie femei. Te voi muta.

– Mă veți muta! exclamă Valerie dezamăgirea citindu-i-se în priviri.

– Da. De mâine, vei lucra pentru asistenta șefă de la sala de operații, vei fi ajutorul ei, la solicitarea doctorului Chepstow. Du-te chiar acum la sora Farley. Noroc, fetițo. Nu știu dacă ai aflat, dar ea pleacă în Anglia de luna viitoare pentru că se căsătorește. Nu fac promisiuni, dar cariera ta viitoare depinde de asta.

Urma să lucreze alături de el, să ia parte la cele mai interesante operații care se făceau în spital!

Valerie deveni conștientă de o senzație de fericire intensă, care nu avea nici o legătură cu plăcerea pe care o simțise cândva, că Dominic fusese obligat să-i mulțumească.

Chiar dacă numirea ei exprima recunoștința lui Dominic pentru că-l salvase din ghearele barbarilor, era conștientă că n-ar fi insistat pentru aceasta dacă n-ar fi știut că este capabilă s-o ducă la bun sfârșit.

Asistenta șefă a spitalului îi spusese foarte clar că dacă se descurca bine, de asta depindea viitoarea ei carieră. Urma să devină asistentă la blocul operator. Nu crezuse nici un moment că va putea face un salt atât de semnificativ în carieră.

Era încă devreme. Andrea ieșise ca de obicei, dar ea n-avea chef să se ducă în salonul dedicat asistentelor. Probabil vestea numirii ei circulase rapid, mai ales că fusese determinată de

Dominic Chepstow, iar firea omenească fiind așa cum o știa prea bine, era normal să se discute cu invidie despre numirea ei.

Își dori să facă o plimbare, dar nu putea ieși în jurul spitalului, după ce se întuneca. Cu toate acestea, asistentele erau libere să se plimbe prin grădina spitalului.

Trecând pe sub o boltă de iasomie, realiză că gândurile ei se îndreptau către o singură persoană. Era o seară minunată: după căldura toridă a zilei, aerul era acum mai ușor de respirat, mai rece; îi era imposibil să creadă că pe aceste meleaguri mai erau și alte anotimpuri în afară de vară.

Deasupra capului ei se ridicase luna, care aici părea mai mare ca în Anglia, însoțită de miliarde de stele.

Aerul era înmiresmat de trandafiri, iasomie și crini albi, și-și spuse că dacă ar părăsi acest loc, și-l va reaminti întotdeauna ca mirosul predominant de iasomie.

Își va aminti cum muncise în acest loc: își va aminti figura lui atrăgătoare, care uneori zâmbea cu prietenie, de vocea muzicală care spusese despre ea „această tânără curajoasă mi-a salvat viața".

Ce mare pierdere ar fi fost dacă i s-ar fi curmat viața în acea clipă! Chiar dacă se simțea promovată în mare parte și din acest motiv, se consolă cu gândul că amândoi aveau același scop: erau discipolii unei singure științe, cea a vindecării.

Era cel mai nobil scop! Și cu toate astea, omul avea toate șansele să rămână singur cu o astfel de profesie.

Probabil la fel stăteau lucrurile cu Dominic Chepstow; își aminti cât de încruntat și crispat fusese când sora șefă îl felicitase pentru reușitele Nazirei.

Oare era dezamăgit de femei?

Mai apoi, spunându-și că voia să afle lucruri care n-o priveau, porni înainte, concluzionând că poate nu avea loc pentru femei în viața lui.

Apoi îl zări. Stătea pe o bancă, nu departe de locul în care ajunsese ea; niciodată nu citise mai multă nefericire pe figura unui om.

***

Simțind că deschisese fără să vrea ușa unui sanctuar în care nu avea dreptul să pătrundă, Valerie încercă să nu-și trădeze prezența. Dar el întoarse capul și o văzu.

– Ce...? El se ridică brusc.

– Îmi pare rău, domnule Chepstow. N-am știut că este cineva aici.

Dar Dominic nu reacționă pe moment la uimirea ei, apoi zâmbi, iar ea nu mai știu ce să creadă. Nu mai era omul acela nefericit din urmă cu câteva clipe.

– A, tu erai! Te rog să nu te scuzi! Nu este o zonă privată. Iar dacă doreai să fii singură aici, află că tocmai mă pregăteam să plec.

Spuse aceste vorbe fără duritate.

– Cum de umbli singură pe aici?

– Voiam să respir aer curat înainte de culcare, îi spuse ea.

În loc să plece, așa cum spusese că avea intenția, el continua s-o privească.

– Te face să te simți mai bine faptul că poți respira în voie fără să depinzi de aerul condiționat? Dar te rog, ia loc, voiam să-ți vorbesc.

Aceste ultime vorbe fuseseră rostite pe un ton autoritar, așa că Val se așeză pe locul eliberat de el, iar Dominic îi oferi o țigară.

– Vrei să fumezi? O poți face acum, nu ești în timpul serviciului!

Valerie luă țigara oferită, cu mâna tremurând. Își dori să-i fi fost mai ușor să controleze tremurul nervos.

După ce-i aprinse țigara și se așeză la oarecare distanță de ea, Dominic o întrebă:

– Am observat că nu ieși seara din spital, așa cum fac celelalte surori. Deși mă întreb adesea cum pot rezista la muncă a doua zi! Îți plac petrecerile, miss?

– Nu-mi displac total, sunt unele chiar plăcute, dar pentru mine, alte lucruri sunt mai interesante. Brusc, luându-și inima în dinți, îi spuse: domnule Chepstow, aș vrea să vă mulțumesc pentru... dar nu-i era prea ușor să continue, simțindu-i privirea ațintită asupra ei. Luna urcase mai sus și parcă lumina mai intens locul în care se aflau.

– Să-mi mulțumești? Pentru ce?

– Asistenta șefă mi-a spus că la recomandarea dumitale am fost aleasă ca asistentă a sălii de operații numărul 1.

– N-a fost la recomandarea, ci la solicitarea mea, răspunse el cu mult calm. Mi s-a părut că ești foarte potrivită pentru acest post. Iar asistenta șefă a fost de acord.

– Mă voi strădui... începu ea roșind. Dar de ce oare trebuia să-i bată inima atât de tare când o lăuda el?

Lauda nu era nemeritată, pentru că se dăruise muncii din prima zi aici. Și va munci și mai mult acum când văzuse că fusese apreciată.

– Cu toate acestea, soră, sunt sigur că după ce vei lua parte la câteva operații alături de mine o să mă urăști, așa cum făcea și predecesoarea dumitale!

– O, nu! protestă Valerie, asta nu m-ar face să vă urăsc, sir. Vorbele ieșiseră înainte să realizeze asta și numai după ce el o auzi, obrajii începură să-i ardă.

– Ai primit vești de la Nazira sau este prea devreme?

– N-am primit, dar mai aștept încă. Sper că se simte bine.

– Va trebui să discut cu mătușa ei, madame Sayid, o doamnă cu idei avangardiste pentru lumea în care trăiește. Este furioasă pe fratele ei care i-a interzis fiicei sale să se vadă cu iubitul ei înainte de căsătorie, care va fi tocmai peste șase luni.

– O, biata Nazira!

– Acesta este obiceiul mahomedan, mireasa nu-și vede mirele până în ziua nunții. Dar pentru că Ali este vărul ei, cei doi s-au îndrăgostit în mod firesc.

– Cred că va trebui să mă duc la Nazira, zise Valerie. Sunt convinsă c-o pot convinge să aibă răbdare. Oricum și-a revenit după acea strălucită operație și sunt convinsă că nimeni n-ar fi putut înfăptui o minune mai mare. În rest, în afară de dezamăgire, se simte bine?

– Mătușa ei spune că sănătatea îi este foarte bună.

– Ar trebui să fii mândru de asta, sir. Ai făcut un lucru minunat.

– Așa crezi? Probabil că ai dreptate, zise el nu fără oarecare amărăciune în glas, lucru care nu scăpă atenției Valeriei.

– Da, a fost un mic miracol. Nu ești mulțumit, sir?

– Ba da, sunt, pentru Nazira și ai ei. Dar dacă aș fi putut să fac asta acum zece ani, aș fi putut salva viața unei persoane care însemna mult pentru mine.

Inima Valeriei începu să bată mai tare.

– Cea cu care trebuia să mă căsătoresc a murit din această cauză, zise el și se ridică brusc, rămânând cu privirea asupra grădinii.

Valerie simți dorința să se ducă spre el să-i spună câteva cuvinte de consolare, dar în aceste situații tăcerea era mai bună.

După câteva minute, Dominic se întoarse spre ea, fără a o privi și se așeză din nou.

Valerie se întrebă dacă mai era conștient de prezența ei acolo, dar deodată, el continuă:

– Dacă aș fi găsit soluția la această problemă care mi-a ucis iubita! De aceea am pus atâta suflet în cazul Nazirei. Când Rosalie s-a îmbolnăvit, nici un chirurg nu s-a aventurat la asemenea operație, sau dacă ar fi făcut-o, ar fi dat greș. Eu am cunoscut-o cu șase luni înainte de asta. A venit pentru investigații în spitalul în care eram rezident, i s-a pus diagnosticul corect de către minunatul medic Howard Martin. După moartea ei, mi-am petrecut toată viața căutând remediul care era foarte simplu, de altfel. Iar când mi s-a oferit

posibilitatea de a veni aici, am acceptat imediat să părăsesc Anglia; nu mai aveam pentru cine să rămân acolo.

Valerie încuviință, știind că fără acel medicament descoperit de el, Nazira n-ar fi putut să trăiască.

Dominic se aplecă spre ea:

– Am făcut eforturi și succesul n-a întârziat să apară, numai că n-am putut readuce la viață femeia pe care am iubit-o și am dorit cu disperare să trăiască. Moartea este o ușă pe care nici cei mai inteligenți dintre noi nu pot s-o deschidă odată ce s-a închis. Dar nu știu de ce am început să mă lamentez acum în fața ta.

– Îmi pare foarte rău de ce am aflat acum. Cred că a fost o experiență îngrozitoare. Valerie era conștientă că vorbele ei sunau convențional, dar nu știa cum să-l consoleze altfel.

El ridică privirea și-i spuse cu mult calm:

– Nu mai are rost să mă uit înapoi. Îmi pare rău că te-am plictisit cu problemele mele.

– Nu este așa. Valerie ezită apoi spuse: domnule Chepstow, am înțeles foarte bine ce mare durere ai avut, dar există despărțiri și mai dureroase. Atunci când înșeli încrederea cuiva; când descoperi că o persoană pe care o iubești îți este complet străină. Moartea este o despărțire mai tranșantă, celelalte.... Valerie nu mai găsi puterea să continue.

Dacă ar fi putut ridica ochii pentru a-i întâlni privirea, ar fi citit multă căldură în ei.

– Ai ajuns la concluzia asta din experiență, Valerie?

– Da, admise ea. Vorbise din impuls, dar nu era bine să continue. Am vrut doar să te fac să crezi că sunt lucruri mai urâte decât moartea. Trebuie să te bucuri pentru Nazira și

ceilalți cu care ai avut succes. Valerie se ridică. Te rog să mă scuzi, n-am vut să fac o comparație. Trebuie să plec, sir. Mulțumesc pentru destăinuire și pentru promovare.

Se ridică și el.

– Și eu îți mulțumesc. Noapte bună. Ne așteaptă multă treabă de acum înainte și trebuie să te odihnești bine. Noapte bună, Valerie.

Ea dispăru în întunericul nopții. El rămase privind în urma ei, cu o expresie greu de interpretat.

***

Valerie era confuză; nu știa cauza acestei stări: să fi fost felul în care-i rostise numele, felul cum îi strânsese mâna, care-i făcuse sângele să circule mai repede, conferindu-i o senzație de fericire dar și teamă?

De ce nu se căsătorise niciodată, de ce alesese să fie un lup singuratic? Ce mult trebuie s-o fi iubit pe acea femeie!

Dar de acum, relația dintre ea și Dominic Chepstow nu mai putea fi impersonală.

La lumina stelelor și a lunii, Dominic Chepstow își aminti acea tânără care fusese prima lui dragoste, dar ce ciudat că și-o amintea legat de această tânără frumoasă Valerie, care, în câteva vorbe îi dezvăluise drama prin care trecuse.

Un bărbat o dezamăgise, era responsabil de durerea ei!

Cine era nemernicul? Ei îi mai păsa și acum? Se trezi dintr-o dată foarte interesat de povestea ei fără, să știe de ce.

Capitolul 5

Petrecerea doamnei Addiscombe avu loc într-o sâmbătă, la sfârșitul primei săptămâni de când Valerie se mutase la sala de operații.

Erau condiții speciale și fără îndoială va fi distracție, tocmai ce-i trebuia. Poate că Andrea avea dreptate, ea, Valerie, era prizoniera rutinei.

Cu toate acestea, după acea săptămână încordată se simțea prea obosită pentru a mai avea vreo dorință să se facă plăcută celor care n-o interesau. Iar invitații erau din apropiații șeicului, membri ai comitetului spitalului.

Dar gândul ei zbura la săptămâna petrecută în preajma lui Dominic Chepstow; putuse să-i admire profesionalismul, dar în afara serviciului nu mai avusese ocazia să vorbească de la acea seară petrecută în grădină.

În prima zi în care venise să lucreze la blocul operator, el o salutase cu prietenie, apoi îi solicitase ceva ce se afla pe căruciorul cu instrumente, descoperind că ea îi intuise deja solicitarea.

Se întrebă dacă regretase vreodată că fusese atât de deschis față de ea. În ultimele zile fusese mereu prezent în gândurile ei, chiar mai mult decât și-ar fi dorit. Se întrebă dacă va fi și el invitat la petrecerea la care se ducea.

După ce se pregăti, se privi cu un ochi critic, apoi se declară satisfăcută.

Își adusese de la Londra o rochie lungă pentru că acesta era obiceiul la petrecerile familiei Addiscombe; era o rochie de culoarea garoafei care-i expunea gâtul și umerii. O rochie foarte simplă care contrasta cu pielea și părul ei.

Andrea vârî tocmai atunci capul pe ușă.

– A, ești gata! exclamă ea. Nu trebuia să te grăbești; Ned vine să ne ia pe la zece, mai avem timp să fumăm o țigară. Arăți grozav, Val, îmbrăcată astfel! Ți-ai adus rochia asta special pentru astfel de ocazii! Se pare că ai dat foarte mult ...

– Nu este așa, dar îți mulțumesc oricum pentru vorbele tale frumoase, Andrea.

– Val, mă gândesc adesea că nu te pui îndeajuns în valoare. Trebuie să avem în vedere că suntem reprezentative pentru spitalul El Fatima, indiferent ce zice Imamul. După ce stinse țigara, Andrea sări în picioare. Cu toate astea, farmecele noastre se irosesc pentru că nu apare nici un bărbat nou, iar de cei cunoscuți m-am săturat deja.

Andrea era îmbrăcată într-o minunată rochie de culoarea jadului, care-i punea în vedere ochii și tenul.

Nu era de mirare că era atât de curtată, se gândi Valerie. Bietul Ned Warden!

Pornind spre lift, îi spuse:

– Andrea, te rog să fii mai bună cu Ned, astăzi.

– Întotdeauna mă port frumos cu el. Apoi schimbă subiectul. Păcat că „marele om“ nu este aici. Crezi că ar fi de acord cu mine?

– Dacă la domnul Chepstow te referi...

– La cine altcineva? Dar știu că nu este de acord. Nu mă vede cu ochi buni, ori de câte ori intră pe etajul nostru.

Din fericire, ajunseseră la parter iar când deschiseră ușa doctorul Warden le aștepta.

Vila familiei Addiscombe se afla în zona rezidențială, unde locuiau majoritatea străinilor. Era o casă construită în stil maur, stilul preferat al șeicului, pe care acesta îl introdusese în țară, spre dezamăgirea majorității ortodocșilor. Se afla în mijlocul unei grădini cu palmieri și chiparoși.

Petrecerea era aranjată într-un mod foarte plăcut pentru fiecare participant. Curgea șampania, se dansa pe un ring înconjurat de fântâni arteziene. Barul și bufetul se aflau într-o încăpere spațioasă, frumos decorată.

Ca de obicei, Andrea era asaltată de bărbați, fiind centrul admiratorilor.

Nici Valerie nu rămase neobservată și se distră mai bine decât și-ar fi imaginat. Toate asistentele erau degajate, știind că Dominic Chepstow nu se afla în preajmă spre a le categorisi drept frivole.

Cina avea loc la ora douăsprezece și cu o jumătate de oră înainte gazdele începură să petreacă alături de invitați. Doamna Addiscombe se opri să discute cu Val și cu doctorul Warden; Valerie dansase cu Ned, observând că Andrea îl ignora.

Valerie simți că felul în care se purta prietena ei era nedrept. De ce oare nu aprecia Andrea devotamentul lui Ned?

– Este o seară minunată, așa cum sunt toate cele organizate de voi, le spuse Ned gazdelor. Cum reușiți să faceți atmosfera atât de plăcută?

Doamna Addiscombe începu să râdă.

– Mă bucur că sunteți fericiți și mulțumiți cu toții. Este ziua mea de naștere și vreau să văd doar fețe fericite.

– Este o dorință care s-a împlinit, zise Valerie.

Doamna Addiscombe adăugă:

– Dacă n-ați fi avut amabilitatea de a participa voi, cei de la spital, n-ar fi fost la fel. Păcat că asistenta șefă n-a putut veni! Oricum, toate asistentele sunt încântătoare. Biata miss Rawsley, are probleme cu nepoata ei, o încântătoare tânără, pe care o curtează toți bărbații. Asistenta șefă... doamna Addiscombe se opri brusc, apoi exclamă „Dumnezeule!“, la adresa cuiva care abia intrase.

Valerie, ca toată lumea de altfel, îi urmări privirea.

Erau mulți bărbați frumoși la Kerouat, dar acesta era cel mai reușit specimen pe care-l văzuse până acum. Era înalt, cu tenul bronzat ca al unui european, cu părul lung negru albăstrui, ochii de culoarea ambrei, cu gene incredibil de lungi, pentru care l-ar fi invidiat orice fată. Purta un costum alb de mătase, extrem de elegant.

– Ned! murmură Valerie, cine este acest Adonis?

– Dumnezeule, chiar nu-l cunoști, draga mea? A, am uitat că n-ai avut ocazia, deoarece a lipsit cam mult. Este excelența sa Fersan Ibn Hafiz, moștenitorul tronului. Ce animal reușit, nu?

Într-adevăr, moștenitorul șeicului avea ceva de felină.

Ned se încruntă.

– Sunt convins că n-a fost invitat în seara asta, deși este prieten cu familia Addiscombe.

– De ce nu l-au invitat?

– Pentru că el își face apariția doar la recepții diplomatice, de la care absența lui ar fi un afront.

Se așezară la masă iar Valerie avea ca partener un atașat de la legația britanică; deși n-o văzuse pe Andrea, știa că se afla undeva prin preajmă.

Mai avu ocazia de a-l studia pe Fersan, aflat în mijlocul mesei cu gazdele, și după ce prima impresie se mai risipi, Valerie decise că nu-i plăcea individul. Avea ceva neplăcut în felul în care arăta, era ca un animal de pradă, cu multă cruzime.

***

După masă, Valerie realiză că era cam obosită; din nefericire, își rupsese trena rochiei și se retrase cu discreție spre toaletă pentru a o prinde cu un ac. Ar fi vrut să se strecoare neobservată în grădină, singură. Majoritatea invitaților se afla încă în salonul în care se servea masa, iar ea reuși să se strecoare spre holul care ducea spre sala de dans,

fără a întâlni pe cineva când îl văzu pe Ned rezemat de un stâlp de la ieșire supravegind sala de dans. Părea trist și abătut.

– Val, nu-mi spune că nu ai partener de dans! zise el fericit c-o vede.

Ea începu să râdă.

– Nu-mi doresc partener. Și ca să folosesc expresia preferată a asistentelor, mă omoară durerea de picioare!

– Biata de tine! Vino să stăm jos undeva. Mai bine ieșim puțin. Dar mai întâi aș vrea să te uiți la cuplul care vine acum.

Observă că Andrea dansa cu Fersan, alcătuind un cuplu foarte ciudat, asupra căruia erau ațintiți ochii privitorilor.

– Oh! exclamă Valerie.

– Vino, Val, să ieșim de aici, nu suport muzica asta, zise el râzând, iar ea observă că nu era deloc amuzat, că tremura de indignare. Ajunseră în timp record pe gazonul din fața vilei.

– Aici e mai bine, zise el. Să ne așezăm, cred că pe terasă vor veni și alții când se va termina muzica. Ne putem răcori în liniște deocamdată, în acest loc. Dar când se așeză căzu într-o tăcere prelungită privind în gol, iar Valerie, deși voia să-i spună ceva care să-l aline, nu găsi cel mai bun mod de abordare.

Andrea ar fi trebuit să știe unde să se oprească; dacă a vrut să fie politicoasă cu moștenitorul șeicului foarte bine, pentru că mai mult nu putea fi. Nu avea dreptul să flirteze cu acesta, oricum, știind că Ned se afla acolo.

Deodată, acesta izbucni fără altă introducere:

– De ce naiba dansează cu acest ticălos?

– Ned! Vorbești prea tare, îl atenționă Val, nu este bine.

– Am înțeles, zise el ridicând din umeri. Mi-ar plăcea să-l scot de aici în palme...

– Ned, este o persoană foarte importantă...

– Mda...

– Ei bine, chiar este! insistă ea. Dacă a invitat-o, nu-l putea refuza.

Ned spuse, de data asta mai încet:

– Eu sunt un prost, pentru că-mi pasă ce face. Și chiar mai prost pentru c-o las să mă trateze așa.

– Eu cred că Andrea ține la tine, începu Val.

– Pe naiba! Mă tratează ca pe un gunoi. De ce naiba nu pot renunța la ea, Val? Chiar trebuie să divinizez toată viața această făptură fără suflet, fără morală? Nu mă va trata niciodată decât ca pe un câine credincios.

– Nu cred că face asta conștient, încercă ea din nou. Ține la tine.

– Pe naiba! repetă Ned.

– Într-o zi, o să realizeze ce însemni pentru ea. Și mai presus de toate, este o asistentă bună.

– Dar nu este dedicată serviciului, ca tine. Într-o zi va intra într-o încurcătură cu cei care umblă după ea, asta mă include și pe mine. Poate va ajunge într-o situație disperată, în care nu voi putea s-o ajut. N-o pot forța să mă iubească, este evident. Ai văzut cum se uita Fersan la ea? Valerie, pentru numele lui Dumnezeu, n-o lăsa să-l încurajeze!

– Ned, nu-ți face probleme, Andrea nu este complet iresponsabilă, îl asigură ea. Acest Fersan iese foarte mult? Are o viață socială activă?

Ned se încruntă.

– Are, sau a avut, un cerc de prieteni. Din nefericire, este foarte bun prieten cu familia Addiscombe, dar nu l-au invitat în seara asta pentru că John și Cora știu că șeicul n-ar fi fost încântat. Fersan nu este încurajat să-și facă prieteni în colonia europenilor, pentru a evita să se implice cu vreo femeie.

– Imamul? întrebă Valerie.

– Exact, draga mea. Rolul tău ar fi s-o descurajezi pe Andrea să se implice sentimental.

– O voi face, zise Val, decisă s-o oprească pe Andrea de la flirturi.

***

Pe drumul de întoarcere spre spital, Andrea a fost neobișnuit de tăcută. A insistat să stea în spate pretextând că „ murea de somn“, așa că Valerie se așează lângă Ned. Când ajunseră Andrea se trezi prima. Ned le duse la intrarea principală. Pentru a putea ajunge la intrarea asistentelor trebuia să ocolească holul principal, mai ales că nu aveau voie să folosească liftul după ora douăsprezece noaptea.

Valerie le spuse noapte bună și-i lăsă să schimbe câteva cuvinte, sperând că Andrea îi va acorda mai multă atenție bietului Ned. Dar speranțele i se năruiră, pentru că aceasta o urmă imediat, pretextând că Ned este într-o dispoziție proastă.

– Doar nu te-ai aștepta să fie foarte prietenos, nu?

– De ce nu? A fost o petrecere plăcută!

– Andrea, cred că ești incorigibilă! exclamă Val. Nu te-ai purtat frumos cu Ned. Nici un dans...

– Val, n-am putut. Erau alții la rând.

– Dar cum ai ajuns să dansezi cu invitatul cel mai important al familiei Addiscombe?

Andrea începu să râdă.

– Stai o clipă, o să-ți spun. Dar după ce ajunseră la capătul coridorului, Andrea căsca fără jenă. Sunt foarte obosită. Bine că nu trebuie să dau ochii cu sora șefă. Dumnezeule, mai avem dor patru ore de somn!

– Andrea, vin să discutăm până te dezbraci.

– Nu, Val, nu are rost să mă mai certi. N-a fost vina mea că tânărul șeic a făcut o pasiune pentru mine. Doamna Addiscombe nu l-a putut refuza; și de ce ar fi făcut-o?

– Înțeleg, de ce nu i-ai explicat asta și lui Ned?

Andrea ridică din umeri.

– Nu avea chef să mă asculte. Și de ce atâtea discuții? A fost doar un episod. Nu vor mai urma altele oricât mi-aș dori. Păcat, pentru că este un tip extraordinar. Val, dacă acum nu mă duc la culcare, o să adorm din picioare!

– Bine, noapte bună, spuse Valerie. Dar te rog nu-l mai încuraja pe Fersan să te mai curteze.

– Nu sunt inconștientă! exclamă Andrea. Păstrează-ți sfaturile pentru cineva care are nevoie de ele.

***

Următoarele săptămâni, viața la El Fatima alternă între urgențe și rutină. Oricum, după cum observă Jean, care însoțea pacienții la sala de operații, nu era nimic mai plictisitor decât o operație de apendicită. Cu toate acestea, ea declară că era întotdeauna o bucurie să-l vezi pe doctorul Chepstow operând.

– Este un artist! conchise ea.

– Da, este un bun specialist, susținu și Valerie, cu toate că în ultimul timp încercase să-și mai tempereze entuziasmul pentru Dominic Chepstow. Nu admirație voia el de la asistentele sale. Eficiență era ce urmărea.

Relația lor rămăsese strict legată de munca din blocul operator. Ori de câte ori se întâlneau pe coridor, el îi zâmbea sau o saluta scurt; în acele clipe, îi era imposibil să nu se mai gândească la el, sau să considere că nu trebuia să și-l mai aducă permanent în fața ochilor.

Se întâmplă ca asistenta șefă de la blocul operator să se îmbolnăvească și Valerie preluă sarcinile acesteia.

Dominic nu făcu nici un comentariu privind schimbarea, comportându-se ca și cum ar fi fost ceva obișnuit.

După întoarcerea asistentei șefe de la blocul operator aceasta îi spuse pe un ton destul de rece Valeriei:

– Se pare că te-ai achitat bine de toate obligațiile, miss, nu mi-a simțit nimeni lipsa. Dar apoi nu se sfii s-o felicite.

Valerie îi mulțumi, dar nu ceru explicații.

Era important că doctorul Chepstow nu se plânsese de nimic în această perioadă.

Iar acum doctorul lipsea din spital pentru o singură zi, fiind chemat la reședința șeicului, unde se îmbolnăvise cineva.

Valerie se surprinse gândindu-se permanent la el, ba chiar întrebându-se dac-o uitase pe acea tânără care murise și care ar fi trebuit să-i fie soție. Se gândea la ei doi ca la doi oameni care-și închiseseră inimile în fața sentimentelor care-i unesc pe oameni, care-și dedicaseră viețile nu pentru ceva ce le putea fi luat de cruda moarte, ci suferinței omenești.

Cât de nefericit era acest bărbat? Inima chiar îi era înmormântată în trecut?

Dar mai bine să-l fi dat uitării! Își aminti fără să vrea de celălalt bărbat, care-i lăsase o cicatrice adâncă în inimă.

Dar amintindu-și de Roy și întrebându-se pe unde se afla, inima nu-i mai bătu tare ca de obicei. Cu toate acestea era conștientă că dacă se vor reîntâlni, durerea și umilința vor reieși la suprafață. Numai că totul părea foarte îndepărtat, de parcă nu i s-ar fi întâmplat ei.

Iar acum trebuie să înceteze să se gândească la Dominic pentru că și acesta era un subiect care durea.

De la petrecerea dată de familia Addiscombe, nu mai vorbise cu Andrea, pentru că amândouă fuseseră foarte ocupate, iar seara ca de obicei Andrea ieșea în oraș.

De data asta, locul Andreei la masă era liber. Dar cu o zi în urmă Val îl zărise pe nonșalantul comandant de aeronavă care ieșea cu ea înainte de a fi mutat o perioadă.

Deodată, Val nu se mai simți în largul său. Nu putea să citească, era neliniștită și când se auzi o bătaie în ușă și apăru sora Jean, Valerie se simți bucuroasă că avea cu cine să vorbească.

Jean îi spuse:

– Am venit să te anunț că ai un mesaj. Este ceva oficial, adăugă ea.

– Oficial? se miră Valerie.

– Exact. Nu cred că este de la asistenta șefă.

– Poate ai primit o invitație, am văzut c-ai început să mai mergi la petreceri în ultimul timp.

Valerie zâmbi, apoi coborî imediat, întrebându-se de unde putea fi plicul albastru pe care-l recunoscu imediat ca fiind folosit pentru comunicațiile interne. Când deschise plicul, recunoscu imediat scrisul ordonat al lui... dar ce voia să-i comunice?

Dragă soră,

Aș vrea să iei masa cu mine mâine. Te voi aștepta la ora 8,30 la Palm Court, hotelul Minaret.

Cu cele mai bune urări,

Dominic Chepstow.

Valerie continua să privească uimită plicul. Nu mai fusese de mult atât de surprinsă.

Nu poate fi adevărat! De ce îmi face această invitație? Dacă se putea numi invitație! De fapt, era o recompensă pentru ajutorul dat de ea la blocul operator, cât fusese asistenta șefă bolnavă.

Dar primul șoc trecu și citi din nou biletul. Dacă ar fi avut alt program? Știa că-i este imposibil să-l refuze pe marele chirurg.

***

Seara următoare, în taxiul care o ducea spre locul de întâlnire, Valerie era cât se poate de emoționată.

Nu-și închipuia că ar putea purta o discuție obișnuită cu el. Se întrebă ce-și puteau spune, temându-se de acele pauze nefirești între persoanele care nu au decât o relație de serviciu.

Încă se mai gândea la acest aspect, când taxiul opri la intrarea unui hotel elegant, de care șeicul era foarte mândru. Hotelul aparținea unui francez renumit în lumea hotelierilor.

Aici elita venea să mănânce, să danseze, să asiste la spectacolele de cabaret.

De la sosirea sa aici, Valerie venise o singură dată la El Minaret, la petrecerea dată de Ned Warden în onoarea Andreei.

Conștientă că era foarte nervoasă și dorindu-și să se fi eschivat cumva, urcă treptele de marmură și intră în hol.

Un portar o conduse direct la Palm Court. În trecere se privi într-una din oglinzile elegante. Purta aceeași rochie pe care o îmbrăcase la petrecerea familiei Addiscombe.

Terasa Palm Court era foarte elegantă, plină de lume, dar spre uimirea ei, Valerie nu-l zări pe cel care făcuse invitația. Vru să se așeză la o masă liberă, când doctorul Chepstow apăru brusc.

– Așadar, ai venit! exclamă el.

– Am întârziat puțin și nu știam...

– N-ai întârziat deloc; vreau să te felicit pentru punctualitate.

Ea zâmbi.

– Am învățat ce înseamnă punctualitatea la o școală foarte severă.

– Eu am venit cu zece minute în urmă. Era prea târziu să mai ajung la spital, așa că am cerut să mi se aducă hainele aici să mă pot schimba.

Așadar, fusese sigur că Valerie va veni.

– Bem ceva aici, sau pe terasă? o întrebă el.

– Aș prefera să mergem pe terasă, răspunse ea.

– Asta îmi doresc și eu. Detest zgomotul și aglomerația de aici.

În timp ce Dominic comanda băuturile, Val se uită în jur. Masa lor era retrasă, oferindu-le posibilitatea să observe pe cei din jur fără a fi observați. Scara de marmură cobora într-o grădină.

Terasa restaurantului începuse să se umple de femei frumoase și bărbați eleganți în toalete de seară. Val răsuflă ușurată pentru că nu văzu nici o figură familiară.

Sorbind din băutură, simți din nou starea aceea de neliniște sub imperiul căreia sosise în acest loc, dar Dominic o surprinse spunându-i:

– Nu eram sigur că vei veni. Nu știam dacă nu cumva ai altă întâlnire.

– Nu aveam.

– Așadar, am fost norocos.

– Ai fost foarte amabil să mă inviți.

El zâmbi.

– Nu din amabilitate am făcut-o! Doream să-ți vorbesc. Sper că vii destul de des aici, zise el după ce li se serviră aperitivele.

Ea scutură din cap.

– Am venit o singură dată, la aniversarea colegei mele Langton.

– Apropo, dacă dorești să vezi programul de cabaret...

– Nu, replică ea imediat, dar dacă tu dorești...

– Nici vorbă. Și nici nu trebuie să ne grăbim cu cina. Dar poate mai târziu vei dori să dansăm?

Ea murmură ceva, apoi roși. Își va aminti acea cină perfectă, nu numai din cauza vinului sau a mâncării, a restaurantului luxos. Își va aminti mereu că astfel avusese ocazia să-l cunoască mai bine pe Dominic Chepstow, să asculte glasul lui minunat, să se bucure de farmecul lui. El începu să-și amintească de Londra, orașul în care crescuseră, de prieteni, de spitalul în care lucraseră amândoi, de personalitățile medicale.

Fără să-și dea seama, Dominiv deveni foarte expansiv, așa cum nu-și închipuise că poate fi.

Când ajunseră la cafea, o întrebă:

– Treci vreodată prin stări de nostalgie? Regreți că ai venit să lucrezi aici?

Ea scutură din cap, apoi îndrăzni:

– Dar tu?

Din nou i se păru că figura lui se umbrește, dar îi răspunse imediat.

– Nu. Am aici tot ce mi-am dorit, am funcția de conducere...

– Dar așa a fost și la St. Martin!

– Da, dar prefer să profesez într-o unitate privată, pentru că nu suport imixtiunea politicului în munca noastră. Aici am mână liberă în tot ce vreau să fac, fondurile pentru cercetare nu sunt limitate. Mai visez încă să găsesc remedii pentru toate bolile considerate incurabile. Dar iartă-mă, nu te-am chemat aici să-ți vorbesc despre mine.

– Îmi place să te ascult, îl asigură ea.

El zâmbi.

– Vei avea multe ocazii. Dar acum, ce zici, n-ai vrea să dansăm?

Ringul de dans era cam gol la ora aceea, dar când ei doi începură să valseze pe muzica lui Lehar, li se alăturară și alte perechi.

– Cred că este puțin cam desuet, observă el. Dar nu suport muzica pop.

– Și mie îmi place Lehar, murmură ea.

Dominic o prinse din nou în brațe și continuară să valseze.

Valerie uită totul, fiind atentă doar la valsul pe care-l dansau, relaxată, lăsându-se condusă de partener.

Era o femeie destul de înaltă; cu toate acestea, îi ajungea doar până la umăr.

Dominic nu mai avea nevoie s-o privească. O privise atât de mult încât îi cunoștea fiecare trăsătură; oricând îi putea reconstitui chipul din memorie. Curba încântătoare a buzelor, ochii expresivi, genele lungi, bogate, care-i umbreau obrajii. Dintr-o dată deveni conștient de alte lucruri: de felul în care i se ridica și cobora pieptul, de gâtul lung, grațios.

O strânse la piept.

Ridicând privirea surprinsă, Valerie întâlni acei ochi pe care-i considerase cândva reci precum agatele.

Lăsând privirea în jos, Valerie încurcă pașii de dans, se scuză, apoi reluară dansul, iar când muzica se sfârși, Dominic continuă s-o privească uimit de descoperirea făcută.

– Mulțumesc, Valerie, a fost încântător.

Valerie nu ridică privirea spre el pentru a nu se da de gol cumva că inima îi bătea cu disperare. Ce putea face acum când simțea că nu mai are pământul sub picioare? Abia așteptă să se așeze pe scaunul pe care Dominic i-l oferi.

Și el era la fel de tulburat, dar vocea lui păru destul de calmă când îi spuse:

– Dansezi foarte bine, așa cum faci totul de altfel, Valerie!

Conștientă că-i ardeau obrajii, ea începu să râdă nervos:

– Am avut un partener foarte bun, după cum se vede.

– Iar acum, după ce ne-am făcut complimente reciproc, îți pot oferi o înghețată?

– Mi-ar plăcea, dar să ne amintim că trebuie să ajung înapoi la spital înainte de ora douăsprezece!

El zâmbi:

– O, Cenușăreaso, iartă-mă că am uitat! Bine, te voi duce înapoi. După ce mâncară înghețata, Dominic realiză că dată fiind aglomerația din acel loc, îi era aproape imposibil să-și aducă mașina.

– Valerie, mă tem că va trebui să mergem până la parcare, altfel ar trebui să mă aștepți cam mult aici.

– Știu, încuviință ea. Și ultima dată când am fost aici a fost la fel.

El se întrebă cu cine venise ea aici“ ultima dată“?

Dar apoi se întrebă de ce gândea astfel. Era cumva gelos?

Capitolul 6

Parcarea din fața hotelului era foarte agomerată; lăsând-o pe Valerie să-l aștepte, Dominic se duse direct la locul în care-și lăsase mașina.

Valerie, care-l aștepta în locul prin care mașinile ieșeau spre autostradă, îl pierdu la un moment dat. Oftă și-și îndreptă umerii. De ce oare ofta atât de des? se întrebă. Petrecuse o seară foarte plăcută!

Da, fusese foarte bine în compania doctorului Chepstow, chiar dacă de mâine el va reveni la atitudinea impersonală față de ea, uitând că ieșiseră împreună, dansaseră, glumiseră, ca doi buni prieteni.

Oare totul se sfârșise când orchestra anunțase terminarea primei părți a programului?

Valerie făcu un pas înapoi, un pic luată prin surprindere, când o mașină mare, al cărei motor abia se auzea, trecu de ea, oprindu-se la câțiva metri în față. Din ziua în care sosise aici,

când îl văzuse pe Dominic urcând într-o astfel de limuzină, învățase că aceste mașini albastre aparțineau Palatului. Știa că erau rezervate membrilor familiei Ibrahim Ibn Hafiz, sau oaspeților de vază.

Când doamnele din această familie ieșeau cu aceste mașini, erau trase draperiile de mătase la ferestre, pentru că în ciuda vederilor sale largi, șeicul impunea aceleași reguli familiei sale; nici soția sa, franțuzoaica, nu scăpase de a se supune obiceiurilor, cu toate că în interiorul palatului nu purta văl.

Valerie se întrebă pe cine aștepta Mercedesul acela albastru. Care dintre doamnele familiei șeicului, era aici la această oră? Oare vreuna din ele luase masa aici și dacă așa fusese, o făcuse desigur, într-un salon privat.

Plină de curiozitate urmări mașina, dar după câteva secunde observă cum șoferul coboară și deschide portiera unei persoane îmbrăcate în veșmânt arăbesc, negru, lung, care devenise un fel de uniformă pentru femeile din zona aceea.

Valerie își ținu respirația, cu ochii măriți asupra Mercedesului, a cărui portieră fusese deja închisă, dar nu atât de repede încât să nu recunoască părul blond roșcat al Andreei!

Dumnezeule, ce căuta aici?

Revenindu-și cu greu din șoc, Valerie tocmai făcea un pas înainte, când un claxon o anunță că Dominic adusese mașina.

– Ce faci aici? Te putea lovi orice șofer neatent! spuse el cu o voce clară, tăioasă.

– Nu știu... mă gândeam...Valerie își mușcă limba. Îmi pare rău...

Dominic veni lângă ea și i se păru foarte palid, ca de pe urma unei sperieturi, sau poate doar din cauza neonului.

– Trebuie să fii mai atentă, repetă el, nu vreau să te internez în spital.

Valerie răsuflă ușurată căci momentul greu trecuse; ce noroc că el nu apucase să vadă cine urcase în mașina aceea!

***

Dominic tocmai o ajutase să urce și închidea portiera, când o voce exclamă:

– Domnule Chepstow! Ce plăcere să vă întâlnesc! Aveți vești bune despre sora mea?

Valerie se crispă, aflând cine era cel care-l acostase pe Dominic.

– Bună seara, Fersan Ibn Hafiz, zise Dominic. Bine că ne-am întâlnit! Da, am vești bune. A fost doar o răceală, va fi bine în câteva zile.

– Splendid, zâmbi Fersan arătându-și dantura superbă și încă o dată Valerie se înfioră, amintindu-și câtă dreptate avusese Ned descriindu-l pe moștenitorul șeicului ca pe un „animal frumos“

Acest bărbat cu ten măsliniu, cu trăsături frumoase, îi amintea de junglă, de un animal de pradă, de unul periculos.

Era îmbrăcat într-o tunică mulată pe trup, exala masculinitate, după care se pierdeau nouă din zece femei, iar lângă el era Andrea! Cum era posibil? se întrebă Valerie. Își pierduse mințile?

Pentru o secundă, ochii negri ai lui Fersan poposiră asupra ei, apoi privi în altă parte.

– Nu vreau să vă reţin, îi spuse el lui Dominic. Vă rog să-mi acordaţi onoarea de a cina cu mine săptămâna viitoare; orice zi este convenabilă pentru mine.

– Sunteţi foarte amabil, mă simt onorat. Vă voi telefona imediat ce voi şti programul.

– Desigur. Dacă nu săptămâna viitoare, oricând sunteţi disponibil.

– Foarte repede, vă asigur. Noapte bună.

– Noapte bună, aştept telefonul dumneavoastră. Făcând un efort să nu se uite la Valerie, pentru că era împotriva obiceiurilor locale să priveşti femeia care este cu un bărbat pe care-l stimezi, Fersan sui în maşină şi demară în trombă. Unde se ducea oare? Andrea ce rol avea?

După ce întoarse maşina, Dominic îi zise:

– Mă întreb cine era femeia misterioasă?

Văzând că Val nu răspunde, el adăugă:

– Cred că ştii cine era individul.

– Da, l-am mai văzut, spuse Val.

Observând că ea nu făcea nici un comentariu, el continuă:

– Poate una din surorile lui, acum sunt amândouă în ţară. Cea mai mică a avut nişte probleme.

– Dar n-a avut nimic serios, zise Valerie, fericită că discutau despre altcineva şi nu despre Fersan.

– O răceală, cu febră... Ibrahim este foarte devotat fiicelor sale. Dominic începu să râdă. Sunt mai uşor de manevrat

decât acest fiu. Va trebui să se însoare și el, destul de repede. Se pare că i-au aranjat deja căsătoria. Între timp se mai distrează și el și nu poate fi condamnat pentru că tovarășele tale l-au ajutat din plin. Brusc, deveni foarte serios. Să sperăm că după pelerinajul în care l-a trimis tatăl lui, va fi capabil să se restrângă la tinerele necăsătorite de religia sa. După ce a impus altora reguli stricte, șeicul nu va ceda în ceea ce-l privește pe fiul său.

Valerie murmură câteva cuvinte fără noimă, apoi continuară drumul în tăcere. Dominic era adâncit în gândurile sale, în care frumosul Fersan nu mai avea loc.

Dacă Dominic afla identitatea însoțitoarei lui Fersan, Andrea trebuia să părăsească țara! Oare prietena ei își pierduse mințile?

Valerie era furioasă pe prietena ei.

Dacă se afla ce făcuse Andrea, Imamul avea un motiv în plus să evacueze asistentele și doctorii din Kerouat, pe motiv că nu erau suficient de experimentați pentru acea parte a lumii. Toată munca, toate eforturile celor care trudiseră aici ar fi fost zadarnice.

Prea adâncit în gândurile sale pentru a mai căuta să afle la ce se gândea însoțitoarea sa, Dominic mergea foarte încet, așa cum nu făcea de obicei pe această distanță. De parcă n-ar fi vrut să ajungă la destinație.

Cu toate că părea adâncit în gânduri, era foarte conștient de cea aflată alături, de profilul ei frumos. Amintirea ochilor ei profunzi care-l priviseră uimiți, ca ai unei făpturi trezită brusc la realitate, era foarte puternică.

Amintindu-și momentul în care avusese și el acea revelație, se întrebă dacă ea ghicise ce aproape fusese să provoace un scandal!

Fuseseră destule persoane pe ringul de dans, care îl cunoșteau, chiar dacă numai din vedere. Ce bârfă s-ar fi iscat dacă chirurgul șef și directorul spitalului El Fatima ar fi fost văzut sărutându-și în public una din asistente! Și cu toate acestea, tocmai asta își dorise să facă.

Cum își poate pierde omul mințile, se gândea. Și totuși tocmai această posibilitate și-o dorise dar nu știuse cum să profite de ea. Chiar dacă se gândise că ea i-ar răspunde la sărut, dacă ar fi fost genul de femeie care să știe că trebuia să răspundă la avansurile însoțitorului, el poate n-ar fi făcut pasul.

Dominic avea nevoie de timp să înțeleagă ceea ce în mod uluitor i se întâmplase- de fapt ce i se întâmpla de câteva săptămâni.

Dar mai important era ce gândea Valerie.

Trebuia să fie sigur pe sentimentele ei înainte de a o pune într-o situație care ar schimba definitiv relația lor.

Pentru că indiferent dacă putea să pară arogant și sigur pe sine, în adâncul ființei sale, Dominic Chepstow era o persoană surprinzător de modestă.

Se întoarse spre partenera sa.

– Ești obosită? o întrebă. Ar fi trebuit să te aduc înapoi la spital, mai devreme. Nu vei avea timp să te odihnești îndeajuns.

– Uneori nu dorm îndeajuns, îl asigură ea. Promit să nu casc mâine, la vizită.

– Se crapă de ziuă, constată el, apoi începu să râdă. Tocmai eu care fac caz de întârzierile asistentelor!

– Nu mă simt deloc obosită, replică Valerie. Dacă ar fi acum nevoie de mine, aș fi la fel de dornică să muncesc ca întotdeauna.

– Nu neg că este așa, ești o tânără admirabilă. Dar sper că nu va fi cazul să dovedești chiar acum. Aproape am ajuns.

După ce intră pe poarta spitalului el îi spuse:

– Va trebui să opresc aici. Ești obligată să intri pe la intrarea asistentelor, sau...

– Nu-mi va lua prea mult să ajung la acea intrare, spuse Valerie, răsuflând ușurată că nu era nimeni prin preajmă s-o vadă sosind la ora aceea târzie și mai ales însoțită tocmai de directorului spitalului.

Probabil nici lui nu i-ar face plăcere să audă comentarii pe seama lor.

– Bine, voi sta aici să văd că ai intrat în spital fără probleme.

Valerie încercă să deschidă portiera, dar Dominic reușise înaintea ei să coboare și să ajungă pe partea ei să i-o deschidă. Când o ajută să coboare, îi atinse brațul și deși contactul fusese foarte scurt ea deveni din nou conștientă de felul în care îi bătea inima.

– Domnule Chepstow, nu trebuia să vă deranjați, îi spuse ea încercând să pară stăpână pe sine să-și controleze glasul. Îmi va lua doar un minut să înconjur...

–Vino, îi spuse el și realizând că era inutil să protesteze, străbătu alături de el distanța până la intrarea asistentelor.

Când ajunseră, Dominic întinse mâna. Valerie își puse mâna în palma lui și el o reținu o clipă.

– Noapte bună, Valerie. Îți mulțumesc pentru această seară minunată.

Ea îi evita privirea, simțind că dacă va spune ceva o va face cu glasul tremurat.

– Și eu vă mulțumesc, a fost o seară frumoasă. Noapte bună.

– Pe data viitoare.

Dominic îi eliberă mâna apoi se îndepărtă. Valerie rămase pe loc cu mâna în dreptul inimii.

– Ai de gând să stai toată noaptea aici, soră?

Valerie se întoarse și dădu cu ochii de sora șefă care era de noapte.

– O, îmi pare rău, n-am știut că...

– N-ai știut probabil cât este ceasul. Ai întârziat o jumătate de oră, fetițo, iar însoțitorul tău nu avea voie să vină pe aici.

– Dar...Valerie își mușcă buzele pentru a nu spune că fusese domnul Chepstow.

– Îmi pare rău, repetă ea. Am plecat la timp, dar... a durat mai mult decât aș fi crezut să ajung aici.

Cele două intrară în spital.

Asistenta șefă notă ceva într-un carnet. Nu era o femeie rea deși Valerie ar fi preferat să se întâlnească în noaptea aceea cu portarul.

– Du-te direct la culcare, o sfătui sora șefă.

După ce mai spuse o dată noapte bună Valerie dispăru pe scară lăsând-o nedumerită pe sora șefă.

Tocmai sora Shelton să încalce regulile spitalului! Și ce privire ciudată avea!

Dar cine o însoțise oare? Parcă semăna cu chirurgul șef. Oare el să fi fost?

Posibil! Este și el bărbat!

Ajunsă în camera ei, Valerie aprinse lumina, amintindu-și vorbele lui „îți mulțumesc pentru această seară minunată."

Oare așa fusese?

Doctorul Chepstow nu era omul care să piardă vremea cu vorbe inutile.

Își aminti privirea lui intensă; parcă auzi din nou acea muzică divină, felul în care-i rostise numele...

Dar se scutură imediat, de parcă ar fi fost cuprinsă de febră. Nu va lăsa ca acel lucru să i se întâmple din nou.

***

Trezindu-se dimineață și amintindu-și cele petrecute cu o seară în urmă, Valerie își spuse că fusese cam necugetată. Dar acum trecuse. Avea altceva în minte decât revelația că doctorul Chepstow era un bărbat ca toți ceilalți. Trebuia să discute cu Andrea.

Știa că o aștepta o dimineață foarte grea; două operații deja anunțate.

Îndreptându-se spre blocul operator, realiză că se petrecea ceva neobișnuit.

Sora șefă, cu o mină distrusă, veni în întâmpinarea ei.

– Bună dimineața, soră! Bine c-ai venit mai devreme!

– Bună dimineața, s-a întâmplat ceva?

– N-ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? spuse femeia, exasperată.

– Nu.

– Dumnezeule! Am crezut că orice veste face înconjurul spitalului în cinci minute! Sper că ai luat micul dejun.

Valerie roși.

– Nu mi-a fost foame în dimineața asta; cred că am dormit prea mult.

– Crezi că vei face față zilei acesteia fără micul dejun?

– Am mâncat niște biscuiți și mi-am făcut o cafea în cameră.

– Ah, programul doctorului Chepstow este dat peste cap! A avut loc un accident de avion; o cursă de Londra s-a prăbușit. Nu sunt pierderi de vieți, cel puțin până acum.

Doctorul Chepstow a fost alertat și s-a dus la fața locului. Avem un singur rănit grav.

A, iată-l!

Dominic le salută cu un gest scurt, apoi se îndreptă cu ceilalți medici spre sală, să se pregătească de operație. Îl auziră spunându-le celorlalți:

– Acest tânăr este recent căsătorit. Venea să se alăture echipei lui sir Gerald. Am luat legătura cu soția lui, care va veni aici în cel mai scurt timp. Trebuie să facem totul să-l salvăm.

***

Deși obișnuită să accepte cu stoicism tot ce-i scotea viața în cale, ca o bună asistentă, Valerie se simți cuprinsă de o stare de neliniște când asistenta șefă îi spuse de operația la care trebuia să asiste.

De obicei, nu intra în panică, dar de data asta se surprinse dorindu-și ca această intervenție să nu fi fost necesară, sau să se fi ocupat altcineva de ea.

Dar atunci apăru Dominic și o privi scrutător peste masa cu instrumente - de obicei sora șefă obiecta vehement împotriva a ceea ce numea lipsă de încredere din partea chirurgului șef. Ba îi spusese chiar că fostul chirurg Kerr Anderson avea atâta încredere în ea încât nu mai verifica setul de intervenție.

Valerie privi încă o dată toate bisturiurile, forcepsurile, și celelalte ustensile.

Dominic le cercetă și el apoi înclină ușor din cap și-i zâmbi Valeriei.

– Totul este bine.

Valerie nu știu dacă fusese o afirmație sau o întrebare. O acceptă ca pe o afirmație și-i spuse:

– Mulțumesc, sir.

Privirile li se întâlniră pe deasupră măștilor și ea se simți dintr-o dată fericită.

Dominic se afla acolo, de cealaltă parte a mesei și era într-o stare bună.

Dar nu mai era timp acum să-și analizeze sentimentele, pentru că Dominic privi la ceas, ușa se deschise și pacientul fu introdus în sală.

În timp ce victima accidentului aviatic era urcată pe masa de operație, Valerie îi privi capul bandajat. Apoi sora șefă îi blocă privirea cu o mișcare bruscă.

Brancardierii își terminaseră misiunea și se retrăgeau; ușile se închiseră în urma lor, iar starea de așteptare la care fuseseră supuși bărbații și femeile din sală se transformă într-una de calm în timp ce anestezistul se asigură că rănitul se cufunda într-un somn și mai adânc.

– Gata, anunță doctorul Manville, iar sora șefă ridică bisturiul oferindu-i-l lui Dominic, moment în care Valerie zări pentru prima oară chipul rănitului.

Pe moment, tot sângele i se urcă în față, trupul i se acoperi de o transpirație rece, în timp ce privea cu ochii măriți bărbatul de pe masa de operație.

De când sosise la Karanin, se simțise mai eliberată de trecut, care era tot mai îndepărtat, dar acum totul se năruise ca un joc de cutii de chibrituri. Se simțea ca într-un vid, unde totul era incert, în afară de figura prea bine cunoscută.

Simți nevoia să se cufunde undeva în întuneric, în uitare, să scape de amintirea acelei iubiri, care nu-i dădea pace nici aici, la distanță.

– Nu te simți bine, soră?

Vocea incisivă a asistentei șefe o trezi ca un duș rece, amintindu-i că se afla în sala de operații, că avea o misiune acolo.

O altă voce pe care n-o identifică, îi spuse:

– Adu tubul cu oxigen, soră.

Valerie își spuse, disperată:

– Sunt asistentă; acestea sunt responsabilitățile mele. Nu trebuie să greșesc.

***

Din clipa aceea, mintea Valeriei se închise la orice venea din exterior, concentrându-se la micul grup care efectua operația; răspunse la solicitările bărbatului care o scruta cu ochii lui reci pe deasupra măștii. Cu cât îl vedea la munca pentru care își dedicase viața, cu atât îl admira mai mult.

Era născut pentru meseria pe care și-o alesese și se descurca minunat.

Valerie se gândise până atunci că îl admira profesional, că admirația ei nu se adresa bărbatului, ci medicului. Cu cât îl cunoscuse mai mult, cu atât îl apreciase.

Dominic opera în tăcere deplină, întinzând mâna când avea nevoie de vreun instrument și se aștepta ca asistenta șefă să-i dea exact ce-i trebuia. În timpul operațiilor sale, asistentele trebuia să acționeze ca niște roboți.

Ca regulă, Valerie înregistra timpul scurs de la începerea operației, cu mintea concentrată la ce se întâmpla. Acum reușea să se concentreze, dar o dată sau de două ori, când Dominic luă ceva din mâna asistentei șefe, i se păru că privirea lui poposi o clipă asupra ei, ca o întrebare nerostită. Acum reușea să-l privească pe pacient ca pe un simplu caz și nu ca pe bărbatul pe care-l iubise și așteptase cândva.

Nu mai era iubitul ei acum, dar sărutările și promisiunile lui îi treziseră la viață inima.

Acum era doar un străin, iar ea făcea parte din echipa menită să-i redea viața; să-l trimită sănătos în brațele iubitei sale din Anglia.

Valerie se concentră asupra sarcinilor ei din cadrul echipei: știa că mai apoi, când va rămâne singură cu gândurile cu amintirile pe care vederea lui Roy Lushington i le readuseră în minte atât de viu, va avea timp să se gândească pe îndelete la cele întâmplate.

În sfârșit, operația se termină, pacientul fu dus la reanimare.

Dominic se uită din nou la ceas.

– La ora trei facem operația de colecistectomie, soră.

Dominic își scosese masca și Valerie îl văzu obosit și încordat.

– Operația a fost un succes, sir, îi spuse celălalt medic.

Dominic încuviință.

– Așa cred și eu; era un bărbat plin de vitalitate.

Încă discutând detaliile operației, cei doi medici plecară să se schimbe.

Privind în urma lui, sora șefă începu să bombăne:

– Nici el nu se cruță, iar pe noi ne consideră roboți. Oricum, a făcut un lucru extraordinar, ca întotdeauna. Este o plăcere să-l urmărești operând. Dar cu tine ce s-a întâmplat, Shelton? Erai pe punctul de a leșina.

– Am simțit o durere foarte puternică, zise Valerie.

– Este o imprudență să începi o zi grea fără să iei micul dejun.

Sora șefă se opri văzându-l pe Dominic în fața ușii, probabil așteptând să-i dea unele indicații.

De data asta, o privi întrebător pe Valerie.

***

Când ceasul bătu ora nouă, Valerie își termină treaba la sala de operații. Sora șefă o mai admonestă o dată înainte de a ieși din schimb.

– Ascultă-mă bine, Shelton, dacă mai aud vreodată că ți-ai început ziua fără micul dejun, te voi raporta chirurgului șef.

Știind că sora șefă nu va face acest lucru, nefiind o femeie rea, Valerie zâmbi.

– Voi ține seamă de acest lucru, soră.

– Mă dor picioarele cumplit după ziua asta de calvar! se plânse femeia. Du-te să vezi dacă asistentele au terminat de strâns în salon.

– Imediat, mă voi întoarce în câteva minute.

Valerie se pregătea să inspecteze saloanele când observă că una din asistentele de la sala de operații uitase să pună instrumentarul la sterilizat.

Sora Conway avu noroc că inspecția a fost făcută de Valerie, care a pus imediat instrumentele la sterilizat. Dacă ar fi fost oricare alta ar fi raportat-o.

Val oftă. De ce oare unele tinere voiau cu tot dinadinsul să îmbrățișeze meseria de asistentă? Tocmai această meserie care cere atâta dăruire!

Când închise sterilizatorul auzi pași pe coridor; Dominic intră pe ușă. Văzând-o, se opri mirat.

– Mai ești aici? Ce faci?

– Nimic important, am pus intrumentele la sterilizat.

Dar el ce căuta aici? Inima începu să-i bată foarte tare.

– Mi-am uitat portțigaretul aici, zise el.

– Unde? Pot să-l caut eu?

– Nu, cred că știu unde l-am lăsat, mulțumesc. El dispăru în încăperea alăturată și se întoarse imediat cu portțigaretul în mână.

– Te simți mai bine acum?

– Da, sigur că da.

– Am auzit că n-ai mâncat de dimineață!

– Am mâncat niște biscuiți și am băut o cafea în cameră. Ai auzit-o pe sora șefă...

– Da, și sunt de acord cu ea. A fost vina mea că ai venit atât de târziu, dar....

– N-a fost târziu, am venit chiar mai devreme la program.

El zâmbi.

– În acest caz, îmi voi repeta invitația, dar voi avea grijă să te aduc mai devreme.

Dominic duse mâna la întrerupător, după ce o invită să iasă.

Se îndreptară spre lift, după ce făcură câțiva pași împreună, timp în care Val simți din nou că inima ei bate mai tare, că este cuprinsă de un val de căldură, deși el n-o atinsese.

– Noapte bună, domnule Chepstow, îi spuse ea ajungând la etajul la care trebuia să coboare.

O luă pe cea mai scurtă cale spre aripa asistentelor. Deodată, când ajunse în dreptul cabinelor telefonice de unde puteau telefona asistentele, ușa unei cabine se deschise brusc și din ea apăru chiar Andrea.

Aceasta, care zâmbea fericită, fu luată prin surprindere.

– O, tu erai, Val!

– Da, eu sunt și vreau să-ți vorbesc. Vino cu mine, îi spuse ea.

Andrea scutură din cap.

– Nu în seara asta, draga mea, mă doare capul.

– Și eu sunt foarte obosită, replică Val, dar este ceva ce trebuie să aflu. Acum, nu mâine, insistă ea văzând că Andrea se pregătea s-o amâne.

Tonul ei foarte grav o făcu pe Andrea să ezite.

– Pari foarte serioasă, ce s-a întâmplat?

– Nu putem discuta aici; n-aș vrea să fim auzite, să ai probleme.

– Ce este cu tine, Val? Niciodată nu te-am văzut așa de... dar bine, fie!

Ajunseră în camera Valeriei, iar Andrea se așeză în fotoliu. Era îmbrăcată foarte elegant într-o jachetă de brocart de culoarea jadului, cu fir de argint, pe care probabil cheltuise mai mult decât își putea permite.

– Draga mea, tu n-ar fi trebuit să devii asistentă... începu Val.

– De ce spui asta? Îmi place această meserie! răspunse Andrea indignată.

– Nu spun că nu ești bine pregătită.

– O, mulțumesc! o persiflă Andrea. Dar spune-mi despre ce este vorba, Val? Sper că nu m-ai adus aici doar să-mi ții vreo predică despre cum ar trebui să se poarte o asistentă! Haide, vorbește o dată! Ce-am mai făcut?

Valerie scutură din cap.

– Andrea, te-am văzut azi noapte.

Andrea păli, apoi încercă să se apere.

– M-ai văzut ? Unde ? N-am ieșit...

– Draga mea, te rog nu te afunda mai tare în minciună!

– De fapt, puteai să mă vezi oriunde...

– Dar te-am văzut unde nu trebuia, în mașina lui Fersan Ibn Hafiz.

– Pe mine? Nu glumi!

– Te rog, Andrea, nu mai continua! Ai înnebunit? Știi ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi văzut altcineva?

Andrea sări în picioare. Pe moment, Val avu impresia că va ieși din încăpere dar ea doar se duse la fereastră și trase draperia.

– Și care ar fi problema ta? se întoarse spre Val. Nu pot să-mi fac viața așa cum vreau? De ce m-ai spionat?

– Este ultimul lucru pe care l-aș face, zise Valerie. Numai Dumnezeu știe că n-aș fi vrut să intervin. Draga mea, nu numai viața ta este în pericol, gândește-te că vei implica tot personalul spitalului !

– A, spitalul era problema ta! sări Andrea.

Ignorând remarca ei, Valerie continuă:

– Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că tu, sau oricare altă asistentă din spital, are o legătură cu Fersan! Gândește-te, tocmai cu el! Ar fi cea mai rea dintre toate încălcările regulamentului! Mai gravă decât a avea o legătură cu un student. Fersan este moștenitorul tronului; după șeic, este cea mai importantă persoană în stat și nu poate face nimic fără să se afle. Sper că noaptea trecută a fost prima și ultima oară că te-ai întâlnit cu el. Știu că te joci cu focul, Andrea, și-ți place asta. Dar acest foc va mistui totul. Nu poți risca un scandal. Promite-mi că nu-l vei mai vedea.

Se lăsă tăcerea Andrea fiind insensibilă la felul ocrotitor in care Valerie o prinse în brațe.

– Te rog, Andrea, promite-mi! o rugă ea.

– Nu pot. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu pot. Nu înțelegi.

Deodată, Andrea izbucni în lacrimi.

Valerie îngenunche lângă ea.

– Draga mea, acest bărbat nu merită lacrimile tale! Chiar dacă ești atrasă de el, nu înțelegi...

– Val, fii convinsă că sunt conștientă la ce mă expun! Nu mă pot opri. Nu știi cum este să fii îndrăgostită și disperată?

– Ești îndrăgostită de el? repetă Valerie.

– Ți se pare imposibil? Acesta este adevărul, Val, nu înțelegi? N-am mai fost atât de îndrăgostită de nici un bărbat. Nu vreau decât să fiu tot mai mult timp alături de el! În zilele în care nu-l văd simt că nici nu trăiesc!

– O, draga mea, exclamă Val ce-ai făcut?

– Trăiesc între iad și paradis. Nu-mi mai pasă ce se întâmplă cu mine când sunt cu el.

– Andrea, trebuie să raționezi! Nu te mai poți întâlni cu el!

– Trebuie să continuu să-l văd! Altfel îmi pierd mințile! Andrea începu printre lacrimi să-i povestească tot filmul aventurii cu Fersan. Desigur, începuse într-o seară, la Addiscombe, de atunci se dusese la vila lui sau ieșiseră din oraș. Noaptea trecută fusese o recepție. Fersan obișnuia să-și scoată sora desigur fără știrea tatălui lor la Minaret și să urmărească apoi cabaretul de la balconul restaurantului. Seara trecută, sora lui nu putuse să vină și o invitase pe ea în locul acesteia.

După ce termină de povestit, Andrea zise:

– A fost doar o neșansă că m-ai văzut.

– Dar dacă te vedea altcineva? Dacă te vedea domnul Chepstow?

– Dacă... dacă... dar uite că nu m-a văzut. Nu mă mai certa, Val. Este treaba mea.

– Dar nu poți continua, nu vezi cât de periculos este?

– Ascultă, Val, este viața mea. Dacă am ales să trăiesc clipa, este problema mea.

– Draga mea, cum se va sfârși povestea asta? Nu are viitor!

– Știu, și de aceea iau tot ce pot.

– Chiar îl iubești, Andrea?

– Cu disperare! L-aș urma până la sfârșitul lumii! Desigur, dacă el ar vrea asta! Știm amândoi că nu avem viitor. Fersan s-ar căsători cu mine dacă ar putea, numai că nu are cum să

facă ce a făcut tatăl lui. Mai este și acel oribil Imam; dacă nu este de acord cu soția aleasa de el, poate declanșa un război civil!

– Și când se va căsători Fersan, ce se va întâmpla cu tine? întrebă Valerie cu teamă.

– Nu știu, zise Andrea cu amărăciune. Voi vedea atunci. Deocamdată, trăiesc clipa. Val, știi că sunt diferită de tine, iau ce-mi oferă viața, indiferent de consecințe. Vorba lui Omar Khayyam:“ de ce să-mi fac griji pentru mâine când astăzi îmi este atât de bine“?

– Și dacă ziua de mâine îți aduce sfârșitul carierei și un scandal de proporții? Trebuie să rațonezi, Andreea! Trebuie să te oprești, să te gândești măcar la personalul acestui spital.

– Spitalul nu va avea de suferit, se încăpățână Andrea. O să mă despart de Fersan când va sosi cea cu care se va căsători, asta va fi în curând. Lasă-mă să fiu fericită cât mai pot...

– Dar ești fericită?

– Doar când sunt cu el simt că trăiesc!

– Pentru Dumnezeu, Andrea gândește-te la consecințe! insistă Val. Nu este o falsă dragoste? Doar ai pretins că iubești de atâtea ori!

Furioasă, Andrea o dădu la o parte și se ridică.

– Greșești, Val! Lasă-mă în pace! Eu nu sunt o stâncă rece ca tine! Nu sunt nici un copil, pot răspunde pentru faptele mele! Nu-ți mai face probleme pentru renumele spitalului, că mă plictisești. Oricum, nu voi mai risca, așa cum am făcut azi-noapte, asta este tot ce pot să-ți promit. Cu aceste cuvinte, Andrea părăsi încăperea, lăsând-o pe Val confuză și iritată.

Valerie se așeză. Niciodată nu fusese atât de indignată și șocată. Era greu de ieșit din situația asta. Totul era doar vina lui Fersan, dar cunoscând-o pe Andreea și nesăbuința acesteia Valerie știa prea bine că nu se lăsase prea mult rugată.

Oricum, a doua zi după petrecerea de la Addiscombe sosise un buchet enorm de trandafiri pe numele asistentei Langton. Cartea de vizită care-i însoțea nu fusese semnată, se afla doar un mesaj:

„ Cu lumina ochilor tăi frumoși, vei face ca aceste flori să pălească“

Apoi urmase alt mesaj:

„ Voi sta în fiecare seară în mașină pe drumul părăsit și te voi aștepta până vei veni“

Andrea nu fusese niciodată femeia capabilă să evite tentația, așa că în cea de a doua noapte se duse la întâlnirea cu Fersan. Acesta a fost începutul unei povești de dragoste care nu avea cum să se termine cu bine.

Capitolul 7

Valerie știa prea bine că dacă ar fi fost vorba despre altcineva și nu despre Andrea, datoria ei ar fi fost să raporteze sorei șefe cele întâmplate, oricât i-ar fi displăcut acest lucru. Dar încă de pe vremea când erau colege, Valerie simțise nevoia să-și protejeze prietena de consecințele prostiilor ei.

Se simțea atât de epuizată fizic, încât adormi imediat. Somnul însă nu-i aduse odihna după care tânjea, avu visuri nefericite. Se trezi tremurând dintr-un vis în care era față în față cu Dominic în sala de operații, unde se afla un pacient cu fața acoperită, care nu putea să vorbească.

Valerie simțea că acesta ar fi vrut să i se scoată masca de pe chip, dar se temea s-o facă.

Apoi auzi o voce spunând:

– Privește în inima ta.

Se ridică în capul oaselor, speriată, și realiză că se afla în camera ei, că se iveau zorii.

Fusese doar un vis! Se lăsă din nou pe perne; cu toate că se simțea încă obosită, nu mai putea să adoarmă și după o vreme coborî din pat. Îmbrăcă un capot, se duse spre fereastră și ridică jaluzelele, primind în față briza care bătea dinspre deșert.

O parte a clădirii se afla cu fața spre răsărit. Cerul începuse să se albească; ultimele stele păleau ca niște lumânări ce se consumaseră. La orizont văzu o lumină purpurie, aproape roz, până când din straturile acelea roz apăru un cer uriaș de foc deasupra pământului.

Asista pentru a doua oară de când sosise la Kerouat la miracolul răsăritului și pentru o vreme uită totul, uluită de frumusețea acestei lumi noi.

Începea o zi în care nu numai că trebuia să se decidă cum va proceda cu Andrea, dar și una în care se va confrunta cu propriile-i probleme.

Evenimentele zilelor precedente se aglomerară deodată în mintea ei. Nu era de mirare că visase sala de operații. Nu știa ce i se părea mai incredibil; faptul că Roy Lushington se afla sub același acoperiș cu ea la El Fatima, sau că ar fi trebuit să-l uite complet de acum. Cu câtă disperare își dori ca soarta să nu-i fi jucat din nou o festă!

Cred c-ar trebui să fiu mulțumită, își spuse într-un târziu. Acum știu, cel puțin, că nu mai sunt vrăjită de el.

Dar ce ciudat era că descoperise asta tocmai când intrase într-un alt gen de sclavie, mai periculoasă!

Iar ea care fusese atât de sigură că nu va mai iubi niciodată!

Nimeni nu poate rezista dragostei, dar o poate controla; o poate ține secretă fără a se trăda în vreun fel.

Dominic o plăcea. Îi spusese la despărțire:

– Voi repeta invitația.

Era foarte important să nu afle ce simțea ea cu adevărat. Nu-și dorea decât să fie cu el, să lucreze împreună, poate uneori să-i alunge tristețea și singurătatea.

Iubirea pe care o simțea pentru el nu era o lumânare care să se stingă la prima adiere; avea să dureze toată viața.

„ Privește în inima ta“ își aminti vorbele din vis.

Și uitându-se în inimă, acceptase că-l iubește și că va rămâne singură pentru tot restul vieții.

***

Urmă o altă dimineață cu activitate intensă.

Valerie observă că Dominic era mai grav ca de obicei, că șanțurile din jurul gurii i se adânciseră.

După ce-i spuse un scurt“ bună dimineața“, nu i se mai adresă; nu mai arbora acel zâmbet adresat doar ei, părea absent.

Ziua de muncă în sala de operații numărul unu se termină la ora prânzului, iar după o scurtă discuție cu sora șefă, chirurgul șef plecă fără a mai privi în direcția asistentelor.

Era după- amiaza ei liberă, dar afară aerul era atât de fierbinte încât imediat ce ieșeai din zona de acțiune a aparatelor de aer condiționat simțeai că te sufoci. Nu putea merge la cumpărături sau vizite; acestea se puteau face doar seara.

Iar acum, nu avea nimic special de făcut, așa că rămase în cameră să scrie niște scrisori și să coase câte ceva.

Ajunse la concluzia că dacă se apuca de cusut îi rămânea și timp să gândească. Când ieșise din sala de operații se întâlnise cu Ned Warden care-i păruse mulțumit de sine, mai ales că Andrea acceptase să iasă cu el în seara aceea.

– Vii și tu? Am putea merge în patru, știi că Andreei îi place aglomerația.

Val refuză invitația.

De fapt, a fost chiar surprinsă să constate că Andrea ieșea cu Ned; poate auzise și reținuse câte ceva din ce discutaseră seara trecută. Apoi își aminti că Fersan era logodit; acest fapt îi dădea Andreei timp și pentru alte aventuri. Oricum după discuție, Valerie constatase că prietenia lor nu mai era aceeași. Andrea se înstrăinase.

„ L-aș urma în picioarele goale până la capătul lumii!“ spusese Andrea. Dar ce fericire putea să găsească la acel bărbat care trata femeia doar ca pe o sclavă? Va putea oare s-o facă să înțeleagă că era o nebunie?

Dar cu nebunia mea cum rămâne? se întrebă Val. Se consolă însă cu gândul că această nebunie nu făcea rău nimănui, poate doar ei înseși.

***

Fusese una dintre cele mai lungi zile pe care și le amintea.

În încercarea de a scăpa de propriile-i gânduri, de starea de neliniște, lucru neobișnuit pentru ea în acea seară, Valerie se

alătură colegelor din salonul comun al asistentelor. Multe dintre ele ieșiseră, dar Jean care stătea lângă ea o întrebă:

– Val, tot îți mai place să-l urmărești pe marele Chepstow cum își înfăptuiește miracolele?

Valerie zâmbi.

– Am început să mă obișnuiesc.

– Multe ar vrea să fie în locul tău! zise Jean.

Eileen O' Connor ridică privirea din revista pe care o citea.

– Nu vi se pare grozav? exclamă ea. Și ce bine arată!

– O'Connor! protestă Jean, n-are rost să-ți lași inima s-o ia pe drumul ăla!

– Ai dreptate n-ar fi bine. Dar nici nu mi-aș irosi timpul! Cea care va pune mâna pe el, va câștiga potul cel mare! Mă întreb de ce nu s-a însurat până acum. Credeți că este misogin?

– Nu, răspunse Jean. Numai că n-a întâlnit femeia potrivită. A avut o iubire, dar fata aceea a murit, nu știu din ce motiv. Dar nu cred că un bărbat normal este dispus să-și îngroape inima odată cu femeia iubită, chiar dacă a iubit-o mult. O, dar trebuie să plec, aștept un telefon! zise ea și fugi.

Valerie se ridică, să nu mai asculte vorbăria asistentei O'Connor. Venise aici să scape de gânduri, dar nu-i fusese dat să găsească liniște.

Curtea spitalului era de o răcoare neașteptată, după căldura toridă de peste zi. Nu ieșise luna încă, dar puzderie de stele străjuiau pe cer.

Lăsă curtea interioară în urmă, o porni pe o cărare și după ce ajunse la spațiul restrictiv, trecu spre porțile spitalului. Era deja acolo, când o mașină care trecu pe lângă ea se opri și auzi o voce:

– Ce cauți aici, miss? zise vocea care avea darul s-o facă să-i bată inima mai tare.

El deschisese deja portiera și venise lângă ea.

Valerie își controlă tendința de a se depărta cât mai repede de acel loc și spuse:

– Încercam să mă răcoresc puțin.

Dominic îi spuse zâmbind:

– Sper că nu încercai să vezi pe unde se poate evada în liniște din spital, miss!

– Nu, mergeam doar până la poartă. Este o noapte fantastică.

– Așa este.

Simțind nevoia să-și pună ordine în gânduri și emoții și el plecase spre deșert cu o oră în urmă. De aceea, când prima persoană pe care o văzu fu chiar ea, acceptă că destinul îi jucase o festă.

– Chiar pe tine doream să te văd, miss, urcă.

Valerie nu putea fugi întotdeauna de el și nici nu găsi o scuză potrivită. Urcă în mașină. De data asta, el porni spre garaj, aflat în zona cu locuințele angajaților civili ai spitalului. Valerie nu avu încotro și așteptă ca Dominic să dea niște ordine.

Apoi, porniră unul lângă celălalt iar ea se gândi ce scuză plauzibilă să găsească pentru a scăpa de el înainte de a ajunge la clădirea principală. Dar Dominic nu se grăbea deloc.

Îl auzi:

– M-am gândit toată după- amiaza ce vei face astăzi, începu el. Apoi am văzut colegele tale plecând cu niște mașini mai devreme și am fost aproape sigur că le-ai însoțit.

Ea scutură din cap.

– Apropo, zise el, sora șefă de la chirurgie se întoarce în Anglia, așa am auzit.

– Da.

– Așa va scăpa de mine.

– Domnule Chepstow, nu cred că... începu Val.

– Draga mea, ea îl adora pe bătrânul Kerr Anderson. Pe mine nu mă place defel.

– Desigur, vă admiră talentul, încercă Val.

– Este o femeie cu formație profesională admirabilă, am surprins-o în multe ipostaze în care s-a descurcat de minune. Spune-mi, te încumeți să preiei munca ei?

Simțind că acesta era cel mai minunat lucru care i se putea întâmpla, se trezi spunând:

– Din toată inima!

Nu era momentul să-i spună că urma să fie ceva temporar, pentru că-i rezervase ceva mai interesant.

– Chiar nu te deranjează ideea de a mai lucra aici câțiva ani?

– Nicidecum.

Valerie era mai calmă acum.

– Chiar mă veți folosi ca asistentă șefă la chirurgie?

– Asta aveam în minte, dar propunerea va fi făcută de către asistenta șefă a spitalului.

Oh!Valerie simți o strângere de inimă. Oare n-o considera capabilă să îndeplinească munca aceasta? Avea nevoie de o confirmare?

Desigur, o va lăsa să împartă munca alături de el, dacă n-o lăsa să-și împartă viața. Se întoarse spre el.

– Foarte bine. Consideră că ești ca și numită. Asta dacă nu cumva vei accepta oferta mea. Vrei să te măriți cu mine ,Valerie?

Pe moment, îl privi, incapabilă să scoată o vorbă, apoi reuși să repete:

– Să mă mărit cu ...

– De ce? Te sperie ideea? Apoi Dominic își așeză mâinile pe umerii ei.

– Iubita mea, nu știu cum mi-ai furat mințile, dar te iubesc. Este adevărat. Mă vei putea iubi și tu puțin? Îți voi lăsa timpul necesar...nu te voi grăbi... este o seară fermecată....

– Da, este o seară fermecată, dar tu îi conferi farmecul, Dominic!

El o prinse în brațe și o sărută.

Farmecul nopții încărcate de parfum de iasomie și de crini, dar mai presus de toate miracolul că era iubită și iubea; singurătatea nu mai avea loc în viața ei. În brațele lui Dominic, cu șoaptele lui, timpul încetase să existe.

– Nu înțeleg, zise Valerie, revenindu-și din uimire. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că....

– Că te iubeam? N-ai simțit cât am dorit să te sărut când dansam? M-am gândit zile și nopți la acel sărut, la situația noastră. Nu voiam să mă iei de bărbat doar pentru că mă știai

un chirurg foarte bun. Nici nu știam dacă simți ceva pentru mine. Nu mă întreba, iubito, când am început să realizez că m-am îndrăgostit! Poate în momentul în care o tânără foarte curajoasă s-a interpus între mine și acea mulțime de fanatici. Curând am descoperit că nu-mi mai puteam lua gândul de la tine. Val, crezi că mă vei iubi?

– Ți-am mărturisit deja că și eu te iubesc... Dar ce vom face în continuare?

– Ne vom căsători.

– Și atunci cine va fi asistenta șefă a sălii de operații?

El începu să râdă.

– Vom vorbi mai târziu despre asta, iubito.

– Va trebui să-i spunem sorei șefe a spitalului.

– O vom face, iubito.

– Eu n-am curajul, se confesă ea. Mă consideră o tânără sensibilă, destinată meseriei de asistentă.

– Așa este viața, plină de surprize. Nu-ți face probleme, îi voi spune eu.

– Dragul meu... începu Valerie. Am aflat că în viața ta a mai existat o femeie pe care ai iubit-o și care, din nefericire, a murit.

– Am iubit-o, replică el, dar nu așa cum te iubesc pe tine. Eram mai tânăr pe atunci, iar moartea ei, faptul că n-am putut s-o ajut să trăiască, m-a lăsat cu un sentiment de vinovăție. Apoi te-am cunoscut pe tine și am înțeles că-mi vei dărui ceea ce ea n-ar fi putut niciodată să-mi dăruiască. Tu ești dragostea vieții mele, fără tine n-aș mai fi un bărbat realizat.

Tocmai își luau rămas- bun când Dominic îi spuse:

– Știi, Val, că acel rănit în accidentul de avion își revine excelent? Dar ce se întâmplă? o întrebă el îngrijorat, pentru că ea își acoperise fața cu palmele.

– Nimic, nu se întâmplă nimic, răspunse Valerie, fericită că era întuneric și el nu-i vedea ochii. Cu vorbele sale, Dominic îi reamintise că uitase complet de Roy Lushington.

– Ești cam ciudată în seara asta, spuse el cu dezaprobare în glas. Cred că ai muncit prea mult, ai trecut prin emoții mari și ești obosită. Da, sunt sigur că acel caz va fi un succes. Tipul este extraordinar. Astăzi era conștient, dar când i-am spus că va veni soția lui aici, nu a fost deloc entuziasmat. Acea tânără se pare că are o sănătate fragilă și părinții n-au lăsat-o să vină până acum la el.

– Chiar așa? se miră Val.

– Poate ți se pare incredibil, dar n-are chef s-o vadă. A protestat violent și mi-a cerut s-o opresc cu orice chip să ajungă aici. Ce soț! Și sunt căsătoriți doar de trei luni! Eu i-am transmis mesajul, pe care l-am îndulcit cât am putut. Mai apoi, omul și-a cerut scuze. Mi-a spus că femeii nu-i va prii clima și altele. Oricum, este clar că n-o vrea aici. Bolnavii au uneori ciudățenii, dar...

– Îmi pare rău pentru soția lui. Dar acum, dragul meu, trebuie să plec...

– Știu, deși nu-mi place să te las să pleci. Dar mâine seară vom ieși undeva...

– Desigur, dar gândește-te că nu trebuie să fim văzuți.

– De ce nu? Doar nu avem o aventură!

– Da, dar sora șefă trebuie să afle prima că nu este doar o aventură.

– Bine, îi voi spune chiar acum. Și nu mai fi atât de îngrijorată, altfel voi crede că nu ești fericită.

De fapt, era chiar afectată de cele aflate despre felul în care Roy își trata soția. Ce cinică era uneori soarta! Cum ajunsese tocmai aici?

Își dori să-i fi spus lui Dominic chiar de la început despre Roy. Oricum, va trebui s-o facă, dar nu în seara asta; nu putea strica o seară atât de frumoasă cu amănunte despre greșeala vieții ei. Confesiunea ei putea aștepta până a doua zi.

Dominic o iubea!

Trezindu-se a doua zi, Valerie abia putea să creadă că se trezea într-o dimineață normală și nu dintr-un vis!

Se privi lung în oglindă realizând că pe lume există un singur lucru care face o femeie să strălucească din interior. Era atât de mândră că Dominic o alesese pe ea pentru restul vieții.

Cu toată fericirea din inima ei rămânea o singură umbră: cea a lui Roy Lushington. Dacă acesta va mai sta în Kerouat va fi imposibil să-l evite la nesfârșit. Dar oare și el voia s-o uite, așa cum voia ea?

Își dori cu disperare să-i fi vorbit lui Dominic despre Roy, pentru a evita orice neînțelegere.

Între timp, se considera cea mai norocoasă femeie din lume. Atâta timp cât el o iubea, nimic nu mai conta.

Sigură de sine și de el, începu o nouă zi în care chirurgul șef al spitalului nu se afla în sala de operații. Deși abia aștepta

să-l revadă. Era sigură că ochiul ager al asistentei șefe de la blocul operator observase o schimbare de comportament a lui Dominic față de ea.

Doctorii terminaseră vizita de dimineață și se duseseră să ia micul dejun.

Valerie voia să plece și ea când sună telefonul. Era secretara asistentei șefe a spitalului.

– Sora Shelton este acolo?

– Chiar eu sunt.

– Soră, asistenta șefă vrea să-ți vorbească imediat după-masă.

– Foarte bine. Punând receptorul în furcă, Valerie realiză că uitase complet de sora șefă. Dar Dominic nu pierduse vremea și o informase pe miss Rawsley că-și pierdea o asistentă din personal, așa că Val, nu fără o anume încordare, bătu la ușa asistentei șefe.

După un scurt:

– Stai jos, soră! o invită scurt, apoi continuă să consulte un material aflat în fața ei. O rugă pe Val s-o scuze câteva minute.

– Se pare că trebuie să te felicit.

– Mulțumesc, doamnă, sper că nu vă voi dezamăgi. N-am știut că mă voi căsători până aseară.

– Dar ce altceva credeai că vrea de la tine, soră?

– Nu mi-am închipuit că s-ar putea îndrăgosti de mine, începu Valerie cu ochii plecați.

– Ești chiar atât de inocentă cum vrei să pari, fetițo? Apoi renunță la tonul oficial: Valerie, tu chiar îl iubești, sau ești măgulită să te măriți cu el?

Valerie scutură din cap iar din privirea ei sinceră sora șefă înțelese că iubirea era cea care-i unea.

– Sper că vei fi fericită, draga mea. Dar pe Dominic Chepstow nu-l voi ierta prea ușor că te face să renunți la această meserie pentru care ai vocație. Dar poate se va mai gândi. Cel mai bine ar fi să-l convingi ca deocamdată să păstreze tăcerea în privința logodnei voastre. El, desigur, ar fi capabil să-și strige fericirea în gura mare, dar eu cred că ar fi bine, cu toată euforia lui, să mai așteptați cele patru luni până când va avea dreptul la concediu și atunci vă veți putea petrece și luna de miere. Asta dacă puteți aștepta...

– Voi încerca să-l conving, promise Valerie. În același timp, aș vrea să continuu să lucrez, deși el nu va fi de acord. Cred că este nevoie de cineva care să-l convingă.

Asistenta șefă încuviință.

– Ești o tânără sensibilă și cumpănită, chiar așa îndrăgostită cum ești. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

– Vă mulțumesc din suflet, zise Valerie, ați fost foarte bună cu mine de când am venit aici.

– Păreai foarte nefericită atunci, copila mea.

– Este adevărat, dar am terminat cu nefericirea. Valerie se gândi dacă să-i spună asistentei șefe despre Roy. Dar în această ezitare a ei sună telefonul, asistenta șefă răspunse, iar Valerie vru să plece.

– Da, este biroul asistentei șefe. Nu este aici. Pot să-i transmit vreun mesaj? Mă voi asigura că-l primește. Sigur că vă va suna. Apoi după ce închise, femeia exclamă: ce încurcătură cu telefoanele astea! Era pentru doctorul

Chepstow. O să-i scriu un mesaj, iar tu te vei duce să i-l transmiți. Sper că nu refuzi să te duci în apartamentul lui. Acum, du-te.

***

Știind că Dominic terminase orele cu studenții, Valerie se duse direct în apartamentul lui. Dar el nu ajunsese încă, iar biroul în care lucra de obicei secretara lui era gol, așa că nu avea cum să se asigure că acesta îl va primi cum o rugase asistenta șefă. Oricât ar fi vrut să-l vadă, nu putea să-l caute prin tot spitalul. Tocmai se întreba cum era mai bine să procedeze, când ușa se deschise și apăru Ned Warden.

– Ce faci, Val? Ai pierdut ceva?

– Ned, știi unde-l pot găsi pe doctorul Chepstow? Asistenta șefă m-a rugat să-i transmit un mesaj urgent.

– Încearcă în aripa privată, știu că avea trei cazuri noi acolo.

Valerie porni într-acolo; pe drum se întâlni cu Eileen O'Connor care îi confirmă că doctorul Chepstow se afla în aripa privată.

De pe coridor Valerie auzi vocea bărbatului iubit. Deschise ușa și văzu că acesta, cu spatele spre ușă, vorbea cu un pacient.

Valerie îl atinse ușor pe braț.

– Domnule Chepstow?

– Da? El întoarse capul imediat. Ea îi întinse hârtia dată de asistenta șefă și-i spuse:

– Sunteți rugat să telefonați urgent.

Pe moment, el o privi încruntat, apoi chipul i se însenină, ba chiar o privi cu căldură.

– Mulțumesc, soră. Ai fost foarte amabilă. Dar de când transmiți mesaje?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, bărbatul care se afla sprijinit pe pernele patului exclamă:

– Valerie! Dumnezeule, tu ești!

După acest incident, Valerie realiză că-și pierduse rațiunea, uitând complet că el se afla în aripa privată a spitalului. Oricum, era prea târziu pentru că Roy Lushington întinse mâna spre ea.

– Sper că te simți mai bine, murmură ea.

– Acum, da.

Ea ar fi vrut să-și retragă imediat mâna, dar el o prinsese cu toată convingerea și o ținea strâns în timp ce Dominic urmărea cum ei încep să-i ardă obrajii, apoi cum pălește.

– Vă cunoașteți? O, dar răspunsul este foarte clar!

– Da, eu și Val suntem ... prieteni apropiați.

Dominic păli la rându-i.

– Cred că nu mai este nevoie să-i reamintesc asistentei Shelton că nu te poate reține prea mult. Dar nu-ți face probleme în câteva săptămâni vei fi din nou pe picioare. Spuneai că trebuie să telefonez undeva, soră?

– Da, vor să sunați cât se poate de repede, răspunse Valerie, implorându-l din priviri să înțeleagă situația. Dar el plecă încruntat.

Se ridică și ea imediat.

– Voi trimite asistenta care se ocupă de acest salon, spuse ea.

– Valerie, te rog, nu pleca, o imploră Roy. Draga mea, voiam cu diperare să te revăd. Cum m-ai părăsit fără să-ți iei măcar rămas-bun?

Valerie îl privi în tăcere. Cu toate că era foarte palid, arăta destul de bine, bărbatul căruia crezuse că i-a dăruit inima.

Ce prostie! Nici măcar nu-l iubise!

– Am plecat din Anglia pentru că am primit oferta să lucrez aici, iar acolo nu mai era nimic care să mă rețină.

– Chiar nimic, Val?

– Nimic. Sper să te însănătoșești cât mai repede și să pleci de aici. La revedere, Roy.

– Te rog să mai vii să mă vezi.

– De ce? Nu mai avem nimic a ne spune.

– Nimic, Val?

– Nimic, Roy, cred că știi asta.

În alte condiții, Valerie și-ar fi reproșat că n-a tratat cu blândețe un om bolnav, dar acum descoperi cu stupoare că acea asistentă care-l îngrijise cândva pe acest bărbat căruia îi jurase credință nu mai simțea nimic pentru el. Nu-i păsa ce se întâmpla cu Roy.

Important era ce explicație îi va da lui Dominic. Îl va putea face să creadă adevărul despre Roy?

Capitolul 8

Cu o seară în urmă, Valerie îl convinsese pe Dominic să nu facă prea multă vâlvă în legătură cu apropiata lor căsătorie, iar el fusese în cele din urmă de acord, cu condiția să se întâlnească seara pe drumul din spatele spitalului, pe unde de obicei nu prea trecea nimeni.

Pregătindu-se pentru întâlnire, își aminti privirea lui îndurerată când o lăsase cu Roy Lushington. Nu-l mai întâlnise de atunci și se întrebă ce era bine să-i spună, cum să-i explice. Se așteptase la un mesaj care să anuleze întâlnirea, apoi se întrebă dacă Dominic va veni.

Dominic nici nu încercase s-o întâlnească, iar când ajunse la locul întâlnirii el îi spuse:

– Mi se pare ridicol să te aștept într-un asemenea loc, să mă furișez ca un om care are ceva de ascuns.

Ea nu răspunse nimic, dar curajul îi reveni. Dominic nu anulase întâlnirea și chiar venise la ora stabilită!

Dar când el îi deschise portiera, observă din nou acea crispare pe chipul lui, pe care o cunoștea prea bine. Era o mască în spatele căreia se afla doar mânie.

– O voi lua pe drumul spre deșert; asta dacă nu dorești să mergem în oraș.

– Nu, sigur că prefer drumul spre deșert. Ce rău mergeau lucrurile între ei! Nu-l recunoștea pe cel care doar cu două zile în urmă o prinsese în brațe, o sărutase și-i șoptise vorbe tandre.

Fără să-și dea seama, trecură de suburbiile orașului Karanin.

În fața lor drumul era liber.

În timpul zilei, acest drum ar fi fost aglomerat, dar acum ea și Dominic aveau tot drumul doar pentru ei. Dar niciodată nu-l simțise atât de departe, de distant.

Era imposibil să lase lucrurile așa cum erau, fără să încerce să le îndrepte, dar oricât ar fi vrut s-o facă, nu găsea vorbele potrivite. În cele din urmă, riscă:

– Dacă ești supărat pe mine, nu crezi c-ar trebui să-mi spui și motivul?

Dominic opri mașina brusc.

– Foarte bine! Poate-mi vei explica de ce nu mi-ai spus că tu și Roy Lushington sunteți prieteni!

Valerie se întoarse spre el uimită.

– Mi s-a părut lipsit de importanță.

– Nu te juca astfel cu vorbele, Valerie! Dacă nu are importanță, de ce n-ai fost foarte cinstită cu mine? L-ai

recunoscut încă de pe masa de operație; abia acum înțeleg de ce erai pe punctul de a-ți pierde cunoștința!

Așadar, observase!

Valerie trase aer în piept.

– Dominic, te rog să mă asculți! Ar fi trebuit să-ți spun chiar din primul moment, dar am crezut că voi nărui ceeea ce începuse să se înfiripe. Omul acesta mi-a propus să rămân în viața lui chiar după ce se căsătorea! Nu m-am simțit nicicând mai umilită! Îmi este greu să-ți explic, dar la Londra am considerat că doar inima îmi este rănită, pentru ca după ce am sosit aici și am avut timp de gândire, am realizat că mândria, respectul de sine, mi-au fost la fel de afectate. Am fost o proastă romantică, mult prea lipsită de maturitate!

Știi, eu n-am avut atâtea experiențe așa cum au cele de vârsta mea, dar acum când știu ce înseamnă dragostea cu adevărat, îmi doresc să nu-l fi cunoscut. Nu mai am nimic altceva de spus, jur.

El o opri.

– Este de- ajuns, Val, iubita mea. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Sunt un prost gelos. Cât despre Roy Lushington, să-l dăm uitării! Dacă este atât de ticălos și ți-a spulberat iluzia primei iubiri, nici nu merită să-l pomenim acum! Cât despre mine, m-am comportat ca un om primitiv.

– Dominic, dragul meu, nu l-am iubit niciodată pe acel bărbat. Iubesc un singur bărbat pentru toată viața!

Când se întoarseră, Roy Lushington era deja dat uitării.

***

Totul era bine din nou, acum că Dominic aflase de Roy.

Zilele treceau cu repeziciune, asistenta șefă de la chirurgie plecase în Anglia și o altă asistentă, mult mai tânără, dar la fel de capabilă, îi luase locul.

Deja surorile șușoteau că asistenta Shelton avea o relație cu“ marele om“, așa cum i se spunea lui Dominic. Se știa că ies împreună, chiar asistenta șefă îi invitase la cină într-o seară!

Cu toate acestea, nu se făcuse vreun anunț oficial, iar Valerie își purta inelul cu diamant făcut de bijutierul personal al șeicului pe un lanț mic, sub uniformă.

Cu toate acestea, era mulțumită că Andrea părea că a luat în serios avertizările ei legate de Fersan.

Andrea ieșea acum la petrecerile organizate de admiratorii ei; era mai afectuoasă cu Ned Warden. Poate că iubirea pentru Fersan începuse să pălească.

Pe Roy Lushington nu-l mai văzu, iar acesta părăsi spitalul după două săptămâni.

Într-o seară, când se afla cu Dominic, acesta o întrebă:

– Cred c-ai auzit de aniversarea șeicului?

– Am auzit ceva, răspunse Val. Eileen O'Connor spunea că nu vor fi prea mulți invitați din spital.

– Iar aceia vor trebui să meargă negreșit. Petrecerea de acum va fi mai grandioasă pentru că va veni și viitoarea soție a lui Fersan. Am discutat cu el de curând și mi-a povestit că n-o cunoaște pe cea care-i va fi soție, dar că are dreptul s-o refuze dacă este urâtă. Asta dacă nu cumva n-o vrea unul din frații lui.

– Ce bine trebuie să se simtă biata fată! exclamă Val indignată.

– Da, aici femeile sunt tratate ca sclave. Fersan mi-a spus că nu șeicul îl grăbește să se însoare, ci imamul. Iar el refuză să primească sfaturile unchiului său. Oricum, va avea din ce să aleagă.

– Este dezgustător! exclamă Valerie. Nu-mi place deloc acest bărbat!

– Asta pentru că nu-l cunoști! replică Dominic. Este un tip fermecător. Dar dincolo de acest farmec nu mai există nimic; este un tip fără scrupule, nu are bunătatea și înțelepciunea tatălui său.

După două zile, Valerie primi invitație la aniversarea șeicului.

– Petrecerea asta, miss, va fi de neuitat, îi spuse asistenta șefă a spitalului, dar numai după aceea Valerie realiză că fusese o profeție ironică.

***

Când începu să se pregătească pentru petrecere, intră și ea în acea stare de exaltare care cuprinsese întreg Karaninul, când șeicul intrase în moschee.

Întreg orașul era împodobit de sărbătoare, cu steaguri, iar oamenii veniseră din cele mai îndepărtate cătune. Nu era doar aniversarea șeicului, ci și cea de a douăzeci și cincea aniversare a domniei lui. Toți așteptau să vadă mireasa lui Fersan.

Valerie știa că nu va putea dansa cu iubitul ei în seara aceea, pentru că se afla într-un grup de persoane foarte importante, în timp ce ea va rămâne cu personalul spitalului.

– Va trebui să dansez cu o mulțime de femei care nu-mi plac, iubito, se plânse el.

Valerie își cumpărase o rochie specială pentru petrecere, dintr-un lot adus de la Paris.

După ce se pregăti, speră că lui Dominic îi va plăcea cum arată; chiar dacă oficial nu se știa nimic de legătura lor, ea voia să arate corespunzător unei soții de chirurg șef. Plătise pentru această rochie salariul pe o lună, iar salariile la El Fatima erau destul de mari. Își lăsă părul bogat și ondulat natural până la umeri, refuzând să și-l îndrepte așa cum făceau cele de vârsta ei, care arătau cu toate de parcă ar fi purtat peruci.

***

Valerie știuse că Andrea va fi printre invitatele șeicului în seara asta și tocmai de aceea credea că prietena ei și-a mai revenit din pasiunea pentru Fersan. Dar n-o văzu în nici una din cele două mașini care fuseseră trimise după ele și se întrebă ce se întâmplase cu ea. Apoi, află de la Jean Ross că aceasta plecase singură cu Ned Warden.

Valerie răsuflă ușurată. Era splendid!

Înainte să-și revină din mirare, un servitor al spitalului o anunță:

– Vă rog, miss, domnul Chepstow vă așteaptă.

– Pe mine? se miră ea.

– Da, veniți?

Luată prin surprindere și conștientă că toate colegele ei auziseră, îl urmă afară pe servitor unde Dominic o aștepta la volanul mașinii.

– Dragul meu, protestă ea, au auzit toate asistentele din grup. Ce vor crede?

– Este problema lor, eu nu le pot controla gândurile. Și oricum nu voi ceda și insist ca măcar plăcerea de a te avea o oră sau două cu mine să nu mi se refuze. Arăți superb, sunt gelos pe cei care te vor admira în seara asta. Îți spun încă de acum că nu va fi seara mea preferată. După ce voi face oficiile necesare pe lângă șeic soția și fiicele acestuia, mă voi plictisi teribil cu doamnele din cercul diplomatic.

– Dar fiii șeicului vor putea să danseze în seara asta?

– Nu.

– Cum ar reacționa tatăl lor dacă ar face-o?

– Nu știu, dar cred că Imamul ar avea rolul decisiv.

– Spune-mi, dragul meu, ce s-ar întâmpla dacă una din asistentele noastre ar avea o legătură cu un arab?

– Ar fi imediat concediată.

Valerie mulțumi cerului că Andrea revenise la rațiune.

– Iubito, te rog să-mi rezervi plăcerea câtorva dansuri. De fapt, nu știu când voi putea dansa cu tine, dar mi-aș dori mult s-o fac.

– Eu aș prefera să nu dansez cu alt bărbat, răspunse ea. Aș putea pretexta o durere de picioare.

– Mi-ar plăcea ideea, dar te rog nu mă încuraja să devin prea posesiv. Dominic privi în jur. Arăți grozav, Val. Ce s-ar întâmpla dacă te-aș săruta?

– Zeci de ochi sunt ațintiți asupra noastră în acest moment.

***

Valerie avu ocazia să vadă palatul șeicului. Jean, care era lângă ea murmură:

– Toate femeile care ajung aici se așteaptă ca aceste creaturi cu turbane care țin pe brațe tăvi cu diamante și pietre prețioase să vină să le toarne în poală. Parcă suntem în „O Mie și Una de Nopți!"

Tavanul sculptat al sălii de ceremonii era sprijinit pe piloni împodobiți cu lapis lazuli și argint. Încăperea dădea într-un salon, dincolo de care se afla grădina de trandafiri de care șeicul era în mod justificat, de altfel, foarte mândru.

Tronul aurit pe care ședea Ibrahim Ibn Hafiz era înconjurat de trandafiri și crini, iar el purta un veșmânt împodobit, barba îi era proaspăt vopsită în galben- roșcat, ochii lui negri ca smoala străluceau.

Mama lui Fersan, o femeie cu pielea albă și încă frumoasă, deși anii trecuseră, mai arăta acum doar frumusețea ochilor peste vălul asortat cu rochia de lame.

Ibrahim n-a avut decât o singură soție, căreia i-a fost mereu devotat.

Majoritatea oaspeților puteau după ce se înclinau în fața șeicului să cutreiere palatul, grădinile, înainte ca orchestra să înceapă să cânte pentru ei.

Valerie dansă cu Ned Warden.

Din când în când, o mai zărea pe Andrea care părea voit veselă.

Pe invitație scria că masa va fi servită la mijlocul nopții și înainte de ora douăsprezece șeicul, care dispăruse împreună cu familia, reveni și ridicând mâinile spre ceruri, le spuse:

– Dragi prieteni, vă mulțumesc că mi-ați oferit ocazia să vă anunț apropiata căsătorie a fiului meu. Trăgându-l spre el pe Fersan, șeicul îl îmbrățișă.

Se auzi un murmur, apoi aplauze iar moștenitorul le zâmbi încântat tuturor.

– Dar unde este mireasa? întrebă un glas de femeie.

Valerie nu se mai gândea acum la Fersan, ci la Andrea. Cum o va afecta acest anunț? Dar Andrea nu era nicăieri, nici pe ringul de dans, nici în saloane. Se strecură singură, hotărâtă să refuze orice invitație. Va aștepta până ce iubitul ei va putea dansa cu ea.

Deodată, de undeva, din spatele ei, apăru Ned.

– Val, aș vrea să-ți vorbesc! Trebuie să mă întorc chiar acum la spital.

– O, dar ce s-a întâmplat?

– Am un caz special și i-am rugat să mă sune dacă nu merge bine. Acum, trebuie să mă întorc. Dar Andrea mi-a promis că va dansa cu mine; mă vei scuza tu?

– Sigur ca da, promise Valerie, dacă o voi găsi. Nu știu unde este.

– Mă pot baza pe tine că mă vei scuza în fața ei? Distracție plăcută în continuare, Val.

Dragul Ned, regreta că pierdea dansul promis de Andrea! Dar ea unde era oare?

Valerie rămase cu privirea în zare, dorindu-și ca Dominic să fie cu ea, să poată coborî în acea grădină superbă. Dar dacă nu putea fi cu ea, ce putea face decât să se gândească la el?

Plimbându-se printre tufele de trandafiri care îi aminteau de grădinile Edenului, Valerie își spuse că nu puteau fi mai frumoase decât aceasta în care se afla. Ce păcat că era aici singură!

Luna pe care ea și Dominic o urmăriseră adesea, se ridicase peste deșertul de nisip; acum era și mai plină, mai argintie, cu toate stelele strălucind în juru-i.

– Valerie, te-am căutat peste tot..

Revenind din reverie, se întoarse pentru a avea una dintre cele mai neplăcute surprize; într-o clipă, pacea și liniștea locului pieiră de parcă cineva ar fi spart cel mai frumos cristal în mii de cioburi. Întorcându-se, privi în ochii lui Roy Lushington.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Am fost invitat; încă nu pot dansa, dar prietenii nu m-au uiatt. Roy făcu un pas spre ea. N-aș fi sperat să am norocul de a te întâlni aici.

Cândva, vocea lui i se păruse atrăgătoare, dar acum, din cauza mâniei, i se părea un rictus disgrațios. Îl privi cu vădită silă.

– Nu prea ți-ai făcut datoria de asistentă, n-ai venit niciodată din proprie inițiativă să mă vezi, îi reproșă el.

– N-ai fost pacientul meu, îi reaminti ea rece.

El ridică din sprâncene.

– A, am uitat că lucrezi cu frumosul chirurg Chepstow! Am aflat că sunteți destul de apropiați...

– Asta nu este problema ta.

– Val, te rog, nu fi așa de dură, o rugă el. Nu-ți amintești că mă durea sufletul când mi te imaginam cu alt bărbat? Chiar m-ai uitat?

Ea îl privi, neînțelegând întrebarea.

– Eu nu te-am uitat nici o clipă, iubito, continuă el. Nu eu am vrut să ne despărțim. De ce ai plecat? N-ai știut că nu avea rost? Chiar dacă acum ești supărată pe mine. O, cred c-ar fi trebuit să-ți spun mai de mult de Lois, dar m-am gândit că nu contează... știai că ești singura care contează pentru mine...

Ea îl privea în tăcere, ca pe un specimen ciudat, de a cărui existență se străduia să devină conștientă.

–Am putea rămâne prieteni, cel puțin, insistă el.

– Ar fi trebuit să știi că este imposibil; nu poți fi prieten cu un om în care ți-ai pierdut încrederea.

El roși.

–Valerie, ești crudă! Nu ți-ar fi părut rău dacă aș fi murit în acel accident aviatic?

– Pentru soția ta, poate, pentru că s-ar putea ca ea să te iubească. Acum, te rog, lasă-mă să trec.

Roy nu se mișcă.

De când se știa se descurcase cu femeile, iar acum faptul că Valerie îi opunea rezistență îl ambiționa. Ideea că alt bărbat reușise s-o cucerească, îl înfuria și nu putea crede că Valerie nu mai simțea nimic pentru el.

Privindu-l și comparându-l cu Dominic, Valerie se întrebă ce o făcuse să se îndrăgostească de el.

El insistă:

– Ți-am spus c-a fost doar o căsătorie de conveniență, n-ar fi afectat nicicum dragostea noastră.

– Această dragoste despre care vorbești, n-a existat niciodată, replică ea. Ți-am mai spus asta. Nu mai avem nimic a ne spune. Nu vorbim aceeași limbă, Roy.

– Cândva am vorbit-o, iubita mea, ai uitat? Am vorbit un limbaj în care n-aveam nevoie de cuvinte, Val.

Roy încercă s-o prindă de mână.

– Val, trebuie să mă asculți! Draga mea, te ador! Te vreau, te doresc pe tine doar. Apoi, înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, se trezi în brațele lui. O iubire ca a noastră nu piere, știi prea bine! Amintește-ți ce am însemnat unul pentru celălalt. Tu ești a mea și vei fi întotdeauna.

– Dă-mi drumul! strigă Valerie furioasă, luptându-se să se elibereze din brațele lui. Roy, ești nebun? Ne-ar putea vedea cineva!

Luptând să se elibereze, aproape că se lovi de un bărbat care se apropiase de locul în care se aflau. Acesta privea scena cu chipul livid, ochii aruncând flăcări.

Valerie înmărmuri.

– Dominic! O!

– Nu vreau să întrerup o scenă atât de înduioșătoare, zise el cu amărăciune și plecă.

Valerie alergă după el.

– Dominic...

Întâlnindu-i privirea rece și tăioasă în care nu mai era nici urmă a dragostei, ea nu mai reuși să rostească explicația pe care voia să i-o dea, iar Dominic își continuă drumul.

Ar fi fost mai simplu să se întoarcă, să-l ia de guler pe Roy Lushington, să-l lovească. Dar preferase să-și spună că trebuia să-i lase în pace pentru că Valerie nu era demnă de dragostea pe care i-o oferise.

Chiar dacă nu era normal s-o condamne fără a-i fi auzit argumentele, Dominic nu putea fi acuzat. Sosise tocmai când Lushington rostea: „ești a amea și a mea vei rămâne" . Apoi, vorbele Valeriei:

–Ai înnebunit? Poate să vină cineva!

Lushintgton, care supraveghea situația, deveni gelos pentru că, deși n-o iubea pe Valerie faptul că aceasta era curtată de alt bărbat îl făcuse s-o dorească și mai mult.

– Val, iubito.

– Să nu îndrăznești să mă atingi! strigă ea. Te urăsc! Nu vreau să te mai văd! Dispari imediat, mi-ai făcut destul rău!

– Val, nu mă poți îndepărta, eu te iubesc, te ador, insistă el. Uite, nu-mi pasă de cariera mea; abia acum realizez c-am greșit însurându-mă. Pe tine te iubesc!

– Pleci imediat, sau strig după ajutor?

El făcu un gest de om disperat.

– Bine, Val, dacă asta vrei... dar amintește-ți că mi-aș da și viața pentru tine.

Valerie se îndepărtă repede de locul în care se afla, apoi se așeză pe o bancă între rândurile de trandafiri. Nici ea nu mai știu cât rămase acolo, având în fața ochilor privirile acuzatoare ale lui Dominic.

Oare acesta era sfârșitul viselor ei de fericire? Dar oare cum putea Dominic care spunea c-o iubește să creadă că ea

i-ar trăda dragostea? Deodată la picioarele ei căzu un plic pe care îl ridică automat. Se trezi citind conținutul acestuia înainte să realizeze ce face.

„ Dacă insiști, ne vom întâlni la vila mea, când voi reuși să scap de toate obligațiile. Dar ar putea dura, Andrea. Am știut amândoi că asta se va întâmpla mai curând sau mai târziu. Iar acum, când a venit momentul, te rog în numele lui Alah să dai dovadă de echilibru. Ai cerut o ultimă întâlnire de o oră, nu știu dacă voi putea să-ți satisfac cererea. Știi că nu trebuie să fiu văzut cu tine, iar tu trebuie să te întorci la spital. Nu-mi face viața și mai grea, draga mea, nu vreau să suferi.

Oricum, dacă insiști du-te și așteaptă-mă.

F“

Valerie se ridică repede, alertată, realizând deplin implicațiile acelui bilet. Oare exista o altă femeie mai stupida ca ea?Era evident acum că Andrea o mințise deliberat.

Îi era clar la ce primejdii se putea aștepta Andrea. Dacă nu se întorcea la spital, era pierdută. Chiar dacă reușea cumva să-și justifice absența, tot grav era. Se vor face cercetări, iar Dominic, așa cum spusese, o va concedia imediat. Asta ar însemna sfârșitul ei ca asistentă.

Era evident din ce scrisese Fersan că Andrea îl amenințase, iar el va lua măsurile necesare, fiind un individ lipsit de suflet, de scrupule. Pentru Valerie, era important să reușească s-o scoată pe Andrea din vila lui Fersan, înainte ca acesta să ajungă acolo.

Valerie știa că vila acestuia se afla în spatele casei familiei Addiscombe și că era complet izolată. Dominic i-o arătase o dată în trecere:

– Este o vilă retrasă, tocmai potrivită pentru petrecerile sălbatice organizate aici. Mă tem că pereții ar putea spune povești pentru care s-ar consuma mai multă vopsea decât pentru barba tatălui său.

Dar cum să ajung acolo? se gândi ea disperată.

Ned Warden, singurul care ar fi avut curajul s-o însoțească acolo, plecase.

Vila lui Fersan era la cinci mile de oraș, dar dacă încerca să meargă pe jos, ar fi ajuns prea târziu. Nu putea decât să spere că va găsi un taxi. Părăsi clădirea neobservată.

***

Pantofii de satin cu tocuri foarte înalte erau nepotriviți pentru ce-și propusese Valerie dar nu se mai gândi la asta acum.

La un moment dat însă, o ajunse o mașină, dar nici nu apucă să vadă cine o conducea că șoferul coborî imediat.

– Val, ce s-a întâmplat? Unde te duci? Arăți cam rău! exclamă Roy Lushington.

– Voiam să găsesc un taxi, răspunse ea.

– Draga mea, este o oră cam nepotrivită, pe aici circulă tot felul de oameni, ai putea fi atacată. Lasă-mă să te duc eu. Te rog. Promit să mă comport bine.

Valerie ezită, dar știind că n-avea șanse să ajungă în timp util la Andrea, la vila Moreska, urcă.

– Roy dacă ți-aș spune că am nevoie de ajutor...

– Te ajut cu orice, draga mea.

– În acest caz, du-mă repede la vila Moreska, dar nu-mi pune întrebări.

– Unde? Am fost acolo chiar aseară. L-am cunoscut pe Fersan după ce am părăsit spitalul și ne-am împrietenit. Val, nu-mi spune că tu și el...

– Este vorba de o prietenă.

– Dacă este într-o relație cu el, riscă destul...

Valerie încuviință și mașina porni. După câtva timp în care au mers în tăcere, Roy spuse:

– Draga mea, ești prea subțire îmbrăcată; afară a început să bată vântul. Înainte ca ea să spună ceva, Roy îi oferi haina.

Dar în acele clipe Valaerie nu și-ar fi închipuit că singura mașină care trecu pe lângă ei, un Jaguar, era chiar mașina lui Dominic.

Acesta, după ce o lăsase pe Valerie în compania lui Roy, luase mașina și ieșise din oraș mergând la întâmplare, fără o direcție anume. Pentru prima dată, mintea lui nu funcționa cu claritatea dintotdeauna. Se îndoia că Valerie îl mințise, dar scena la care asistase îl îndreptățea să creadă că nu era chiar așa. Și atunci îi zări din nou, tot împreună...

***

Roy Lushington îi spuse Valeriei:

– Ar fi bine să rezolvăm problema cât se poate de repede; Fersan îmi este prieten și nu vreau să stric această relație.

– Nu vor fi probleme. Fersan nu va fi la vilă.

– O, este doar doamna care-l așteaptă? Câtă răbdare trebuie să aibă! Dar ce nu face o femeie îndrăgostită! Aș fi crezut că Fersan, așa cum este acum, a terminat cu orice veche dragoste.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Valerie, intrigată.

– N-ai aflat că Fersan este teribil de îndrăgostit de cea pe care i-au destinat-o drept soție? Nu știu cât va dura, dar nu cred că ar risca să aibă probleme cu Imamul.

La câteva minute, treceau deja de porțile vilei Moreska.

Reședința lui Fersan era ferită de privirile indiscreților de chiparoși înalți.

Valerie avu o strângere de inimă la gândul că poate Andrea nu se mai afla în vilă.

Când urcă în goană treptele de marmură și ajunse în fața ușilor glisante de sticlă un servitor apăru privind-o ciudat. Nu era genul de servitor la care s-ar fi așteptat: era un bărbat alb, sobru, care-i spuse înainte ca ea să apuce să vorbească:

– Îmi pare rău, madame, dar excelența sa nu se află aici și nici nu va veni în noaptea aceasta.

– Nu pe el îl căutăm, zise Valerie. Se află aici o tânără pentru care am un mesaj urgent. Vă rog să mă duceți la ea.

Omul încercă să se scuze.

– Îmi pare rău, madame, dar nu se află nimeni în vilă.

– Știu că trebuia să-l aștepte aici pe excelența sa. Dacă n-a ajuns...

– Vă înșelați, doamnă.

Roy își făcu apariția.

– Bună seara Jacques. Aș vrea să-ți vorbesc. Este ceva foarte important. Doamna care mă însoțește are un mesaj urgent pentru prietena ei, aflată aici. Cu aceste vorbe, Roy îi strecură bărbatului o bancnotă.

– Regret că nu vă pot ajuta mai mult; doamna a sosit aici, dar a găsit mesajul, care a făcut-o să plece din nou. I-am chemat un taxi s-o ducă la spitalul El Fatima.

– Dar excelența sa i-a trimis un mesaj să-l aștepte aici. Sunteți sigur că a plecat?

– Absolut sigur. De altfel, excelența sa i-a lăsat un mesaj:

„ Nu pot ajunge la întâlnire. Ar fi mai bine să te întorci în Anglia. Așa ar fi mai înțelept.

Rămas-bun!

Fersan“

Ce cruzime! se gândi Valerie. De altfel, Fersan se comporta ca un bărbat obișnuit, își spuse Valerie.

– Nu mai avem ce face aici, îi spuse Valerie lui Roy. Trebuie să ne întoarcem.

– Da, vom pleca, zise acesta. Ar fi mai bine însă să mai așteptăm puțin, pentru ca atunci când vei ajunge la spital să nu te întâlnești cu cei care se întorc de la petrecere. Și mai întârziem puțin pentru că vreau ca Jaques să se uite puțin la mașina mea; nu-mi place cum merge.

Valerie se așeză, iar Roy plecă însoțit de valetul lui Fersan.

Când se întoarse, ea îl grăbi:

– Roy, aș vrea să mergem, vreau să discut cu prietena mea.

– La naiba cu ea! exclamă Roy, care băuse cam multă șampanie.

El îi luă mâinile în palmele sale mari.

– Valerie, iubito, nu mă mai ține pe jar! Sentimentele tale pentru mine sunt poate puțin diminuate, dar nu cred că s-au pierdut. Spune-mi, mă mai iubești?

– Să te iubesc? repetă Valerie. Cred că ți-ai pierdut mințile!

– Oricum, dragul meu aisberg, în noaptea asta rămânem aici....

– Ascultă, Roy, îi spuse ea cu multă hotărâre. Dacă n-ai înțeles că nu-mi pasă de tine, află că te detest pentru felul în care te-ai purtat cu mine, pentru ceea ce ești. Acum știu prea bine că-l iubesc doar pe Dominic Chepstow din toată inima și-l voi iubi până la moarte. Acum, te rog, mă duci înapoi sau chem un taxi?

– Valerie, am făcut toate aranjamentele ca Jaques să nu ne mai deranjeze....

– Ești un nimic! urlă Valerie, smulgându-se din brațele lui. Îl împinse cu putere, auzind zgomot de pași. În secunda următoare, intră Dominic.

Capitolul 9

Dominic întrebă cu duritate:

– Ce cauți aici, Valerie?

Numai dacă ar putea să-l convingă de adevăr! Dacă ar fi venit cu o secundă mai devreme, ar fi înțeles. Dar era prea uluită să mai spună ceva.

Roy, care-și reveni mai repede ca ea, zise:

– Ce naiba vrei de la ea?

– Doamna de aici este logodnica mea, femeia cu care mă voi căsători.

Valerie își ținu respirația.

– Nu fi caraghios, prietene, doar nu te-ai născut ieri! îl sfătui Roy. Ce crezi că face aici? Am venit ca să fim singuri, să nu ne deranjeze nimeni. Este și o ocazie prin care să scap de actuala mea soție...

– Dominic, minte! strigă Valerie, cu lacrimi în ochi. Te rog să nu crezi o vorbă! Acest om nu înseamnă nimic pentru mine. M-a adus aici pentru că...

Dominic era aproape convins de nevinovăția Valeriei, dar gelozia de a-i fi găsit împreună pusese stăpânire pe el, în acel moment.

– Foarte bine, voiai să-mi spui motivul pentru care sunteți aici împreună. Te ascult. Cred că va fi o variantă care nu se potrivește cu a domnului Lushington.

– Am venit... începu ea, apoi se opri. O, niciodată nu te voi putea face să înțelegi, nu pot decât să-ți cer să ai încredere în mine, până voi putea să-ți spun adevărul!

– Iubito... începu Roy, de ce te superi? De ce nu recunoști că în pofida defectelor mele am și niște calități? Că sunt bărbatul căruia îi aparții?

– Să-ți aparțin? îl sfidă Valerie. Nu ți-am spus că te disprețuiesc? Aș fi murit dacă m-ai fi atins!

Apoi, Valerie se întoarse spre Dominic.

– Chiar dacă nu mă crezi, te rog să mă duci la spital. Sau trebuie să mă duc pe jos?

– Mașina mea este afară, dacă asta dorești, spuse Dominic făcându-i loc să treacă.

– Val! exclamă Roy, dar Dominic îl opri:

– Te rog să nu mai faci nici o mișcare. N-aș vrea să uit că abia ai ieșit din spital. Și în viitor stai departe de miss Shelton.

***

Aflată în mașină cu Dominic, dar fără a scoate o vorbă, Valerie simți că nu va mai putea suporta mult această situație.

Până nu se întâlnea cu Andrea, știa că orice încercare de a se disculpa era inutilă. Oricât de ilogic ar fi fost, vechea dorință de a o proteja pe Andrea era la fel de puternică. Valerie știa că n-o poate lăsa singură, fără apărare.

Dominic îi dăduse deja dovada iubirii sale, acordându-i prezumția de nevinovăție.

Numai dacă el ar fi spus ceva, dacă ar fi rupt tăcerea instalată între ei! Din păcate, nu-i putea citi gândurile, nu știa că și el suferă foarte mult.

Când ajunseră la spital văzând că nu era nimeni prin preajmă, el îi spuse rece:

– Ar fi bine să te odihnești, acum.

– Da...Valerie vru să plece dar apoi se întoarse din nou cu fața spre el. Dominic...

– Da, Valerie, spuse el mai blând de data asta.

– M-ai.. m-ai iubit ?

– Mai este nevoie să întrebi? El nu-și putu controla durerea din glas. Nu tu ai ajuns la concluzia că ai greșit?

– Dominic, nu trebuie să crezi asta! Numai dacă m-ai fi iubit, sau mai precis, dacă n-ai fi încetat să mă iubești, ai fi crezut că nu te-am mințit.

– În acest caz, de ce nu spui tot adevărul? Dacă Roy Lushington a mințit, ce motiv ai avut să te duci cu el la vila lui Fersan?

Ea făcu un gest de deznădejde.

– Văd că totul este în zadar. Nu-ți pot spune motivul acum, trebuie să mă crezi ...

– Draga mea Valerie, zise cu un glas de om obosit, nu sunt dispus să accept ce a lăsat fostul tău iubit.

– Roy n-a fost iubitul meu. Dominic, trebuie să mă crezi! Îți jur că nu te-am mințit. Înainte m-ai crezut...

– Da, am făcut-o pentru că am vrut...

Ea roși, iar lacrimile îi împânziră ochii.

– Valerie, nu poți nega, te-am văzut în brațele lui! Iar pe drum l-am văzut pe punctul de a te săruta, dacă nu cumva chiar o făcuse.

– Nu!

– Valerie, v-am urmărit, dar n-am avut curajul să întreprind nimic până când valetul n-a părăsit casa!

– De ce n-ai intrat imediat? strigă ea.

Dacă ar fi făcut asta, ar fi aflat motivul pentru care ea se afla acolo.

– Bine, Dominic, dacă refuzi să mă crezi, ce mai pot face... Noapte bună, mai spuse și se depărtă în grabă.

Pe moment, impulsul de a veni după ea, de a o prinde în brațele sale, aproape câștigă. Dar imaginea lui Roy Lushington îi apăru în fața ochilor și cedă.

***

Cu toată durerea din suflet, Valerie se simțea neobișnuit de calmă. Avea acel calm care-l face pe om să accepte că iubirea i-a murit și că nici lacrimile n-o vor putea întoarce.

Când ajunse în fața ușii Andreei, se opri.Trebuia să afle dacă aceasta se întorsese: dacă nu, trebuia să ia legătura cu

Ned Warden, singura persoană în care putea avea încredere. Dar teama că aceasta ar fi putut face vreo faptă necugetată între timp o făcu să apese pe clanță.

Încăperea era cufundată în întuneric, dar plânsul înăbușit care se auzea o făcu să respire ușurată. Aprinse lumina și o văzu pe Andrea pe pat. Plânsese mult; chiar și acum, suspinele îi ridicau pieptul. Se aplecă asupra ei.

– Draga mea, sunt eu, Val. Nu mai plânge...

– Te rog să pleci, să mă lași singură. Vreau să mor! Voi face orice să scap de viața asta fără sens!

– Andrea, cum poți spune asta? Ai anumite responsabilități. Nu mai ești copil. Peste trei ore intri în schimb. Te așteaptă pacienții.

– Nu vreau să mai lucrez.

– Andrea, te rog să iei o aspirină.

– Nu vreau aspirină. La ce bun?

Valerie o forță să bea conținutul paharului în care dizolvase o aspirină.

Andrea arăta foarte rău.

Valerie îi spuse cu blândețe:

– Draga mea, ai știut că nu va dura.

– Nu este așa! Am crezut că se va căsători din obligație, dar el s-a îndrăgostit de fata respectivă. Val, ce voi face? Sunt însărcinată!

– Dumnezeule! exclamă Val.

– Eu am vrut să rămân însărcinată pentru că acest copil va fi singura amintire de la el.

Situația era de o mie de ori mai complicată decât și-ar fi închipuit.

– Mă voi întoarce în Anglia; asta dacă nu voi lua o cutie de somnifere, pentru a termina cu toate.

– Nu spune asta, Andrea!

– Pentru tine este foarte simplu, tu îl ai pe omul iubit.

Nu-l am, se gândi Val și asta din cauza ta. Cu voce tare, spuse doar atât:

– Andrea, te rog să te liniștești. Asistenta șefă nu te va lăsa să pleci...

– Val, jură-mi că nu vei spune nimănui! Nici măcar lui Fersan!

– Știi că n-aș face-o! Iar acum, te rog să te culci, lasă-mă să te ajut să te dezbraci. Vom discuta mâine și vom găsi o cale...

Andrea aflase acum, se gândi Valerie cu tristețe, că iubitul ei Fersan considera femeia un obiect, nimic mai mult, care putea fi imediat aruncat când nu mai arăta bine, sau nu-i mai satisfăcea exigențele.

Dar dacă erai prea îngăduitoare așa cum fusese Andrea, nu se putea întâmpla nimic bun.

Dar ea cum va putea să continue viața și munca la El Fatima ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Știa doar că deocamdată va trebui s-o facă. Își acoperi cearcănele cu fond de ten, temându-se că va claca în ziua lungă de muncă pe care o avea în față.

Relația cu Dominic, toate speranțele pe care și le făcuse se năruiau acum când el își pierduse încrederea.

Dar primul contact cu el în sala de operații se desfășură normal.

Dominic era mai direct și mai imperativ, iar ei îi lipsiră acele scurte zâmbete pe care i le arunca, îi lipsi căldura privirii lui.

Cât va putea rezista înainte de a-i cere asistentei șefe a spitalului s-o mute la altă secție?

Andrea se întoarcea în Anglia peste câteva săptămâni. Poate ar fi bine să găsească o scuză și să plece o dată cu ea. Oare Andrea îi spusese asistentei șefe? se întrebă Val.

Imediat după cină, văzând că Andrea nu venise la masă, Valerie se duse în camera ei. Nu primi răspuns când bătu la ușă, dar intră fără să mai aștepte invitație.

Andrea era palidă și strângea marginea mesei cu mâinile.

– Te simți rău? o întrebă.

– Mă simt foarte rău, Val, n-am vrut să ajung aici. Te rog, ajută-mă!

Avu senzația că Andrea va leșina și reuși s-o prindă la timp. O întinse pe pat.

***

A doua zi, chiar înaintea micului dejun, sună telefonul în camera Valeriei.

– Soră Shelton, te rog să vii imediat în biroul meu.

– Desigur, doamnă. Valerie aruncă o ultimă privire în oglindă, îngrijorată de felul în care sunase glasul asistentei șefe. Se gândi că aceasta aflase ceva.

Dar primele vorbe ale acesteia avură darul s-o liniștească.

– Ce se întâmplă, soră? Doctorul Warden mi-a spus că Andrea este bolnavă. A avut o cădere nervoasă și nu vrea să vadă pe nimeni câteva zile.

– Mă tem că așa este, doamnă, dar nu vă faceți probleme. Camera ei este destul de aproape de a mea și o voi îngriji. Ned.. doctorul Warden spune că are nevoie de odihnă.

Asistenta șefă era îngrijorată.

– I-am spus că este cam palidă. Cred că ar fi trebuit să iau măsuri; probabil Andrea a muncit prea mult. După cum știi, am ieșit seara trecută. Pentru că n-am putut participa la petrecerea șeicului, am acceptat invitația lui Lallah, soția lui Ibrahim Hafiz. A fost o mică petrecere în sectorul femeilor pentru a o prezenta pe viitoarea soție a lui Fersan. Este uimitor de frumoasă! Să sperăm că se va purta frumos cu ea.

– Să sperăm, repetă Valerie.

– Ai observat ceva în neregulă cu Andrea, la palat?

Valerie scutură din cap.

– N-am prea văzut-o.

– Voi lua măsuri și după o perioadă de odihnă o voi trimite înapoi la Londra pentru câteva luni. Cred că nu-i prieste clima. Cu toate astea, doctorul Warden mă asigură că nu are nimic serios. Te rog să-mi spui când voi putea totuși, s-o văd. Transmite-i toată dragostea mea, până atunci. Sunt probleme în secția de copii, nu știu cum ne vom descurca din cauza lipsei de personal. Spune-mi, soră, ce mă voi face când te vei mărita? Dominic Chepstow nu se poate căsători cu tine dacă insiști să păstrezi funcția de la blocul operator.

Se lăsă o scurtă dar apăsătoare tăcere, apoi Valerie o liniști pe un ton foarte normal:

– Nu vă faceți probleme în privința mea, nu mă căsătoresc.

Miss Rawsley o privi ciudat.

– Poftim? Ce-ai spus?

– Nu ne vom căsători. Eu și Dominic am decis că ar fi o greșeală.

– Oare tot spitalul acesta și-a pierdut mințile? Draga mea, ce s-a întâmplat? Vreo ceartă ca între îndrăgostiți?

– Nu, doamnă, am greșit amândoi. Dacă-l veți întreba pe Dominic, vă va spune același lucru.

– Prostii! O să discut cu el. Nu poate fi decât greșeala ta, cum să lași un bărbat ca Dominic? Trebuie să-mi spui mai multe...

– Nu, doamnă, vă rog, să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

– Bine, nu voi interveni între voi, dar sunt șocată.

În aceeași seară, când se duse în camera Andreei, îl găsi acolo pe Ned Warden. Când o văzu pe Valerie acesta îi mai luă o dată pulsul Andreei, apoi vru să plece.

– Te rog să dormi, așa cum am vorbit, zise el.

– Să dorm? repetă Andrea.

– Da, trebuie să-ți iei pastila și să te odihnești.

După ce schimbă câteva cuvinte cu el, Valerie plecă, lăsându-și prietena pe mâini bune.

Acum trebuia să-și rezolve propriile-i probleme. Spunându-i asistentei șefe despre ruperea logodnei, grăbise finalizarea relației cu Dominic. Mai avea un singur lucru de

făcut. Ajunsă în cameră, duse mâna la inelul de logodnă a lui Dominic, pe care-l purta la gât. Trebuia să i-l înapoieze.

Scrise un bilet:

„ Îți aparține. Îți mulțumesc pentru tot“

Val.

Apoi, după ce puse inelul într-o cutie, se duse la portar căruia îi spuse:

– Te rog să duci acest mic pachet doctorului Chepstow. Să i-l înmânezi personal.

Dominic, după ce primi cutia, rămase studiind-o îndelung. Oare gestul Valeriei însemna că se întorcea la Roy Lushington? Numai peste cadavrul meu! își spuse el.

Apoi se corectă: cum putea crede că Valerie era capabilă să ia soțul altei femei?

***

După alte câteva zile, Valerie ajunsese la capătul răbdării. Va trebui să-i spună asistentei șefe că voia să plece. Deși nu mai putea suporta să stea aici, îi era la fel de greu să se întoarcă în Anglia.

Dar de ce să nu meargă în altă parte a lumii? Australia? Africa? Oriunde ar fi fost, se va simți la fel de singură, iar inima îi va tânji după el.

Andrea își mai revenise și se pregătea de plecare.

Când intră în camera acesteia, o găsi cu o carte în mână, cu privirea pierdută undeva... avea un chip chinuit, slăbise mult, numai ochii îi rămăseseră la fel de mari.

– La ce te gândeai, Andrea? o întrebă Val.

Andrea ridică din umeri.

– La păcatele mele... la mine.

– Ce intenționezi să faci? o întrebă Val.

– Dumnezeu știe! Încă nu i-am spus mătușii, care uneori nu prea vede nici lucrurile care se petrec sub nasul ei. Spre exemplu, niciodată nu i-a pus lui Ned vreo întrebare indiscretă despre mine. Poate pentru că are încredere în el. Nu știu ce aș fi făcut fără el!

Valerie nu-i răspunse. Și ea se întrebase adesea.

– Bietul Ned, continuă Andrea. I-am spus totul; a fost șocat desigur, dar a supraviețuit. Când mă voi întoarce...

– Dragă prietenă, eu nu voi mai fi aici, zise Valerie.

– Dar unde pleci? Abia atunci realiză că Valerie nu arăta bine deloc. S-a întâmplat ceva,Val? De ce vrei să pleci?

Dar înainte ca ea să-i poată răspunde, Ned Warden bătu la ușă.

– Bună seara, frumoaselor! se forță el să zâmbească. Ce-ați zice de o plimbare la aer curat?

– Eu arăt cumplit și mă simt la fel, începu Andrea, dar nu te voi refuza.

Văzându-i plecând, Valerie nu putu să nu se gândească la Dominic, la durerea ei. Încă nu sosise timpul să-i spună adevărul, să deschidă o ușă pe care el, după cum se vedea, voia s-o lase închisă.

Acceptase înapoierea inelului și gata.

Andrea plecase cu Ned.

– Drumurile englezești vor fi mai rele decât acesta, spuse Ned.

Apoi, văzând că ea nu spune nimic, o întrebă:

– Ce vei face cu viața ta, Andrea?

– Nu știu. Să ajung mai întâi în țară. Ai mei sunt din Hamshire. Voi vegeta un pic, după aceea îmi voi lua o slujbă la Winchester, poate, sau mă voi întoarce la Londra.

– Ciudat! remarcă el. Mi s-a oferit un post în Hampshire.

– Îl vei accepta?

– Da. Andrea, ești foarte frumoasă. Știi ce simt pentru tine. Dacă vreodată te vei răzgândi în privința mea, mă vei găsi.

– O, Ned, nu vreau să mă aștepți! Ned o prinse în brațe.

– Iubita mea, n-am dorit nici o altă femeie în afară de tine, te voi aștepta oricât!

– Ned, să considerăm că abia acum m-am născut și că va trebui să fiu o persoană mai responsabilă.

Ned o prinse în brațe și o sărută. Andrea simți că începe să trăiască din nou.

***

Trecuse încă o zi și Valerie tot nu avusese curajul să-i spună asistentei șefe că voia să plece în Anglia.

Valerie urmărea soarele care strălucea deasupra grădinii de trandafiri din curtea interioară a spitalului, știind că în curând razele acestuia vor păli, din nou va cădea întunericul, iar speranțele ei vor muri una câte una.

Nu mai avea rost să se convingă că munca îi era scopul vieții.

– Soră...

Se întoarse și văzu una dintre infirmierele spitalului.

– Vă căutam, spuse aceasta. Domnul Chepstow vă așteaptă.

Valerie îi mulțumi femeii, dar realiză că nu putea suporta să se afle față în față cu el. Cu toate acestea, după cinci minute, bătea la ușa lui.

Dominic stătea la birou.

– Intră, Valerie! spuse el pe un ton obișnuit. Te așteaptă cineva.

Cu un șoc, Valerie realiză că Dominic nu era singur.

– O, draga mea asistentă! exclamă Nazira, care se repezi s-o îmbrățișeze. Știu c-o să mă urăști!

– De ce să te urăsc, Nazira? întrebă Valerie, amintindu-și tendința femeilor din zona aceea de a dramatiza.

– Ți-am simțit lipsa, soră, îi spuse Nazira. Mătușa m-a adus acasă, să aștept întoarcerea tatălui meu. Mă voi căsători luna viitoare cu Ali, dar tata încă ne interzice să ne vedem înainte de nuntă. Dar eu nu l-am ascultat.

Dominic o întrerupse:

– Nazira a venit să-mi spună ceva foarte important, ceva ce-ar fi trebuit să știu sau să ghicesc, cel puțin.

Valerie își plimba privirea nedumerită de la unul la celălalt. Cum putea Dominic să se comporte atât de natural ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Cred că nu mai trebuie să te întreb de ce nu mi-ai arătat asta, zise el întinzându-i un bilet mototolit.

Ea îl privi intrigată la început, apoi îl luă cu mâna tremurând și realiză că mai avusese acest bilet în mână cu

câtva timp în urmă. Realiză atunci că era biletul rupt din agenda telefonică a lui Fersan, cel pe care i-l arătase valetul.

– De unde îl ai? întrebă ea.

– Eu l-am adus, zise Nazira. Ar fi trebuit să-l aduc mai devreme. Draga mea, am fost acolo în acea seară. Iubitul meu a fost transferat în garda lui Fersan, iar bătrâna mea mătușă, știind că tânjesc după iubitul meu, m-a dus la vila lui Fersan. Eram în grădină. Am auzit ce s-a întâmplat. Dacă n-ar fi venit doctorul, Ali ar fi intervenit, când acel bărbat s-a comportat ca o brută. Am înțeles că doctorul era furios, că te iubește, și ar fi trebuit să vin să spun toate astea mai devreme, dar am crezut că-i vei spune singură.

Doctorul Chepstow mi-a spus că v-ați despărțit, că este nefericit, iar eu i-am povestit tot ce ai vorbit cu bărbatul acela.

Valerie îl privi uluită pe Dominic.

– Nu înțeleg...

– Nu înțelegi că-ți cer iertare? Dar las-o pe Nazira să termine ce are de spus.

Nazira începu să bată veselă din palme.

– Draga mea Valerie, doctorul mi-a spus așa: spune-i Valeriei că am fost un prost, că nu merit dragostea ei, dar o iubeam atât de mult încât n-am suportat s-o văd cu celălalt. Acum, Valerie, lasă-mă să fac un gest pe care voiam de mult să-l fac. Nazira luă mâna Valeriei și o așeză în palmele lui Dominic.

– Allah fie cu voi! Iar acum, mă duc la dragostea mea.

Dominic o prinse în brațe după plecarea Nazirei.

– Crezi că a meritat sacrificiul tău, Val?

– Și Andrea?

– Crezi că-mi pasă de Andrea? Oricum, se pare că se va căsători cu Ned, pentru care este singura femeie de pe pământ. Roy Lushington a fost chemat în Anglia, cu probleme de familie. Valerie, pot să sper că mai sunt șanse pentru dragostea noastră? M-am comportat ca un nebun gelos. Ar fi trebuit să-mi ascult inima, să am încredere în tine.

– O, dragul meu, am crezut că nu mă mai vrei!

Strângând-o la piept, Dominic realiză că pentru ei timpul se oprise în loc. Nu mai exista ieri, nici mâine, doar această clipă.

Sfârșit